WIADOMOŚCI URZĘDU PATENTOWEGO

MIESIĘCZNIK

Rok XXII — Zeszyt 1

Marzec
1946

WARSZAWA

Nakładem Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej

Cena zł 50.—

ROK XXII WARSZAWA, DNIA 30 MARCA 1946 R. ZESZYT 1

WIADOMOŚCI URZĘDU PATENTOWEGO

TREŚĆ:

SOMMAIRE:

* * *

Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej wznawia z dniem dzisiejszym po długiej przerwie wydawanie swego czasopisma urzędowego p. t. „Wiadomości Urzędu Patentowego"; rozpoczyna ono w ten sposób XXII rok swego istnienia.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384) w „Wiadomościach" będą, jak dotychczas, zamieszczane przede wszystkim publikacje o udzielanych przez Urząd Patentowy Rz. P. wyłącznych prawach w dziedzinie ochrony własności przemysłowej i handlowej, o zmianach zachodzących w tych prawach, o ich zgaśnięciu, unieważnieniu, umorzeniu lub wywłaszczeniu. Ponadto będą zamieszczane wyroki sądów oraz orzeczenia Wydziału Spraw Spornych i Wydziału Odwoławczego Urzędu Patentowego Rz P. w sprawach patentów na wynalazki, wzorów użytkowych, wzorów zdobniczych i znaków towarowych, tudzież podawane będą ustawy i rozporządzenia polskie i ważniejsze obce, dziedziny tej dotyczące, jak wreszcie będą publikowane przepisy i instrukcje, wydawane przez Urząd Patentowy Rz. P., dane statystyczne oraz komunikaty Biura Międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej. W osobnym dziale podawać się będzie ogłoszenia o gotowości udzielenia licencyj na wykonywanie w Polsce wynalazków i wzorów użytkowych. Zeszyt niniejszy „Wiadomości Urzędu Patentowego" zawiera jednak wyjątkowo tylko ustawodawstwo polskie o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych, łącznie z ostatnimi zmianami, dokonanymi w roku ubiegłym, oraz niezbędne rozporządzenia i przepisy, brak bowiem w druku tego zespołu norm — wobec spalenia przez okupanta niemieckiego we wrześniu 1944 r. całej biblioteki i wszystkich wydawnictw własnych Urzędu Patentowego Rz. P. — odczuwa się dotkliwie zarówno w pracy osób zgłaszających wynalazki, wzory lub znaki towarowe, jak i w pracy samego Urzędu.

Publikacje o udzielonych przez Urząd Patentowy Rz. P. od chwili wznowienia jego działalności wyłącznych prawach będą zamieszczone w następnym zeszycie „Wiadomości".

USTAWY, ROZPORZĄDZENIA, KOMUNIKATY

1.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 22 marca 1928 r.

o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

CZĘŚĆ I.

O patentach na wynalazki.

Rozdział I.

Powstanie prawa, ograniczenie jego mocy, unieważnienie, wygaśnięcie, umorzenie i wywłaszczenie.

Art. 1. Prawo wyłącznego korzystania z wynalazku w sposób przemysłowy i handlowy powstaje przez udzielenie patentu. Prawo rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej i trwa lat piętnaście od udzielenia patentu.

Art. 2. Do udzielania patentów powołany jest Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3. (1) Ważnym jest tylko patent, uzyskany na wynalazek nowy.

(2) Nie uważa się wynalazku za nowy, jeżeli w czasie zgłoszenia go w Urzędzie Patentowym był już opublikowany, albo na ziemiach, które weszły w skład Polski, stosowany lub na widok publiczny wystawiony w sposób o tyle jasny i jawny, że znawca mógł go w przemyśle stosować.

(3) Jednak uprzednia publikacja lub jawne stosowanie wynalazku nie są przeszkodą do uzyskania patentu, jeżeli nastąpiły po wystawieniu wynalazku w Polsce na publicznej wystawie, dla której przyznano tę ulgę rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu, zgłoszenie zaś wynalazku nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od daty wystawienia. Pod tymi warunkami nie jest przeszkodą do uzyskania patentu ani samo wystawienie ani inne, po dacie

wystawienia dokonane w Urzędzie Patentowym zgłoszenie.

(4) To samo odnosi się do wystaw w innych krajach, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, jeżeli prawo to zostało im przyznane na podstawie wewnętrznego ustawodawstwa danego kraju. Urząd Patentowy może żądać dowodu tożsamości przedmiotu wystawionego z przedmiotem zgłoszenia oraz dowodu daty i miejsca wystawienia w sposób, jaki określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu. Okres sześciomiesięczny (ust. 3) nie przedłuża okresu dwunastomiesięcznego, określonego w art. 10 ust. 2; jednak, jeżeli wynalazek wystawiono przed pierwotnym zgłoszeniem zagranicznym, służącym za podstawę prawa pierwszeństwa, Urząd Patentowy może przyznać prawo pierwszeństwa od daty wystawienia wynalazku.

(5) W stosunku do obywateli państw, tworzących międzynarodowy Związek ochrony własności przemysłowej, tudzież obywateli państw, nie należących wprawdzie do Związku, ale zamieszkałych lub posiadających rzeczywiste i poważne przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe na obszarze jednego z państw związkowych, uprzednia publikacja i jawne stosowanie wynalazku nie stanowią przeszkody do uzyskania patentu, jeżeli obywatelom tym służy prawo pierwszeństwa w myśl art. 10 ust. 2, a publikacja lub jawne stosowanie nastąpiło po pierwotnym zgłoszeniu.

(6) Jeżeli skutkiem zgłoszenia, dokonanego za granicą, ogłoszono urzędowy opis patentu (druk patentowy), ogłoszenie to nie stanowi w ciągu sześciu miesięcy przeszkody do udzielenia patentu zgłaszającemu wynalazek lub jego następcy prawnemu. Postanowienie to stosuje się wyłącznie do obywateli państw, które przyznają wzajemność obywatelom polskim.

Art. 4. Patent nie jest ważny o tyle, o ile ten sam wynalazek był już pierwej zgłoszony w Polsce do opatentowania lub do rejestracji jako wzór użytkowy, a zgłoszenie doprowadziło do udzielenia patentu lub zarejestrowania wzoru.

Art. 5. (1) Naukowe zasady i naukowe odkrycia nie podlegają opatentowaniu.

(2) Wyłącza się od opatentowania:

a) wynalazki, których stosowanie byłoby sprzeczne z prawem obowiązującym lub dobrymi obyczajami, tudzież pomysły, które oczywiście nie nadają się do zastosowania w przemyśle;

b) środki żywności, lekarstwa i otrzymywane sposobem chemicznym wytwory; nie wyklucza to jednak opatentowania sposobów wytwarzania tych przedmiotów.

Art. 6. Moc patentu, udzielonego na pewien sposób wytwarzania, rozciąga się także na przedmioty, wytworzone bezpośrednio tym sposobem.

Art. 7. Z patentu na wynalazek, którego stosowanie wkraczałoby w zakres wynalazku lub wzoru użytkowego, zostającego pod ochroną niniejszego rozporządzenia, można korzystać tylko za zezwoleniem (licencją) właściciela wcześniejszego prawa (patent zależny). Po wygaśnięciu wcześniejszego prawa patent zależny zamienia się na niezależny.

Art. 8. (1) Kto zgłosił wynalazek lub uzyskał już patent, może dla ulepszeń lub uzupełnień zgłoszonego lub opatentowanego wynalazku uzyskać ochronę tych ulepszeń lub uzupełnień przez patent dodatkowy, który traci moc razem z patentem głównym.

(2) Jednakowoż, w razie unieważnienia, wygaśnięcia lub umorzenia patentu głównego przed upływem lat piętnastu, patent dodatkowy na wniosek właściciela będzie utrzymany jako samoistny aż do upływu lat piętnastu od daty udzielenia patentu głównego.

Art. 9. (1) Patent nie ma mocy przeciw osobom, które przed zgłoszeniem wynalazku w Urzędzie Patentowym stosowały go na ziemiach, należących obecnie do Polski, w dobrej wierze.

(2) Osobom tym służy nadal prawo korzystania z wynalazku (prawo używacza uprzedniego) w rozciągłości, w jakiej korzystały z wynalazku. Prawo to jest ściśle związane z przedsiębiorstwem i bez niego nie może być na nikogo przeniesione. Należy je wpisać do rejestru na wniosek używacza, jeżeli zostało stwierdzone dokumentem publicznym lub dokumentem prywatnym, w którym oznaczono przedsiębiorstwo, a na którym podpis właściciela patentu został uwierzytelniony sądownie lub notarialnie.

Art. 10. (1) Pierwszeństwo patentu liczy się od chwili zgłoszenia wynalazku w Urzędzie Patentowym.

(2) Kto prawidłowo wniósł podanie o udzielenie patentu lub zarejestrowanie wzoru użytkowego w jednym z państw, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, lub jego prawny następca, będzie korzystał — z zastrzeżeniem praw osób trzecich — z prawa pierwszeństwa owym zgłoszeniem uzasadnionego, jeżeli wniesie do Urzędu Patentowego podanie o udzielenie patentu w ciągu dwunastu miesięcy od daty pierwotnego zgłoszenia zagranicznego, t. j. najpóźniej w dniu i miesiącu, odpowiadającym dacie pierwotnego zgłoszenia, a jeżeli dzień ten jest wolny od zajęć w Urzędzie Patentowym — w najbliższym dniu czynności Urzędu.

Art. 11. (1) Patent będzie unieważniony o tyle, o ile przy udzieleniu jego brakowało warunków prawnych art. 3, 4 i 5.

(2) Posiadacz patentu nieważnego, który o nieważności wiedział lub musiał wiedzieć, odpowiada za szkodę, zrządzoną innym osobom ze swej winy.

(3) Posiadacz patentu, nieważnego według art. 4, winien w każdym razie wydać niesłuszne zbogacenie z trzech lat ostatnich właścicielowi wcześniejszego prawa.

(4) W przypadku unieważnienia patentu w myśl art. 4 ci, którzy nabyli pod ważnym tytułem i w dobrej wierze prawa z patentu nieważnego i wykonywali je przez rok w dobrej wierze, mają prawo do dalszego ich wykonywania w rozciągłości, w jakiej je wykonywali w chwili wniesienia skargi o unieważnienie (używacze późniejsi), przy czym płacić winni właścicielowi prawa wcześniejszego odpowiednie należności licencyjne, które w braku porozumienia stron oznaczy sąd według własnego uznania. Prawa tych używaczy związane są z przedsiębiorstwem, w którym wynalazek wykonywano, i tylko razem z nim mogą być na inne osoby przeniesione. Wpisywanie tych praw do rejestru podlega przepisom o wpisywaniu licencyj (art. 20 i 22).

Art. 12. Patent gaśnie, jeżeli:

a) opłata za bieżący rok zalega ponad sześć miesięcy;

b) właściciel patentu zrzeka się go pisemnie lub do protokółu wobec Urzędu Patentowego za zgodą rzeczowo uprawnionych; nie potrzeba zgody używaczy uprzednich i późniejszych;

c) wywłaszczono prawo z patentu w interesie wolności przemysłowej;

d) nie uiszczono kosztów druku w przypadku art. 41 ust. 3.

Art. 13. (1) Właściciel patentu obowiązany jest najpóźniej po upływie lat trzech od udzielenia patentu do wykonywania wynalazku w Polsce w sposób wytwórczy — jeżeli zapotrzebowanie wewnętrzne uzasadnia produkcję krajową — a to w takiej rozciągłości, jaka w przybliżeniu pokryć zdoła zapotrzebowanie wewnętrzne.

(2) Jeżeli sam tego obowiązku nie wykonywa, powinien po upływie lat trzech od udzielenia patentu ogłosić w trzech najbliższych zeszytach „Wiadomości Urzędu Patentowego" o gotowości udzielenia licencyj zgłaszającym się o nie osobom, dającym odpowiednie gwarancje. Pod warunkami w art. 68 wskazanymi licencja będzie udzielona (licencja przymusowa).

(3) Jeżeli z jakichkolwiek powodów licencja nie została udzielona, albo jeżeli licencjaci nie wykonywają produkcji w rozciągłości, pokrywającej w przybliżeniu zapotrzebowanie wewnętrzne, a zapotrzebowanie to w przeważnej części pokrywane bywa produkcją zagraniczną, wówczas skutkiem skargi, dopuszczalnej po upływie roku piątego od udzielenia patentu, Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) umorzy patent.

(4) Umorzenie skutkiem skargi nastąpi także później, jeżeli właściciel lub inne przez niego upoważnione osoby nie wykonywały w Polsce wynalazku w rozciągłości przepisanej, a zapotrzebowanie wewnętrzne pokrywane było w przeważnej części przez produkcję zagraniczną. Umorzenie nie nastąpi, jeżeli w chwili wniesienia skargi wynalazek był wykonywany w Polsce w przepisanej rozciągłości.

(5) Jeżeli w sporze o umorzenie patentu, uzasadnionym brakiem wykonywania wynalazku w Polsce w przepisanej rozciągłości, właściciel patentu zdoła wykazać, że jedynie z powodu przeszkód wyjątkowych i przyczyn nader ważnych zapotrzebowanie wewnętrzne nie było pokrywane przez produkcję krajową, wówczas Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) wstrzyma dalsze postępowanie procesowe aż do terminu przez siebie określonego, a w takim razie właściciel zapobiegnie umorzeniu patentu, jeżeli w postępowaniu, po upływie oznaczonego terminu z urzędu lub na wniosek powoda podjętym, wykaże, że w międzyczasie sam lub przez inne osoby już rozpoczął wykonywanie wynalazku w rozciągłości, jaka w przybliżeniu pokrywać zdoła zapotrzebowanie wewnętrzne.

Art. 14. Przepisy art. 13 nie mają zastosowania do patentów, będących własnością Państwa lub przedsiębiorstw państwowych o odrębnej osobowości prawnej.

Art. 15. Prawo z patentu może być wywłaszczone ze względu na dobro publiczne za odszkodowaniem; patent nie gaśnie przez wywłaszczenie, które nastąpiło na rzecz Państwa, a nie w interesie wolności przemysłowej (art. 61 — 66).

Rozdział II.

Własność i inne prawa rzeczowe na patencie.

Art. 16. (1) Tylko wynalazca lub jego prawny następca ma prawo do uzyskania patentu. W braku dowodu przeciwnego za wynalazcę lub jego następcę prawnego uważa się tego, kto pierwszy zgłosił wynalazek do opatentowania.

(2) Jeżeli osoba nieuprawniona zgłosiła wynalazek do opatentowania lub uzyskała patent, wynalazca lub jego prawny następca może zażądać, by patent został jemu udzielony lub na niego przeniesiony, powinien jednak temu, kto zgłosił wynalazek lub patent uzyskał, zwrócić koszty zgłoszenia, względnie uzyskania patentu, jakie sam musiałby ponieść. Co do roszczeń o wynagrodzenie szkody, o wydanie zbogacenia i o utrzymanie praw, nabytych w dobrej wierze — mają zastosowanie przepisy art. 11 ust. 2, 3 i 4 z odpowiednimi zmianami.

Art. 17. (1) Pracownik, zajęty w przedsiębiorstwie (także w zakładzie państwowym), ma prawo do uzyskania patentu na podstawie wynalazku, dokonanego przez siebie w tym przedsiębiorstwie. Prawa tego nie może on być pozbawiony, chyba że zawarł z pracodawcą umowę o pracę nad wynalazkami. Jednak pracodawca ma prawo do wykonywania patentu na podstawie licencji, która w razie braku zgody właściciela patentu może być uzyskana w drodze przymusowej (art. 20), jeżeli wynalazek leży w zakresie produkcji przedsiębiorstwa.

(2) Gdy z pracownikiem zawarto umowę o pracę nad wynalazkami, prawo do uzyskania patentu służy pracodawcy, jeżeli inaczej nie zastrzeżono w umowie. Jednakże w razie, gdy wynagrodzenie w umowie ustanowione okaże się rażąco niskim w stosunku do korzyści, osiągniętych przez pracodawcę dzięki temu wynalazkowi, pracownik może żądać godziwego podwyższenia wynagrodzenia.

(3) Nieważny jest układ, pozbawiający wynalazcę prawa występowania w charakterze twórcy.

Art. 18. Wspólny wynalazek kilku osób stwarza wspólne ich prawo do uzyskania patentu.

Art. 19. (1) Własność patentu może przechodzić w całości lub częściowo w drodze dziedziczenia albo zapisu. Spadkobierca lub zapisobierca powinien nabycie prawa własności zgłosić do rejestru patentów.

(2) Prawo to można również w całości lub częściowo przenieść na inną osobę przez umowę między żyjącymi. Przeniesienie prawa wymaga dla swej ważności wobec Urzędu Patentowego i osób trzecich wpisania do rejestru patentów, które może nastąpić tylko na podstawie dokumentu publicznego, albo też dokumentu prywatnego, na którym podpis zbywcy jest notarialnie lub sądownie uwierzytelniony.

(3) Współwłasność patentu ocenia się według przepisów prawa cywilnego z tym jednak zastrzeżeniem, że każdy z współwłaścicieli patentu ma prawo ścigania naruszeń bez upoważnienia ze strony pozostałych współwłaścicieli, jeżeli inaczej nie zastrzeżono w umowie.

Art. 20. (1) Prawo wykonywania w części lub w całości obcego wynalazku opatentowanego nabywa się przez umowę (licencja dobrowolna) lub na podstawie orzeczenia Urzędu Patentowego (licencja przymusowa).

(2) Licencja uzasadnia prawo rzeczowe na rzecz licencjata, jeżeli zostanie wpisana do rejestru patentów (art. 19); jeżeli licencja związana jest z przedsiębiorstwem, może tylko razem z nim przejść na inne osoby.

Art. 21. Do ważności umów, wymienionych w art. 19 i 20, wymaga się formy pisemnej.

Art. 22. (1) Nabywca przedsiębiorstwa, z którym związana jest licencja, nie może dochodzić praw z licencji przeciw osobom trzecim w imieniu własnym, dopóki nie uzyska wpisu przeniesienia licencji do rejestru patentów. Wpis ten nastąpi na podstawie dokumentu publicznego albo dokumentu prywatnego, wykazującego tytuł nabycia, na którym podpis zbywcy jest uwierzytelniony sądownie lub notarialnie. Dopóki nabywca przedsiębiorstwa nie postawi wniosku o wpis, wszelkie urzędowe zawiadomienia, jego praw dotyczące, będą doręczane ze skutkiem przeciwko niemu jego prawozbywcy lub tegoż dziedzicom.

(2) Te same przepisy stosować należy do przenoszenia innych praw, z przedsiębiorstwem złączonych, a do rejestru wpisanych (art. 11 i 16).

Art. 23. (1) Właściciel patentu zależnego może żądać przymusowej licencji na wykonywanie wcześniejszego patentu lub użytkowego wzoru zajestrowanego, jeżeli jego wynalazek ma dla przemysłu znaczenie doniosłe — wszakże dopiero po upływie lat trzech od ustanowienia prawa wcześniejszego. Udzielenie takiej licencji przymusowej uprawnia właściciela prawa wcześniejszego do żądania licencji na wykonywanie patentu zależnego o tyle, o ile to jest wskazane potrzebą równych warunków obopólnej konkurencji.

(2) Licencja przymusowa gaśnie po roku, jeżeli licencjat nie korzystał z niej do tego czasu, i nie może on jej ponownie żądać.

Art. 24. (1) Skargi o własność patentu, o uznanie zależności patentu, o zastaw i inne prawa rzeczowe na patencie (także oprawa używaczy), tudzież o wszelkie licencje mają być zaznaczone (zaznaczenie sporu) w rejestrze patentów na wniosek osoby, która skargę wniosła.

(2) Powyższe zaznaczenia sporu mają ten skutek, że orzeczenia w sporze zapadłe mają moc prawną także przeciw osobie, która po zaznaczeniu nabędzie jakieś prawa na patencie lub do patentu.

Rozdział III.

Ochrona praw z patentu.

Art. 25. (1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu bezprawnie wkracza w zakres wyłączności przez patent określonej, lub w inny sposób niezgodny z prawem lub dobrymi obyczajami wyrządza szkodę osobie z patentu uprawnionej, winien zaprzestać naruszenia, wydać niesłuszne zbogacenie z trzech lat ostatnich, a nadto, jeżeli działanie jego było wywołane złym zamiarem lub oczywistym niedbalstwem, wynagrodzić wszelką szkodę uprawnionemu i dać mu zadośćuczynienie za krzywdy osobistej natury przez ogłoszenie wyroku w dziennikach, przez odpowiednią deklarację publiczną, w razie naruszenia umyślnego przez zapłatę pokut-

nego. Zamiast wymienionych majątkowych świadczeń pokrzywdzony może zażądać ryczałtowej sumy pieniężnej, nie przekraczającej 15.000 zł; sumę tę oznaczy sąd według własnego uznania.

(2) Roszczenia z powodu naruszenia praw z patentu ulegają przedawnieniu trzyletniemu, które liczy się co do każdego czynu bezprawnego oddzielnie.

Art. 26. (1) Jeżeli pozwany przez skargę z artykułu poprzedniego zarzuci, że patent prawnie nie istnieje, sąd może przerwać postępowanie procesowe aż do rozstrzygnięcia sporu w tym przedmiocie przez Urząd Patentowy, przy czym oznaczy termin, do którego skarga ma być do Urzędu Patentowego wniesiona. Jeżeli skarga nie zostanie w tym terminie wniesiona, lub nie będzie popierana, albo Urząd Patentowy orzeknie, że patent w chwili wniesienia skargi przed sądem prawnie istniał, sąd na wniosek podejmie postępowanie procesowe.

(2) Zarówno w przypadku przerwy postępowania niniejszym artykułem przewidzianej, jak i w innych przypadkach w toku postępowania sądowego o naruszenie patentu sąd w drodze zarządzeń tymczasowych (zabezpieczeń powództwa) może wydać zakaz dalszego wkraczania przez pozwanego w wyłączność patentem określoną, wprowadzić sądowy zarząd przedsiębiorstwa, należącego do pozwanego, polecić przechowanie narzędzi i wytworów i t. p.

Art. 27. (1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu umyślnie wkracza bezprawnie w zakres wyłączności przez patent określonej, albo przywłaszcza sobie prawo do uzyskania patentu, ulega karze grzywny do 75.000 zł lub aresztu do sześciu miesięcy, albo obu karom łącznie.

(2) Ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego, wniesionego przez osoby uprawnione do powództwa.

(3) Sąd karny może również orzekać o wnioskach, opartych na art. 25, 26 i 28.

Art. 28. Przedmioty bezprawnie wytworzone, tudzież przyrządy, mogące służyć wyłącznie do ich wytwarzania, należy, stosownie do wniosku pokrzywdzonego, albo przyznać mu na własność po cenie własnych kosztów, albo na koszt krzywdziciela zniszczyć, względnie uczynić nieprzydatnymi do bezprawnego użytku, albo pozostawić u osoby, która się naruszenia dopuściła, jeżeli ona daje dostateczne zabezpieczenie, że w okresie dwuletnim od wygaśnięcia patentu nie będzie ich używała ani zbywała.

Art. 29. Jeżeli chodzi o wynalazek, dotyczący sposobu wytwarzania nowego przedmiotu, należy, aż do udowodnienia faktu przeciwnego, uważać każdy przedmiot o tych samych właściwościach za wytworzony według opatentowanego sposobu.

Art. 30. Przepisy art. 25, 26, 27 i 28 stosuje się także do tych, którzy w złej wierze korzystali w wykonywaniu przemysłu lub handlu z cudzego wynalazku, zanim na ten wynalazek udzielono patentu. Jednakże skarga dopuszczalna jest dopiero po udzieleniu patentu. Do biegu przedawnienia z art 25 ust. 2 nie wlicza się okresu z przed udzielenia patentu.

Art. 31. Nie uważa się za naruszenie patentu:

a) stosowanie na okręcie, należącym do jednego z innych krajów międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, wynalazku opatentowanego, dotyczącego kadłuba okrętowego, maszyn, urządzeń, przyrządów i innych części wyposażenia, jeżeli okręt przebywa czasowo na wodach Państwa Polskiego, a stosowanie służy wyłącznie potrzebom tego okrętu;

b) stosowanie wynalazku opatentowanego na środkach żeglugi powietrznej lub lokomocji lądowej, należących do jednego z innych krajów międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, w sposób i pod warunkami pod a) określonymi.

Rozdział IV.

Ochrona wolności przemysłowej i handlowej.

Art. 32. Każdemu wolno wnieść skargę do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) z żądaniem ustalenia, że produkcja, którą w przemyśle zamierza stosować lub stosuje, nie jest objęta wyłącznością wskazanego patentu.

Art. 33. Każdemu wolno wnieść do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) skargę o unieważnienie lub umorzenie patentu (art. 3, 4, 5, 11 i 13). Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej może w interesie publicznym z inicjatywy ministerstwa, właściwego ze względu na interesy, o jakie chodzi w danej sprawie, przystąpić do sporu osoby prywatnej lub wnieść skargę samodzielnie.

Art. 34. (1) Kto świadomie przedmioty, nie podlegające ochronie patentowej, lub ich opakowanie oznacza napisami, które mają wywołać mylne mniemanie, jakoby przedmiotv te były chronione przez patent, lub kto je mimo świadomości o mylnym oznaczeniu wprowadza w handel, lub dla celów handlowych przygotowuje lub przechowuje, albo w publicznvch ogłoszeniach, okólnikach lub innych odbitkach podaje wiadomości, mające wywołać mylne mniemanie, jakoby przedmioty w nich wymienione korzystały z ochrony patentowei — ulega karze grzywny do 75.000 zł albo aresztu do sześciu miesięcy, albo obu karom łącznie.

(2) Z przedmiotów wyżej wymienionych należy usunąć i zniszczyć na koszt skazanego kłamliwe oznaczenia, gdyby zaś usunięcie tych oznaczeń było niemożliwe bez uszkodzenia przedmiotów, zniszczyć i same przedmioty (art. 85).

Rozdział V.

Postępowanie i właściwość władz.

A. Udzielenie patentu oraz inne czynności wydziału zgłoszeń Urzędu Patentowego.

Art. 35. Celem uzyskania patentu należy zgłosić pisemnie wynalazek do Urzędu Patentowego (wydział zgłoszeń). Dla każdego wynalazku potrzeba osobnego zgłoszenia; jednak można łączyć kilka wynalazków w jednym zgłoszeniu, jeżeli łączy je jedna myśl przewodnia. Za termin zgłoszenia uważa się chwilę, w której zgłoszenie nadejdzie do Urzędu Patentowego.

Art. 36. (1) Zgłoszenie musi zawierać wniosek o udzielenie patentu, oznaczenie wynalazku, imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania zgłaszającego; gdy zgłaszający mieszka za granicą, winien wyznaczyć adwokata lub rzecznika patentowego, mieszkającego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, jako pełnomocnika swego, i upoważnić go przynajmniej do odbioru wszelkich pism od władz i od osób interesowanych, w szczególności także do odbioru skarg, w rozporządzeniu niniejszym przewidzianych.

(2) Do podania należy dołączyć w dwóch egzemplarzach opis wynalazku tak dokładny, żeby każdy znawca według niego mógł stosować wynalazek w przemyśle. Autentyczny opis winien być ułożony w języku polskim; mogą być dołączone opisy w językach obcych. W razie potrzeby należy także złożyć rysunki, modele i próbki. Na końcu opisu winna być w sposób niewątpliwy sformułowana istota wynalazku, co do której wynalazca rości sobie prawa wyłączności patentowej (zastrzeżenia patentowe).

(3) Zgłaszający winien uiścić opłatę za zgłoszenie (art. 74). W razie jej nieuiszczenia w terminie przez Urząd zakreślonym, zgłoszenie będzie uważane za niebyłe.

(4) Ponadto zgłaszający winien zastosować się do szczegółowych przepisów, wydanych przez Urząd Patentowy co do podań i załączników.

(5) Mimo braków w zgłoszeniu wynalazek nie traci pierwszeństwa, zgłoszeniem uzasadnionego, jeśli z treści podania lub z jego załączników można było poznać istotną treść wynalazku, względnie jeżeli treść wynalazku została określona przez powołanie się na zgłoszenie zagraniczne, uzasadniające pierwszeństwo (art. 10).

Art. 37. (1) Kto stosownie do art. 10 ust. 2 chce korzystać z praw pierwszeństwa na podstawie zgłoszenia zagranicznego, winien w okresie dwunastu miesięcy od daty zgłoszenia zagranicznego wnieść do Urzędu Patentowego podanie o udzielenie patentu i równocześnie lub dodatkowo, lecz nie później niż w trzy miesiące od wniesienia podania postawić wniosek o przyznanie mu praw pierwszeństwa. Zgłoszenie pierwotne należy oznaczyć w sposób niewątpliwy, w szczególności przez podanie jego daty i kraju, w którym nastąpiło, względnie dalszych szczegółów potrzebnych do rozpoznania tożsamości zgłoszenia. Jeżeli zgłaszający powołuje się na pierwszeństwo z dwóch lub więcej zgłoszeń pierwotnych, powinien w ten sposób zredagować zastrzeżenia patentowe, aby każdemu z zastrzeżeń zgłoszonych w Polsce odpowiadało tylko jedno zgłoszenie pierwotne. Nadto należy złożyć Urzędowi w czasie przez Urząd wyznaczonym, nie krótszym jednak jak trzy miesiące od daty zgłoszenia, kopię zgłoszenia zagranicznego (opis, rysunki i t. d.), której zgodność z oryginałem stwierdziła właściwa władza zagraniczna; dalsze uwierzytelnienia nie będą wymagane. Na żądanie Urzędu zgłaszający powinien złożyć zwykły lub uwierzytelniony przekład opisu, względnie dostarczyć innych żadanych wyjaśnień, dotyczących zgłoszenia zagranicznego.

(2) Uchwałę, odmawiającą przyznania pierwszeństwa, Urząd doręczy zgłaszającemu przed decyzją o udzieleniu patentu. Od uchwały tej może zgłaszający wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy. Decyzja o udzieleniu patentu może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się uchwały. odmawiającej przyznania żądanego pierwszeństwa.

Art. 38. (1) Wydział zgłoszeń bada, czy zgłoszenie odpowiada przepisom, czy w szczególności opis wynalazku jest dostatecznie jasny i zastrzeżenia patentowe w sposób niewątpliwy określone (art. 35 i 36).

(2) Jeżeli zgłoszenie nie odpowiada obowiązującym przepisom, wydział zgłoszeń wezwie zgłaszającego do uchylenia usterek.

(3) W razie nieuchylenia przez zgłaszającego usterek w czasie, przez wydział zgłoszeń wyznaczonym, zgłoszenie będzie uważane za cofnięte. Następstwu temu może zapobiec zgłaszający, jeżeli w ciągu trzech miesięcy po upływie wymienionego czasu uchyli usterki i równocześnie uiści ponownie opłatę za zgłoszenie.

(4) Jeżeli zgłaszający dokona zmian istotnych lub innych uzupełnień, uzasadniających zmianę pierwszeństwa, wówczas dla tych zmian i uzupełnień pierwszeństwo liczy się dopiero od chwili ich zgłoszenia. Dopuszczalny jest także podział zgłoszenia na główne i dodatkowe z odmiennym pierwszeństwem, względnie przyznanie dodatkowemu zastrzeżeniu pierwszeństwa na podstawie zgłoszenia zagranicznego.

Art. 39. (1) Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) ma obowiązek zbadania, czy nie zachodzą przeszkody z art. 5; w razie ich stwierdzenia odmówi udzielenia patentu.

(2) Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) nie ma obowiązku badania nowości wynalazku.

Jednak, jeżeli przy badaniu zgłoszenia okaże się, że wynalazek nie jest nowy, Urząd odmówi udzielenia patentu. Odmowa udzielenia patentu nie może nastąpić przed wypowiedzeniem się zgłaszającego, względnie przed upływem wyznaczonego mu w tym celu okresu.

(3) Jeżeli przy badaniu nasuną sie Urzędowi uzasadnione wątpliwości, czy wynalazek zgłoszony nie wkracza w zakres wynalazku, zostającego już pod ochroną niniejszego rozporządzenia, winien zawiadomić o tym zgłaszającego; może także zawiadomić posiadacza prawa wcześniejszego. Po oświadczeniu się zgłaszającego Urząd udzieli patentu lub odmówi jego udzielenia w całości lub części, stosownie do stanu sprawy. Udzielenie patentu, jako zależnego, może nastąpić tylko za zgodą zgłaszającego wynalazek lub na podstawie orzeczenia Urzędu (wydziału spraw spornych).

(4) Urząd nie ma prawa odmówić udzielenia patentu dlatego, że uważa wynalazek za bezwartościowy.

Art. 40. Prezes Urzędu Patentowego ma prawo w granicach niniejszego rozporządzenia wydawać szczegółowe instrukcje, dotyczące badania zgłoszeń wynalazków oraz długości okresów, wyznaczonych przez Urząd.

Art. 41. (1) Jeżeli badanie doprowadzi do uchwały pomyślnej, Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) wzywa zgłaszaiacego do uiszczenia kwoty, odpowiadającej kosztom druku opisu wynalazku i rysunków. Po uiszczeniu tei kwoty Urząd udziela patentu i wciąga go do rejestru patentów; drukuje opis wvnalazku wraz z rysunkami jako „opis patentowy"; wydaje zgłaszającemu dokument, zwanv patentem, przy dołączeniu jednego egzemplarza opisu patentowego, a nadto ogłasza w „Wiadomościach Urzędu Patentowego" o udzieleniu patentu.

(2) Niezastosowanie się w okresie czteromiesięcznym do wezwania, oznaczonego w ustępie poprzednim, będzie uważane za cofnięcie zgłoszenia.

(3) W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, jeżeli zgłaszający złoży ponadto dowód niezamożności, Prezes Urzędu Patentowego może zezwolić na udzielenie patentu i wydrukowanie opisu patentowego przed uiszczeniem kwoty, odpowiadajacej kosztom druku tego opisu, oraz udzielić co do zwrotu wymienionych kosztów zwłoki najwyżej roczcznej, licząc od dnia udzielenia patentu: w razie nieuiszczenia w tym okresie kwoty należnej z tytułu zwrotu kosztów druku opisu patentowego — patent gaśnie. Urzad może wstrzymać wydanie dokumentu, zwanego patentem, do czasu uiszczenia należnej kwoty.

Art. 42. (1) Przeciwko odmowie udzielenia patentu, jak również przeciwko uchwale, którą zgłaszającego wezwano do usunięcia usterek, może on wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu w ciągu dwóch miesięcy.

(2) Ograniczenie przez Urzad patentu do części zgłoszonego wynalazku uważa się za odmowne załatwienie podania w części.

Art. 43. (1) Wynalazki, wchodzące w zakres obrony wojskowej Państwa, Urząd Patentowy winien bezzwłocznie podać Ministerstwu Spraw Wojskowych do wiadomości.

(2) Jeżeli Ministerstwo Spraw Wojskowych zawiadomi Urząd Patentowv, że zgłoszony wynalazek (ust. 1) jest wynalazkiem nie zgłaszającego, lecz organu podległego Ministerstwu Spraw Wojskowych, wówczas Urząd Patentowy wstrzyma udzielenie patentu do czasu rozstrzygnięcia przez właściwy sąd sporu o prawo do uzyskania patentu.

(3) Ministerstwo Spraw Wojskowych może żądać co do wynalazków, przez siebie przed udzieleniem patentu nabytych, by patent udzielono jako „tajny".

(4) Patent tajny należy wciągnąć do osobnego rejestru, dla publiczności niedostępnego. Opisy wynalazku i zastrzeżenia patentowe nie mogą być drukiem ogłoszone; należy je przechowywać w osobnej rejestraturze.

(5) Oprócz powyższych przypadków, każdy opis wynalazku jest jawnv i dla każdego dostępny od chwili powzięcia przez wydział zgłoszeń uchwały o udzieleniu patentu.

Art. 44. (1) Sprawy, należace do zakresu działania Urzędu Patentowego, a nie zastrzeżone dla innych wydziałów, załatwia wydział zgłoszeń.

(2) W szczególności wydział zgłoszeń zarządza wykreślenie patentu z rejestru z powodu nieuiszczenia opłaty rocznej lub z powodu zrzeczenia się patentu przez właściciela, tudzież zarejestrowanie zmian, dotyczących własności i innych praw rzeczowych na patencie.

Art. 45. Przeciwko uchwałom wydziału zgłoszeń, wydanym na podstawie art. 44, służy odwołanie do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy.

B. Unieważnienie patentu.

Art. 46. (1) Skarga o unieważnienie patentu winna zawierać jasno określone żądanie, zwięzłe przedstawienie sprawy i wymienienie środków dowodowych. Dokumenty w skardze powołane mogą być do niej dołączone także w odpisie nieuwierzytelnionym. Oryginał lub odpis uwierzytelniony złożyć należy, gdy zostanie dopuszczony dowód z tych dokumentów.

(2) Do skargi dołącza się tyle odpisów skargi i załączników, ilu jest pozwanych.

Art. 47. (1) Po stwierdzeniu warunków formalnych skargi Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) zarządza doręczenie skargi stronie pozwanej i wyznacza jej okres przynaj-

mniej trzydziestodniowy do wniesienia pisemnej obrony. Skargę, której brak formalnych warunków, wydział spraw spornych odrzuci uchwałą. Powód przeciwko takiej uchwale może wnieść w ciągu dwóch tygodni odwołanie do wydziału odwoławczego; wydział odwoławczy rozstrzyga je na posiedzeniu niejawnym, bez wyznaczania rozprawy.

(2) Do obrony pisemnej dołącza się tyle jej odpisów, ilu jest powodów. Co do dokumentów, na które powołuje się pozwany, należy odpowiednio stosować postanowienia art. 46 ust. 1.

Art. 48. (1) Po wniesieniu obrony, względnie po upływie okresu do jej wniesienia, wydział spraw spornych wyznacza ustną rozprawe, a zarazem w pierwszym przypadku zarządza doręczenie obrony stronie powodowej.

(2) Rozprawa ustna odbywa się jawnie; przewodniczący może dla ważnych przyczyn zarządzić tajność rozprawy.

(3) Niestawiennictwo stron do ustnej rozprawy nie przeszkadza przeprowadzeniu rozprawy.

(4) Wydział spraw spornych może także uwzględnić okoliczności faktyczne, nie powołane przez strony, i dopuścić dowody, nie zgłoszone przez strony.

(5) Wydział spraw spornych może wezwać do rozprawy i przesłuchać, także pod przysięgą, świadków i znawców; może o ich przesłuchanie wezwać sądy.

(6) Z przebiegu rozprawy należy spisać protokół, zawierający treściwe przedstawienie twierdzeń stron i wyniki dowodów.

(7) Orzeczenie, które zawierać winno także postanowienie o kosztach postępowania, wydaje wydział spraw spornych na piśmie.

Art. 49. Na wniosek pozwanego wydział spraw spornych nakaże powodowi, mieszkającemu lub mającemu siedzibę za granicą, a nie posiadającemu w kraju majątku nieruchomego, złożyć kaucję na zabezpieczenie kosztów postępowania — pod rygorem zaniechania postępowania, chyba że konwencje międzynarodowe lub wzajemność wykluczają obowiązek złożenia kaucji.

Art. 50. Wniesienie skargi o unieważnienie patentu, jako też orzeczenie, unieważniające patent, należy z urzędu zaznaczyć w rejestrze, a nadto orzeczenie unieważniające ogłosić w „Wiadomościach Urzędu Patentowego".

Art. 51. Przeciwko orzeczeniu, wydanemu przez wydział spraw spornych, strony, a także Prokuratoria Generalna mogą wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu Patentowego w ciągu dwóch miesięcy.

Art. 52. Do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy art. 46 — 49; w postępowaniu odwoławczym strony mogą przytaczać nowe fakty i zgłaszać nowe dowody.

C. Umorzenie patentu.

Art. 53. Do postępowania, wdrożonego skargą o umorzenie patentu, i do orzeczenia, wydanego skutkiem skargi, stosuje się przepisy, określające postępowanie w sporach o unieważnienie patentu (art. 46 — 52).

Art. 54. Urząd Patentowy (wydział kontroli wykonywania wynalazków) może każdej chwili po latach trzech od udzielenia patentu zażądać od właściciela wykazania, czy, w jaki sposób i w jakim zakresie wykonywa obowiązki, przewidziane w art. 13.

Art. 55. Właściciel każdego czasu po udzieleniu mu patentu może zgłosić wniosek, aby Urząd Patentowy na jego koszt stwierdził rozciągłość, w jakiej wykonywa wynalazek bezpośrednio lub przez inne osoby, względnie istnienie przeszkód, uniemożliwiających wykonywanie wynalazku (art. 13). W tym celu właściciel złoży Urzędowi Patentowemu (wydziałowi kontroli wykonywania wynalazków) szczegółowe sprawozdanie ze sposobu i rozmiarów, w jakich wykonywa patent, a gdyby patent nie był wykonywany w rozciągłości, odpowiadającej zapotrzebowaniu wewnętrznemu, zda sprawę szczegółowo z przyczyn, dla jakich nie odbywa się wykonywanie w przepisanej rozciągłości. Na okoliczności faktyczne, przytoczone w sprawozdaniu, zgłosi dowody przez powołanie się na świadków lub znawców, złoży wyciągi z ksiąg handlowych lub inne dowody. Można także złożyć w odpisie protokóły z sądowych oględzin oraz przesłuchań świadków i znawców.

Art. 56. Wydział kontroli wykonywania wynalazków bada te sprawozdania, w razie potrzeby żąda ich uzupełnienia, ewentualnie przesłuchuje świadków i znawców.

Art. 57. Wydział kontroli wykonywania wynalazków może wysłać swego referenta na miejsce. Referent wydziału bada w razie potrzeby księgi przedsiębiorstwa i korespondencje oraz przesłuchuje świadków i znawców bez ich zaprzysięgania.

Art. 58. Z czynności powyższych (art. 56 i 57) spisuje się protokół, który Urząd Patentowy zachowa w swych aktach; odpisu udzieli na wniosek właścicielowi patentu. W rejestrze patentów należy zaznaczyć, że nastąpiło badanie wykonywania wynalazku. Każdy może w obecności urzędnika Urzędu Patentowego przeglądać protokół i czynić zeń odpisy.

Art. 59. (1) Jeżeli przeprowadzone przez Urząd Patentowy (wydział kontroli wykonywania wynalazków) badania uprawdopodobniły, że właściciel patentu, względnie licencjat, nie wykonał obowiązków w art. 13 wymienionych, Urząd udzieli zebranych materiałów Prokuratorii Generalnej, która, działając w interesie publicznym, wniesie do Urzędu Patentowego

(wydział spraw spornych) skargę o umorzenie patentu. W razie przegrania sporu o umorzenie patentu z powodu niewykonywania wynalazku koszt jego poniesie Skarb Państwa.

(2) Skargę o umorzenie patentu z powodu niewykonywania wynalazku wnieść może również każda osoba interesowana.

(3) Wniesienie skargi o umorzenie patentu zaznacza się z urzędu w rejestrze patentów.

(4) Dowód wykonania obowiązków w art. 13 wymienionych, względnie dowód okoliczności, usprawiedliwiających niewykonanie tych obowiązków, ciąży na pozwanym (właścicielu patentu).

D. Inne spory przed Urzędem Patentowym.

Art. 60. (1) Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) jest właściwy także (art. 46) dla następujących sporów:

a) jeżeli właściciel patentu albo zarejestrowanego wzoru użytkowego żąda w drodze skargi, by później zgłoszony patent uznano jako zależny od jego wcześniejszego prawa (art. 7);

b) jeżeli ktoś żąda w drodze skargi ustalenia, że produkcja, którą zamierza w przemyśle stosować, lub którą już stosuje, nie jest objęta wyłącznością wskazanego patentu (art. 32).

(2) Do postępowania w powyższych sporach stosuje się przepisy, określające postępowanie w sporach o unieważnienie patentu (art. 46 — 52). Orzeczenie, uznające zależność patentu, winno być z urzędu wpisane do rejestru i ogłoszone w „Wiadomościach Urzędu Patentowego".

E. Wywłaszczenie patentu.

Art. 61. Prawa patentowe mogą być w całości lub częściowo wywłaszczone albo ograniczone bądź na rzecz Państwa, bądź na rzecz wolności przemysłowej (art. 15). W obu przypadkach o wywłaszczeniu lub ograniczeniu stanowi Rada Ministrów na wniosek ministra, właściwego ze względu na znaczenie wywłaszczenia dla danego działu administracji państwowej. Odszkodowanie płaci Skarb Państwa.

Art. 62. W przypadku, przewidzianym w art. 61, Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu stara się ustalić wysokość wynagrodzenia przez ugodę z właścicielem patentu, a gdyby ugoda nie doszła do skutku, sam oznacza tymczasowo sumę wynagrodzenia według własnego uznania z uwzględnieniem uprzednich dochodzeń. Tak określoną sumę należy wypłacić właścicielowi patentu, a wówczas złożyć do depozytu sądowego, gdy na patencie ciążą prawa rzeczowe do rejestru wpisane, a uprawnieni nie godzą się na wypłacenie sumy właścicielowi patentu. W razie wywłaszczenia na rzecz wolności przemysłowej nie uwzględnia się praw używacza uprzedniego i używaczy późniejszych (art. 9, 11 i 16).

Art. 63. Z chwilą wypłacenia właścicielowi patentu ostatecznej lub tymczasowej sumy wynagrodzenia, albo złożenia tej sumy do depozytu sądowego wygasają dotychczasowe prawa na patencie i do patentu i albo patent przechodzi na własność Państwa, albo wynalazek staje się przedmiotem wolności przemysłowej. W pierwszym przypadku Państwo może przejąć ciężary, ujawnione w rejestrze, przy czym zmniejsza się odpowiednio odszkodowanie.

Art. 64. Jeżeli właściciel patentu czuje się pokrzywdzonym z powodu wysokości odszkodowania, ustalonego przez Urząd Patentowy (wydział spraw spornych), może w ciągu trzydziestu dni żądać ponownego ustalenia wysokości odszkodowania przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Sąd ustala wysokość odszkodowania na podstawie materiału, dostarczonego mu przez Urząd Patentowy, po przesłuchaniu przedstawiciela Ministerstwa Skarbu i właściciela patentu, a w razie potrzeby po zasięgnięciu opinii znawców. Może także wysłuchać opinij osób, mających jakiekolwiek prawa na patencie. Orzeczenie sądowe zapada w drodze postępowania w sprawach niespornych (art. 86). Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancyj sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego.

Art. 65. Na żądanie właściciela patentu lub innych osób, rzeczowo uprawnionych i do rejestru wpisanych, sąd oznacza w postępowaniu niespornym (art. 86), jak suma złożona ma być podzielona między osoby, którym służy prawo do odszkodowania (art. 62). Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancyj sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego.

Art. 66. Orzeczenie wywłaszczające winno być z urzędu wpisane do rejestru i ogłoszone w „Wiadomościach Urzędu Patentowego".

F. Licencja przymusowa.

Art. 67. (1) Na żądanie właściciela patentu zależnego (art. 7 i 60 ust. 1 a) i na ewentualny wniosek właściciela prawa wcześniejszego Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) orzeka według swobodnego uznania po przesłuchaniu stron, a w razie potrzeby i znawców, czy należy ustanowić licencję przymusową na rzecz właściciela patentu zależnego, lub także licencję na rzecz właściciela prawa wcześniejszego (art. 20, 23), a w braku dalszego porozumienia stron oznacza warunki takich licencyj.

(2) W ciągu dwóch miesięcy strony mogą żądać ponownego oznaczenia wysokości wynagrodzenia za licencję przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Orzeczenie zapada w drodze

postępowania w sprawach niespornych (art. 86). Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancyj sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego.

Art. 68. (1) W razie, gdy zdaniem właściciela patentu zgłaszający się o licencję, przewidzianą w art. 13, ust. 2, nie daje odpowiednich gwarancyj, albo gdy co do warunków licencji nie nastąpiła zgoda między zgłaszającym się a właścicielem, Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) rozstrzygnie na wniosek jednej ze stron bezzwłocznie, czy licencja ma być udzielona, a w razie twierdzącym ustali sporne między stronami warunki, przy czym baczyć powinien, żeby przez odpowiednie zastrzeżenia zabezpieczyć wykonywanie produkcji patentem określonej w rozmiarach licencją przewidzianych.

(2) Do uchwały, określającej wysokość wynagrodzenia za licencję przymusową, stosuje się analogicznie przepis art. 67 ust. 2.

Art. 69. Uchwałę, ustanawiającą przymusową licencję lub odmawiającą jej ustanowienia, należy doręczyć interesowanym stronom. W ciągu dwóch miesięcy od dnia doręczenia uchwały dopuszczalne jest odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu Patentowego. Odwołanie nie może jednak dotyczyć wysokości wynagrodzenia za korzystanie z licencji.

Art. 70. Przepisy art. 67 o postępowaniu przy ustanowieniu licencji przymusowej stosuje się także do licencji przymusowej, przewidzianej w art. 17 ust. 1.

G. Skarga do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 71. Przeciwko orzeczeniom i uchwałom Urzędu Patentowego, o ile ulegają zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w myśl ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. (obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1926 r., Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 400), może wnieść skargę także Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach, w których rozporządzenie niniejsze przewiduje jej współudział w interesie publicznym.

H. Właściwość sądów.

Art. 72. (1) Spory o prawa i roszczenia prywatno-prawne, dotyczące patentów, należą do właściwości sądów, a zwłaszcza:

a) spory o własność patentu oraz inne prawa rzeczowe na patencie lub prawa do patentu (art. 16 — 20); także spory o istnienie lub nieistnienie praw używaczy uprzednich i późniejszych (art. 9, 11 i 16), ale nie spory z art. 60;

b) spory o roszczenia majątkowe (wydanie zbogacenia, odszkodowanie), wynikające z unieważnienia lub umorzenia patentu, albo z uznania zależności patentu;

c) spory o naruszenie własności oraz innych praw rzeczowych na patencie i praw do patentu (art. 25, 26 i 28);

d) sprawy, określone w art. 64, 67, 68 ust. 2 i 70.

(2) Dla sporów o prawa i roszczenia prywatno-prawne, wymienione w ust. 1, właściwymi są sądy, które orzekają w sprawach handlowych.

(3) Przy oznaczeniu właściwości miejscowej sądów, zależnej od miejsca zamieszkania pozwanego, należy, jeśli pozwanym jest posiadacz patentu zamieszkały za granicą, brać za podstawę miejsce zamieszkania w Polsce jego pełnomocnika (art. 36).

Art. 73. Sprawy o przestępstwa, przewidziane w art. 27 i 34, należą do właściwości sądów okręgowych.

Rozdział VI.

Opłaty

Art. 74. (1) Opłata przy zgłoszeniu patentu (art. 36) wynosi 35 zł.

(2) Opłaty roczne wynoszą:

za rok pierwszy	40 zł
za rok drugi	60 zł
za rok trzeci	80 zł
za rok czwarty	100 zł
za rok piąty	150 zł
za rok szósty	200 zł
za rok siódmy	250 zł
za rok ósmy	300 zł
za rok dziewiąty	400 zł
za rok dziesiąty	500 zł
za rok jedenasty	600 zł
za rok dwunasty	700 zł
za rok trzynasty	850 zł
za rok czternasty	1000 zł
za rok piętnasty	1150 zł

(3) Za udzielenie patentu dodatkowego należy się oprócz opłaty przy zgłoszeniu jednorazowa opłata 40 zł zamiast opłat rocznych. Odkąd patent stanie się samoistnym, pobiera się od niego zwykłe opłaty roczne, przewidziane od patentu głównego.

Art. 75. (1) Opłaty roczne pierwsze są płatne w pierwszym miesiącu po ogłoszeniu patentu w „Wiadomościach Urzędu Patentowego", dalsze corocznie w dniu i miesiącu udzielenia patentu.

(2) Jednakowoż można uiścić opłatę w ciągu sześciu miesięcy po terminie płatności z grzywną w wysokości 5% przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10% — w drugim, 15% — w trzecim, 35% — w czwartym, 65% — w piątym i 100% — w szóstym.

(3) Uiszczanie opłat może nastąpić przed terminem płatności. Jeżeli właściciel zrzeknie się

patentu, jeżeli patent zostanie unieważniony lub umorzony, zwraca się opłaty, uskutecznione przed terminem. Opłaty za lata ubiegłe i za rok bieżący nie ulegają zwrotowi.

Art. 76. Za wnioski o wciągnięcie do rejestru zmian, dotyczących praw rzeczowych oraz praw używaczy, wnoszone do wydziału zgłoszeń, uiszcza się po zł 20; za odwołania od uchwał wydziału zgłoszeń — po zł 30; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołania od jego orzeczeń oraz od uchwał wydziału kontroli wykonywania wynalazków — po zł 60.

Art. 77. (1) Od opłat powyższych (art. 74 — 76) zwolniony jest Skarb Państwa oraz związki komunalne; nie korzystają z tego zwolnienia zarówno państwowe, jak i komunalne przedsiębiorstwa o odrębnej osobowości prawnej.

(2) Zgłaszający, który przedstawia dowód niezamożności, może uzyskać według uznania Prezesa Urzędu Patentowego zwłokę w uiszczeniu opłat rocznych za pierwsze trzy lata, po czym może być zwolniony od tych opłat, jeżeli patent po upływie trzeciego roku zgaśnie z powodu nieuiszczenia czwartej opłaty.

Art. 78. Sposób uiszczania opłat, przewidzianych w niniejszej części, ustali rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Rozdział VII.

Postanowienia przejściowe i międzynarodowe.

Art. 79. (1) Prawa ze zgłoszeń wynalazków oraz z patentów, które miały moc prawną w państwach zaborczych w chwili, gdy obszary, od tych państw odłączone, weszły w skład Rzeczypospolitej Polskiej, oraz prawa ze zgłoszeń i patentów, przywrócone lub wznowione w tych państwach traktatami i umowami międzypaństwowymi — pozostają w mocy na tych do Rzeczypospolitej Polskiej przyłączonych obszarach pod warunkami, przewidzianymi przez ustawy, na podstawie których istniały, tudzież przez traktaty i umowy międzypaństwowe.

(2) Prawa z takich patentów, mające moc na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej (prawa dzielnicowe), nie mogą w Polsce trwać dłużej, niżby trwać mogły w państwie, w którym powstały.

(3) Unieważnienie, zgaśnięcie i umorzenie patentu w owym państwie powodują w zasadzie nieważność i zgaśnięcie prawa dzielnicowego w Polsce. Jednak mimo umorzenia lub zgaśnięcia patentu szczepowego utrzymuje się prawo dzielnicowe w Polsce w następujących przypadkach:

a) jeżeli patent szczepowy wygasł skutkiem nieuiszczenia opłat, a właściciel uiści natomiast opłaty za patent dzielnicowy w Polsce według skali polskiej, a to najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od wygaśnięcia patentu szczepowego;

b) jeżeli właściciel patentu szczepowego zrzekł się go tylko w państwie, w którym patent powstał;

c) jeżeli patent szczepowy umorzony został w państwie, w którym go udzielono, z powodu niewykonywania wynalazku, pomimo że był wykonywany w czasie i rozmiarach, ustawą dla patentu szczepowego przepisanych, w dzielnicy do Polski z owego państwa przyłączonej; prawo dzielnicowe utrzymane zostanie w mocy i wtedy, gdy wykonywanie miało miejsce gdzie indziej w Polsce, ale w rozmiarach, niniejszym rozporządzeniem przepisanych (art. 13); na tych podstawach właściciel patentu może żądać w Urzędzie Patentowym ustalenia, także w drodze sporu (wydział spraw spornych), że jego prawo dzielnicowe nie wygasło; skargę wniesie przeciwko Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, jako zastępczyni interesu publicznego; w każdym razie ponosi koszty sporu;

d) jeżeli patent szczepowy uległ wywłaszczeniu.

(4) Wyjątki, dotyczące utrzymania patentu, a przewidziane w przypadkach b, c i d, mają zastosowanie, jeżeli właściciel patentu w ciągu trzech miesięcy od wygaśnięcia, umorzenia, względnie wywłaszczenia patentu szczepowego oświadczy w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej, że pragnie nadal utrzymać prawo dzielnicowe i uiszczać będzie opłaty według skali polskiej.

(5) Prawo dzielnicowe można w Polsce unieważnić w drodze postępowania, niniejszym rozporządzeniem przepisanego, jeżeli zachodzą warunki unieważnienia patentu szczepowego, oparte na ustawie, której patent ten podlega.

(6) Prawo z patentu dzielnicowego może ulec wywłaszczeniu według przepisów niniejszego rozporządzenia.

Art. 80. (1) Celem stwierdzenia prawa dzielnicowego w wystawionym przez Urząd Patentowy dokumencie, zwanym patentem dzielnicowym, właściciel prawa dzielnicowego zgłosi swe prawa w wydziale zgłoszeń Urzędu Patentowego i złoży dowody istnienia patentu szczepowego. Wydział zgłoszeń po stwierdzeniu, iż istnieją warunki, artykułem poprzednim przepisane, zarejestruje prawo dzielnicowe, jako patent dzielnicowy, w osobnym rejestrze patentów dzielnicowych i wyda zgłaszającemu tak zwany patent dzielnicowy. Ogłoszenie drukiem patentu dzielnicowego nastąpi na wyraźne żądanie zgłaszającego i tylko po uprzednim złożeniu lub zabezpieczeniu kosztów druku.

(2) Do orzekania o istnieniu prawa dzielnicowego na podstawie artykułu poprzedniego jest właściwy wyłącznie Urząd Patentowy.

(3) Korzystający z prawa dzielnicowego może żądać ochrony przeciw naruszeniu (art. 25, 26, 27 i 28) jedynie na podstawie patentu dzielnicowego.

Art. 81. Aczkolwiek właściciel patentu dzielnicowego uzyskał patent na całą Polskę, jego patent dzielnicowy utrzymuje nadal moc prawną do czasu określonego w art. 79.

Art. 82. Przywrócenie lub wznowienie praw ze zgłoszeń i patentów przez traktaty i umowy międzypaństwowe nie uwłacza prawom osób trzecich, które korzystały z wynalazku w czasie lub miejscu, kiedy lub gdzie patent nie obowiązywał. Prawa te należy oceniać według analogii prawa używacza uprzedniego (art. 9).

Art. 83. Rozporządzenie niniejsze nie uchybia prawom pierwszeństwa, uzasadnionym w traktatach i umowach międzypaństwowych.

Art. 84. Jeżeli patent został udzielony przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, okres trzyletni z art. 13 ust. 1 nie może upłynąć wcześniej, niż z upływem dwóch miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Art. 85. (1) Do czasu wydania w Polsce jednolitych przepisów karnych:

a) zamiast aresztu ponad sześć tygodni należy na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny z 1871 r., wymierzać karę więzienia;

b) uprawniony do skargi o przestępstwo z art. 27 traci prawo to po upływie sześciu miesięcy od czasu, kiedy dowiedział się o popełnieniu czynu i o osobie sprawcy;

c) nie można z powodu przestępstw z art. 27 i 34:

1) wdrożyć postępowania karnego, jeżeli od popełnienia czynu upłynęło lat trzy;
2) wydać wyroku skazującego, jeżeli od popełnienia czynu upłynęło lat sześć;
3) wykonać wyroku skazującego, jeżeli od jego uprawomocnienia się upłynęło lat dziesięć.

(2) Do biegu przedawnienia (1, 2, 3) nie wlicza się okresu, przez który z powodów ustawowych nie można było postępowania karnego wdrożyć lub wprowadzić albo kary wykonać.

Art. 86. Do czasu wydania w Polsce jednolitych przepisów o postępowaniu w sprawach niespornych należy w sprawach, przewidzianych w art. 64, 65 i 67, stosować obowiązujący w b. zaborze rosyjskim odpowiedni tryb postępowania (postępowanie incydentalne).

CZĘŚĆ II.

O wzorach użytkowych i zdobniczych.

Rozdział I.

Powstanie prawa, ograniczenie jego mocy, unieważnienie, wygaśnięcie, umorzenie i wywłaszczenie.

Art. 87. (1) Przez zarejestrowanie wzoru powstaje prawo wyłącznego korzystania w sposób przemysłowy i handlowy z nowej postaci przedmiotu, ujawnionej w tym wzorze, a występującej w kształcie, w rysunku, w barwie lub w materiale przedmiotu. Prawo rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej i trwa przez lat dziesięć od dnia zarządzenia rejestracji wzoru.

(2) Jeżeli nowość postaci ma na celu podniesienie pożytku, wzór nazywa się użytkowym, jeżeli zmierza do celów artystycznych — nazywa się wzorem zdobniczym.

(3) Prawo z rejestracji wzoru zdobniczego ogranicza się do przedmiotów tego rodzaju, dla których zgłoszenie nastąpiło.

Art. 88. Do rejestrowania wzorow powołany jest Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 89. Kto prawidłowo zgłosił do opatentowania wynalazek, nadający się w myśl niniejszego rozporządzenia i do ochrony jako wzór użytkowy, może, także i po uzyskaniu patentu, zrzec się patentu, a równocześnie zgłosić ten sam wynalazek do zarejestrowania jako wzór użytkowy z pierwszeństwem wzoru od daty zgłoszenia patentowego. Czas trwania ochrony wzoru liczy się od udzielenia patentu, jeżeli patent był już udzielony.

Art. 90. (1) Ważną jest tylko rejestracja wzorów nowych.

(2) Nie uważa się wzoru za nowy, jeżeli w czasie zgłoszenia go w Urzędzie Patentowym był już w istotnych swych znamionach — przy wzorach zdobniczych w zastosowaniu do przedmiotów tego rodzaju — opublikowany, albo na ziemiach, które weszły w skład Polski, stosowany lub na widok publiczny wystawiony w sposób o tyle jasny i jawny, że znawca mógł go w przemyśle stosować.

(3) Jednak uprzednia publikacja lub jawne stosowanie wzoru nie są przeszkodą do uzyskania jego rejestracji, jeżeli nastąpiły po wystawieniu wzoru w Polsce na publicznej wystawie, dla której przyznano tę ulgę rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu, zgłoszenie zaś wzoru nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od daty wystawienia. Pod tymi warunkami nie jest przeszkodą do uzyskania rejestracji wzoru ani samo wystawienie, ani inne po dacie wystawienia dokonane w Urzędzie Patentowym zgłoszenie.

(4) To samo odnosi się do wystaw w innych krajach, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, jeżeli prawo to zostało im przyznane na podstawie wewnętrznego ustawodawstwa danego kraju. Urząd Patentowy może żądać dowodu tożsamości przedmiotu wystawionego z przedmiotem zgłoszenia oraz dowodu daty i miejsca wystawienia w sposób, jaki określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu. Okres sześciomiesięczny (ust. 3) nie przedłuża okresu dwunastomiesięcznego — w zastosowaniu do

wzorów zdobniczych sześciomiesięcznego — określonego w art. 96 ust. 2 i 3; jednak, jeżeli wzór wystawiono przed pierwotnym zgłoszeniem zagranicznym, służącym za podstawę prawa pierwszeństwa, Urząd Patentowy może przyznać prawo pierwszeństwa od daty wystawienia wzoru.

(5) W stosunku do obywateli państw, tworzących międzynarodowy Związek ochrony własności przemysłowej, tudzież obywateli państw, nie należących wprawdzie do Związku ale zamieszkałych lub posiadających rzeczywiste i poważne przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe na obszarze jednego z państw związkowych, uprzednia publikacja i jawne stosowanie wzoru nie stanowią przeszkody do uzyskania jego rejestarcji, jeżeli obywatelom tym służy prawo pierwszeństwa w myśl art. 96 ust. 2 i 3, a publikacja lub jawne stosowanie nastąpiło po pierwotnym zgłoszeniu.

(6) Jeżeli skutkiem zgłoszenia dokonanego za granicą ogłoszono urzędowy opis patentu (druk patentowy), ogłoszenie to nie stanowi w ciągu sześciu miesięcy przeszkody do zarejestrowania wzoru na rzecz zgłaszającego wzór lub jego następcy prawnego. Postanowienie to stosuje się wyłącznie do obywateli państw, które przyznają wzajemność obywatelom polskim

Art. 91. Prawo z rejestracji wzoru nie jest ważne o tyle, o ile wzór o takich samych istotnych znamionach — przy wzorach zdobniczych w zastosowaniu do przedmiotów tego rodzaju— był już pierwej zgłoszony w Polsce do rejestracji lub opatentowania, a zgłoszenie doprowadziło do zarejestrowania wzoru lub udzielenia patentu.

Art. 92. Wyłącza się od rejestracji wzory, które naruszają prawa pewnych osób (np. do wizerunku) lub w ogólności sprzeczne są z obowiązującym prawem albo dobrymi obyczajami, tudzież pomysły, które oczywiście nie nadają się do zastosowania w przemyśle.

Art. 93. Rejestracja wzoru zdobniczego nie pozbawia twórcy dzieła, pozostającego pod ochroną prawa autorskiego, możności dochodzenia tego prawa przeciwko posiadaczowi prawa z rejestracji wzoru.

Art. 94. Z prawa, powstałego przez rejestrację wzoru, którego stosowanie wkraczałoby w zakres wyłączności jeszcze obowiązującego prawa autorskiego lub patentowego albo wcześniej zarejestrowanego wzoru, można korzystać tylko za zezwoleniem (licencją) właściciela wcześniejszego prawa (wzór zależny). Po wygaśnięciu wcześniejszego prawa wzór zależny zamienia się na niezależny.

Art. 95. (1) Prawo z rejestracji wzoru nie ma mocy przeciw osobom, które przed zgłoszeniem wzoru w Urzędzie Patentowym stosowały go na ziemiach, należących obecnie do Polski, w dobrej wierze.

(2) Osobom tym służy nadal prawo korzystania z wzoru (prawo używacza uprzedniego) w rozciągłości, w jakiej z niego korzystały. Prawo to jest ściśle związane z przedsiębiorstwem i bez niego nie może być na nikogo przeniesione. Należy je wpisać do rejestru na wniosek używacza, jeżeli zostało stwierdzone dokumentem publicznym lub dokumentem prywatnym, w którym oznaczono przedsiębiorstwo, a na którym podpis właściciela wzoru zarejestrowanego został uwierzytelniony sądownie lub notarialnie.

Art. 96. (1) Pierwszeństwo prawa z rejestracji wzoru liczy się od chwili zgłoszenia wzoru w Urzędzie Patentowym.

(2) Kto prawidłowo wniósł podanie o udzielenie patentu lub zarejestrowanie wzoru użytkowego w jednym z państw, należących do Międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, lub jego prawny następca będzie korzystał przy zgłoszeniu wzoru użytkowego w Polsce — z zastrzeżeniem praw osób trzecich — z prawa pierwszeństwa zgłoszeniem zagranicznym uzasadnionego, jeżeli wniesie do Urzędu Patentowego podanie o zarejestrowanie wzoru w ciągu dwunastu miesięcy od daty pierwotnego zgłoszenia zagranicznego, to jest najpóźniej w dniu i miesiącu, odpowiadającym dacie pierwotnego zgłoszenia, a jeżeli dzień ten jest wolny od zajęć w Urzędzie Patentowym — w najbliższym dniu czynności Urzędu.

(3) Zgłoszenie w jednym z państw związkowych wzoru zdobniczego uprawnia do korzystania z prawa pierwszeństwa tylko przy zgłoszeniu w Polsce wzoru zdobniczego, jeżeli podanie o zarejestrowanie wzoru wniesione będzie do Urzędu Patentowego w ciągu sześciu miesięcy od daty pierwotnego zgłoszenia zagranicznego.

Art. 97. (1) Rejestracja wzoru będzie unieważniona o tyle, o ile przy jej dokonaniu brakowało warunków prawnych art. 90, 91 i 92.

(2) Posiadacz prawa z wzoru nieważnie zarejestrowanego, który o nieważności wiedział lub musiał wiedzieć, odpowiada za szkodę zrządzoną innym osobom ze swej winy.

(3) Posiadacz prawa z wzoru, zarejestrowanego nieważnie według art. 91, winien w każdym razie wydać niesłuszne zbogacenie z trzech lat ostatnich właścicielowi wcześniejszego prawa.

(4) W przypadku unieważnienia rejestracji wzoru w myśl art. 91 ci, którzy nabyli pod ważnym tytułem i w dobrej wierze prawa z zarejestrowanego nieważnie wzoru i wykonywali je przez rok w dobrej wierze, mają prawo do dalszego ich wykonywania w rozciągłości, w jakiej je wykonywali w chwili wniesienia skargi o unieważnienie (używacze późniejsi), przy czym płacić winni właścicielowi prawa wcześniejszego odpowiednie należności licencyjne, które w braku porozumienia stron oznaczy

sąd według własnego uznania. Prawa tych używaczy związane są z przedsiębiorstwem, w którym wzór wykonywano, i tylko razem z nim mogą być na inne osoby przeniesione. Wpisywanie tych praw do rejestru podlega przepisom o wpisywaniu licencyj (art. 106 i 108).

Art. 98. Prawo z rejestracji wzoru gaśnie, jeżeli:

a) opłata za bieżący okres zalega ponad sześć miesięcy;

b) właściciel wzoru zarejestrowanego zrzeka się go pisemnie lub do protokółu wobec Urzędu Patentowego za zgodą rzeczowo uprawnionych; nie potrzeba zgody używaczy uprzednich i późniejszych;

c) wywłaszczono prawo z rejestracji wzoru w interesie wolności przemysłowej.

Art. 99. (1) Właściciel zarejestrowanego wzoru użytkowego obowiązany jest najpóźniej po upływie lat trzech od rejestracji wzoru do wykonywania w Polsce w sposób wytwórczy prawa z tego wzoru, jeżeli zapotrzebowanie wewnętrzne uzasadnia produkcję krajową — a to w takiej rozciągłości, jaka w przybliżeniu pokryć zdoła zapotrzebowanie wewnętrzne.

(2) Jeżeli sam tego obowiązku nie wykonywa, powinien po upływie lat trzech od rejestracji wzoru ogłosić w trzech najbliższych zeszytach „Wiadomości Urzędu Patentowego" o gotowości udzielenia licencyj zgłaszającym się o nie osobom, dającym odpowiednie gwarancje. Pod warunkami w art. 154 wskazanymi licencja będzie udzielona (licencja przymusowa).

(3) Jeżeli z jakichkolwiek powodów licencja nie została udzielona, albo jeżeli licencjaci nie wykonywają w sposób wytwórczy prawa z rejestracji wzoru użytkowego w rozciągłości, pokrywającej w przybliżeniu zapotrzebowanie wewnętrzne, a zapotrzebowanie to w przeważnej części pokrywane bywa produkcją zagraniczną, wówczas skutkiem skargi, dopuszczalnej po upływie roku piątego od zarejestrowania wzoru użytkowego, Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) umorzy prawo z rejestracji wzoru.

(4) Umorzenie skutkiem skargi nastąpi także później, jeżeli właściciel lub inne przez niego upoważnione osoby nie wykonywały w Polsce w sposób wytwórczy prawa z rejestracji wzoru użytkowego w rozciągłości przepisanej a zapotrzebowanie wewnętrzne pokrywane było w przeważnej części przez produkcję zagraniczną. Umorzenie nie nastąpi, jeżeli w chwili wniesienia skargi prawo z wzoru było w sposób wytwórczy wykonywane w Polsce w przepisanej rozciągłości.

(5) Jeżeli w sporze o umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego, uzasadnionym brakiem wykonywania w sposób wytwórczy tego prawa w Polsce w przepisanej rozciągłości, właściciel wzoru zdoła wykazać, że jedynie z powodu przeszkód wyjątkowych i przyczyn nader ważnych zapotrzebowanie wewnętrzne nie było pokrywane przez produkcję krajową, wówczas Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) wstrzyma dalsze postępowanie procesowe aż do terminu przez siebie określonego, a w takim razie właściciel zapobiegnie umorzeniu prawa z wzoru, jeżeli w postępowaniu, po upływie oznaczonego terminu z urzędu lub na wniosek powoda podjętym, wykaże, że w międzyczasie sam lub przez inne osoby już rozpoczął wykonywanie w sposób wytwórczy spornego prawa w rozciągłości, jaka w przybliżeniu pokrywać zdoła zapotrzebowanie wewnętrzne.

Art. 100. Przepisy art. 99 nie mają zastosowania do zarejestrowanych wzorów użytkowych, będących własnością Państwa lub przedsiębiorstw państwowych o odrębnej osobowości prawnej.

Art. 101. Prawo z rejestracji wzoru użytkowego może być wywłaszczone ze względu na dobro publiczne za odszkodowaniem; prawo z rejestracji wzoru nie gaśnie przez wywłaszczenie, które nastąpiło na rzecz Państwa, a nie w interesie wolności przemysłowej (art. 147 — 152).

Rozdział II.

Własność i inne prawa rzeczowe na wzorze zarejestrowanym.

Art. 102. (1) Tylko twórca wzoru lub jego prawny następca ma prawo do uzyskania rejestracji wzoru. W braku dowodu przeciwnego za twórcę wzoru lub jego następcę prawnego uważa się tego, kto pierwszy zgłosił wzór do zarejestrowania.

(2) Jeżeli osoba nieuprawniona zgłosiła wzór do zarejestrowania lub uzyskała jego rejestrację, twórca tego wzoru lub jego prawny następca może zażądać, aby wzór został na jego rzecz zarejestrowany lub na niego przeniesiony, powinien jednak temu, kto zgłosił wzór lub jego rejestrację uzyskał, zwrócić koszty zgłoszenia; względnie uzyskania rejestracji wzoru, jakie sam musiałby ponieść. Co do roszczeń o wynagrodzenie szkody, o wydanie zbogacenia i o utrzymanie praw, nabytych w dobrej wierze — mają zastosowanie przepisy art. 97, ust. 2, 3 i 4, z odpowiednimi zmianami.

Art. 103. (1) Pracownik, zajęty w przedsiębiorstwie (także w zakładzie państwowym), ma prawo do uzyskania rejestracji na podstawie wzoru, stworzonego przez siebie w tym przedsiębiorstwie. Prawa tego nie może on być pozbawiony, chyba że zawarł z pracodawcą umowę o pracę nad tworzeniem wzorów. Jednak pracodawca ma prawo do wykonywania w sposób wytwórczy prawa z rejestracji wzoru na podstawie licencji, która w razie braku zgody właściciela wzoru zarejestrowanego może być uzyskana w drodze przymusowej (art. 106), je-

żeli pomysł leży w zakresie produkcji przedsiębiorstwa.

(2) Gdy z pracownikiem zawarto umowę o pracę nad tworzeniem wzorów, prawo do uzyskania rejestracji wzoru służy pracodawcy, jeżeli inaczej nie zastrzeżono w umowie. Jednakże w razie, gdy wynagrodzenie w umowie ustanowione okaże się rażąco niskim w stosunku do korzyści, osiągniętych przez pracodawcę dzięki temu pomysłowi, pracownik może żądać godziwego podwyższenia wynagrodzenia.

(3) Nieważny jest układ, pozbawiający twórcę wzoru prawa występowania w tym charakterze.

Art. 104. Wspólna praca twórcza kilku osób nad wzorem stwarza wspólne ich prawo do uzyskania jego rejestracji.

Art. 105. (1) Własność wzoru zarejestrowanego może przechodzić w całości lub częściowo w drodze dziedziczenia albo zapisu. Spadkobierca lub zapisobierca powinien nabycie prawa własności zgłosić do rejestru wzorów.

(2) Prawo to można również w całości lub częściowo przenieść na inną osobę przez umowę między żyjącymi. Przeniesienie prawa wymaga dla swej ważności wobec Urzędu Patentowego i osób trzecich wpisania do rejestru wzorów, które może nastąpić tylko na podstawie dokumentu publicznego albo dokumentu prywatnego, na którym podpis zbywcy jest notarialnie lub sądownie uwierzytelniony.

(3) Współwłasność wzoru zarejestrowanego ocenia się według przepisów prawa cywilnego, z tym jednak zastrzeżeniem, że każdy z współwłaścicieli wzoru ma prawo ścigania naruszeń bez upoważnienia ze strony pozostałych współwłaścicieli, jeżeli inaczej nie zastrzeżono w umowie.

Art. 106. (1) Prawo wykonywania w części lub w całości praw z obcego wzoru zarejestrowanego nabywa się przez umowę (licencja dobrowolna) lub na podstawie orzeczenia Urzędu Patentowego (licencja przymusowa).

(2) Licencja uzasadnia prawo rzeczowe na rzecz licencjata, jeżeli zostanie wpisana do rejestru wzorów (art. 105); jeżeli licencja związana jest z przedsiębiorstwem, może tylko razem z nim przejść na inne osoby.

Art. 107. Do ważności umów, wymienionych w art. 105 i 106, wymaga się formy pisemnej.

Art. 108. (1) Nabywca przedsiębiorstwa, z którym związana jest licencja, nie może dochodzić praw z licencji przeciw osobom trzecim w imieniu własnym, dopóki nie uzyska wpisu przeniesienia licencji do rejestru wzorów. Wpis ten nastąpi na podstawie dokumentu publicznego albo dokumentu prywatnego, wykazującego tytuł nabycia, na którym podpis zbywcy jest uwierzytelniony sądownie lub notarialnie. Dopóki nabywca przedsiębiorstwa nie postawi wniosku o wpis, urzędowe zawiadomienia, jego praw dotyczące, będą doręczane ze skutkiem przeciwko niemu jego prawozbywcy lub tegoż dziedzicom.

(2) Te same przepisy stosować należy do przenoszenia innych praw, z przedsiębiorstwem złączonych, a do rejestru wpisanych (art. 97 i 102).

Art. 109. (1) Właściciel zależnego wzoru użytkowego może zażądać przymusowej licencji na wykonywanie wcześniejszego prawa patentowego lub wcześniejszego prawa z rejestracji wzoru użytkowego, jeżeli jego wzór ma dla przemysłu znaczenie doniosłe, wszakże dopiero po upływie lat trzech od ustanowienia prawa wcześniejszego. Udzielenie takiej licencji przymusowej uprawnia właściciela wcześniejszego prawa patentowego lub wcześniejszego prawa z wzoru do żądania licencji na wykonywanie prawa zależnego o tyle, o ile to jest wskazane potrzebą równych warunków obopólnej konkurencji.

(2) Licencja przymusowa gaśnie po roku, jeżeli licencjat nie korzystał z niej do tego czasu, i nie może on jej ponownie żądać.

Art. 110. (1) Skargi o własność wzoru zarejestrowanego, o uznanie zależności wzoru, o zastaw i inne prawa rzeczowe na wzorze zarejestrowanym (także o prawa używaczy), tudzież o wszelkie licencje mają być zaznaczone (zaznaczenie sporu) w rejestrze wzorów na wniosek osoby, która skargę wniosła.

(2) Powyższe zaznaczenia sporu mają ten skutek, że orzeczenia w sporze zapadłe mają moc prawną także przeciw osobie, która po zaznaczeniu nabędzie jakieś prawa na wzorze zarejestrowanym lub do wzoru zarejestrowanego.

Rozdział III.

Ochrona praw z rejestracji wzoru.

Art. 111. (1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu bezprawnie wkracza w zakres wyłączności z zarejestrowania wzoru wynikającej, lub w inny sposób niezgodny z prawem lub dobrymi obyczajami wyrządza szkodę osobie z zarejestrowanego wzoru uprawnionej, winien zaprzestać naruszenia, wydać niesłuszne zbogacenie z trzech lat ostatnich, a nadto, jeżeli działanie jego było wywołane złym zamiarem lub oczywistym niedbalstwem, wynagrodzić wszelką szkodę uprawnionemu i dać mu zadośćuczynienie za krzywdy osobistej natury przez ogłoszenie wyroku w dziennikach, przez odpowiednią deklarację publiczną, w razie naruszenia umyślnego przez zapłatę pokutnego. Zamiast wymienionych majątkowych świadczeń pokrzywdzony może zażądać ryczałtowej sumy pieniężnej, nie przekraczającej 10.000 zł; sumę tę oznaczy sąd według własnego uznania.

(2) Roszczenia z powodu naruszenia praw z rejestracji wzoru ulegają przedawnieniu trzy-

letniemu, które liczy się co do każdego czynu bezprawnego oddzielnie.

Art. 112. (1) Jeżeli pozwany przez skargę z artykułu poprzedniego zarzuci, że prawo z rejestracji wzoru nie istnieje, sąd może przerwać postępowanie procesowe aż do rozstrzygnięcia sporu w tym przedmiocie przez Urząd Patentowy, przy czym oznaczy termin, do którego skarga ma być do Urzędu Patentowego wniesiona. Jeżeli skarga nie zostanie w tym terminie wniesiona, lub nie będzie popierana, albo Urząd Patentowy orzeknie, że prawo z rejestracji wzoru w chwili wniesienia skargi przed sądem istniało, sąd na wniosek podejmie postępowanie procesowe.

(2) Zarówno w przypadku przerwy postępowania niniejszym artykułem przewidzianej, jak i w innych przypadkach w toku postępowania sądowego o naruszenie prawa z rejestracji wzoru, sąd w drodze zarządzeń tymczasowych (zabezpieczeń powództwa) może wydać zakaz dalszego wkraczania przez pozwanego w wyłączność z zarejestrowania wzoru wynikającą, wprowadzić sądowy zarząd przedsiębiorstwa, należącego do pozwanego, polecić przechowanie narzędzi i wytworów itp.

Art. 113. (1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu umyślnie wkracza bezprawnie w zakres wyłączności z zarejestrowania wzoru wynikającej, albo przywłaszcza sobie prawo do uzyskania rejestracji wzoru, ulega karze grzywny do 50.000 zł lub aresztu do czterech miesięcy, albo obu karom łącznie.

(2) Ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego, wniesionego przez osoby uprawnione do powództwa.

(3) Sąd karny może również orzekać o wnioskach, opartych na art. 111, 112 i 114.

Art. 114. Przedmioty bezprawnie wytworzone, tudzież przyrządy, mogące służyć wyłącznie do ich wytwarzania, należy, stosownie do wniosku pokrzywdzonego, albo przyznać mu na własność po cenie własnych kosztów ,albo na koszt krzywdziciela zniszczyć, względnie uczynić nieprzydatnymi do bezprawnego użytku, albo pozostawić u osoby, która się naruszenia dopuściła, jeżeli ona daje dostateczne zabezpieczenie, że w okresie dwuletnim od wygaśnięcia prawa z rejestracji wzoru nie będzie ich używała ani zbywała.

Art. 115. Przepisy art. 111, 112, 113 i 114 stosuje się także do tych, którzy w złej wierze korzystali w wykonywaniu przemysłu lub handlu z cudzego wzoru, zanim wzór ten zarejestrowano. Jednakże skarga dopuszczalna jest dopiero po zarejestrowaniu wzoru. Do biegu przedawnienia z art. 111 ust. 2 nie wlicza się okresu z przed rejestracji wzoru.

Art. 116. Nie uważa się za naruszenie prawa z rejestracji wzoru:

a) stosowanie na okręcie, należącym do jednego z innych krajów międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, zarejestrowanego wzoru, dotyczącego kadłuba okrętowego, maszyn, urządzeń, przyrządów i innych części wyposażenia, jeżeli okręt przebywa czasowo na wodach Państwa Polskiego, a stosowanie służy wyłącznie potrzebom tego okrętu.

b) stosowanie zarejestrowanego wzoru na środkach żeglugi powietrznej lub lokomocji lądowej, należących do jednego z innych krajów międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, w sposób i pod warunkami pod a) określonymi.

Rozdział IV.

Ochrona wolności przemysłowej i handlowej.

Art. 117. Każdemu wolno wnieść skargę do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) z żądaniem ustalenia, że produkcja, którą w przemyśle zamierza stosować lub stosuje, nie jest objęta wyłącznością wskazanego wzoru zarejestrowanego.

Art. 118. Każdemu wolno wnieść do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) skargę o unieważnienie rejestracji wzoru lub umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego (art. 90, 91, 92, 97 i 99). Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej może w interesie publicznym z inicjatywy ministerstwa, właściwego ze względu na interesy, o jakie chodzi w danej sprawie, przystąpić do sporu osoby prywatnej lub wnieść skargę samodzielnie.

Art. 119. (1) Kto świadomie przedmioty, nie podlegające ochronie przez rejestrację wzoru, lub ich opakowanie oznacza napisami, które mają wywołać mylne mniemanie, jakoby przedmioty te były chronione przez zarejestrowanie wzoru, lub kto je mimo świadomości o mylnym oznaczeniu wprowadza w handel, lub dla celów handlowych przygotowuje lub przechowuje, albo w publicznych ogłoszeniach, okólnikach, lub innych odbitkach podaje wiadomości, mające wywołać mylne mniemanie, jakoby przedmioty, w nich wymienione, korzystały z ochrony przez zarejestrowanie wzoru, ulega karze grzywny do 50.000 zł albo aresztu do 4 miesięcy, albo obu karom łącznie.

(2) Z przedmiotów wyżej wymienionych należy usunąć i zniszczyć na koszt skazanego kłamliwe oznaczenia, gdyby zaś usunięcie tych oznaczeń było niemożliwe bez uszkodzenia przedmiotów, zniszczyć i same przedmioty (art. 171).

Rozdział V.

Postępowanie i właściwość władz.

A. Rejestracja wzorów oraz inne czynności wydziału zgłoszeń Urzedu Patentowego.

Art. 120. (1) Aby uzyskać rejestrację wzoru, należy go zgłosić pisemnie do Urzędu Patentowego (wydział zgłoszeń).

(2) Każdy wzór użytkowy zgłosić się powinno osobno, można jednak jednym zgłoszeniem objąć odmiany, nie odbiegające od istotnych znamion zgłoszonego wzoru. Wzorów zdobniczych zgłosić można w jednym podaniu najwyżej 10, ale tylko dla przedmiotów tego samego rodzaju.

(3) Za termin zgłoszenia uważa się chwilę, w której zgłoszenie nadejdzie do Urzędu Patentowego.

Art. 121. (1) Zgłoszenie musi zawierać wniosek o zarejestrowanie wzoru, oznaczenie przedmiotu, którego dotyczy zgłoszenie, imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania zgłaszającego; gdy zgłaszający mieszka za granicą, winien wyznaczyć adwokata lub rzecznika patentowego, mieszkającego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, jako pełnomocnika swego, i upoważnić go przynajmniej do odbioru wszystkich pism od władz i od interesowanych osób, w szczególności także do odbioru skarg, w niniejszym rozporządzeniu przewidzianych.

(2) Niezbędne jest wymienienie, czy zgłoszenie dotyczy wzoru użytkowego, czy zdobniczego.

(3) Do podania o rejestrację wzoru użytkowego należy dołączyć w dwóch egzemplarzach dokładny opis wzoru w języku polskim. Opis ten zastąpić można powołaniem się w części lub w całości na równocześnie złożone rysunki lub modele (w dwóch egzemplarzach), unaoczniające w sposób dostateczny wzór, będący przedmiotem zgłoszenia. W opisie wzoru użytkowego muszą być zawsze wymienione „zastrzeżenia ochronne", określające w sposób niewątpliwy istotne znamiona, które zgłaszający uważa za nowe.

(4) Do podania o rejestrację wzoru zdobniczego należy dołączyć po dwa egzemplarze wzoru. Opis w zasadzie nie jest potrzebny.

(5) Zgłaszający winien uiścić opłatę za zgłoszenie (art. 160). W razie jej nieuiszczenia w terminie, przez Urząd zakreślonym, zgłosze nie będzie uważane za niebyłe.

(6) Ponadto zgłaszający winien zastosować się do szczegółowych przepisów, wydanych przez Urząd Patentowy co do podań i załączników.

(7) Mimo braków w zgłoszeniu twórca wzoru nie traci pierwszeństwa zgłoszeniem uzasadnionego, jeżeli z treści podania lub jego załączników można było poznać istotną treść pomysłu, względnie jeżeli treść jego została określona przez powołanie się na zgłoszenie zagraniczne, uzasadniające pierwszeństwo (art. 96).

Art. 122. (1) Kto stosownie do art. 96 ust. 2 i 3 chce korzystać z praw pierwszeństwa na podstawie zgłoszenia zagranicznego, winien w okresie dwunastu miesięcy — w przypadku zgłoszenia wzoru zdobniczego w okresie sześciu miesięcy — od daty zgłoszenia zagranicznego wnieść do Urzędu Patentowego podanie o zarejestrowanie wzoru i równocześnie lub dodatkowo, lecz nie później niż w trzy miesiące od wniesienia podania postawić wniosek o przyznanie mu praw pierwszeństwa. Zgłoszenie pierwotne należy oznaczyć w sposób niewątpliwy, w szczególności przez podanie jego daty i kraju, w którym nastąpiło, względnie dalszych szczegółów, potrzebnych do rozpoznania tożsamości zgłoszenia. Jeżeli zgłaszający wzór powołuje się na pierwszeństwo z dwóch lub więcej zgłoszeń pierwotnych, powinien w ten sposób zredagować zastrzeżenia ochronne (art. 121, ust. 3), aby każdemu z zastrzeżeń zgłoszonych w Polsce odpowiadało tylko jedno zgłoszenie pierwotne. Nadto należy złożyć Urzędowi w czasie przezeń wyznaczonym, nie krótszym jednak jak trzy miesiące od daty zgłoszenia, kopię zgłoszenia zagranicznego (opis, rysunki itd), której zgodność z oryginałem stwierdziła właściwa władza zagraniczna; dalsze uwierzytelnienia nie będą wymagane. Na żądanie Urzędu zgłaszający powinien przedłożyć zwykły lub uwierzytelniony przekład opisu, względnie dostarczyć innych żądanych wyjaśnień, dotyczących zgłoszenia zagranicznego. Zamiast kopii opisu i rysunku zgłoszenia zagranicznego można złożyć model, próbkę, egzemplarz samego wzoru, względnie dokładne jego odtworzenie (np. przez fotografię), wraz z zaświadczeniem władzy zagranicznej, stwierdzającym zgodność zgłoszonego wzoru z wzorem złożonym za granicą.

(2) Uchwałę, odmawiającą przyznania pierwszeństwa, Urząd doręczy zgłaszającemu przed decyzją o rejestracji wzoru. Od uchwały tej może zgłaszający wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy. Decyzja o rejestracji wzoru może nastąpić dopiero po uprawomocnieniu się uchwały, odmawiającej przyznania żądanego pierwszeństwa.

Art. 123. (1) Wydział zgłoszeń bada, czy zgłoszenie odpowiada przepisom, czy w szczególności opis jego jest dostatecznie jasny i zastrzeżenia ochronne w sposób niewątpliwy określone (art. 120 i 121).

(2) Jeżeli zgłoszenie nie odpowiada obowiązującym przepisom, wydział zgłoszeń wezwie zgłaszającego do uchylenia usterek.

(3) W razie nieuchylenia przez zgłaszającego usterek w czasie, przez wydział zgłoszeń wyznaczonym, zgłoszenie będzie uważane za cofnięte. Następstwu temu może zapobiec zgłaszający, jeżeli w ciągu trzech miesięcy po upływie wymienionego czasu uchyli usterki i równocześnie uiści ponownie opłatę za zgłoszenie.

(4) Jeżeli zgłaszający dokona zmian istotnych lub innych uzupełnień, uzasadniających zmianę pierwszeństwa, wówczas dla tych zmian i uzupełnień pierwszeństwo liczy się dopiero od

chwili ich zgłoszenia. Dopuszczalny jest także podział zgłoszenia na kilka zgłoszeń, każde z odmiennym pierwszeństwem, względnie przyznanie dodatkowemu zastrzeżeniu pierwszeństwa na podstawie zgłoszenia zagranicznego.

Art. 124. (1) Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) ma obowiązek zbadania, czy nie zachodzą przeszkody z art. 92; w razie ich stwierdzenia odmówi rejestracji wzoru.

(2) Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) nie ma obowiązku badania nowości wzoru. Jednak, jeżeli przy badaniu zgłoszenia okaże się, że wzór nie jest nowy, Urząd odmówi rejestracji wzoru. Odmowa rejestracji wzoru nie może nastąpić przed wypowiedzeniem się zgłaszającego, względnie przed upływem wyznaczonego mu w tym celu okresu.

(3) Jeżeli przy badaniu nasuną się Urzędowi uzasadnione wątpliwości, czy zgłoszony wzór nie wkracza w zakres wynalazku lub wzoru, zostającego już pod ochroną niniejszego rozporządzenia, winien zawiadomić o tym zgłaszającego; może także zawiadomić posiadacza prawa wcześniejszego. Po oświadczeniu się zgłaszającego Urząd zarejestruje wzór lub odmówi jego rejestracji w całości lub w części, stosownie do stanu sprawy. Zarejestrowanie wzoru jako zależnego może nastąpić tylko za zgodą zgłaszającego wzór lub na podstawie orzeczenia Urzędu (wydziału spraw spornych).

(4) Urząd nie ma prawa odmówić rejestracji wzoru dlatego, że uważa go za bezwartościowy.

Art. 125. Prezes Urzędu Patentowego ma prawo w granicach niniejszego rozporządzenia wydawać szczegółowe instrukcje, dotyczące badania zgłoszeń wzorów oraz długości okresów, wyznaczanych przez Urząd.

Art. 126 Jeżeli badanie doprowadzi do uchwały pomyślnej, Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) wciąga wzór do rejestru wzorów użytkowych lub zdobniczych; wydaje zgłaszającemu dokument, zwany świadectwem ochronnym, przy dołączeniu jednego egzemplarza opisu lub wzoru; ogłasza drukiem w „Wiadomościach Urzędu Patentowego" o rejestracji wzoru. Datę świadectwa ochronnego uważa się za dzień rejestracji i udzielenia prawa wyłączności.

Art. 127. (1) Przeciwko odmowie zarejestrowania wzoru, jak również przeciwko uchwale, którą zgłaszającego wezwano do usunięcia usterek, może on wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego urzędu w ciągu dwóch miesięcy.

(2) Ograniczenie przez Urząd prawa z rejestracji do części zgłoszonego wzoru uważa się za odmowne załatwienie podania w części.

Art. 128. (1) Wzory użytkowe, wchodzące w zakres obrony wojskowej Państwa, Urząd Patentowy winien bezzwłocznie podać Ministerstwu Spraw Wojskowych do wiadomości.

(2) Jeżeli Ministerstwo Spraw Wojskowych zawiadomi Urząd Patentowy, że zgłoszony wzór użytkowy (ust. 1) jest tworem nie zgłaszającego, lecz organu podległego Ministerstwu Spraw Wojskowych, wówczas Urząd Patentowy wstrzyma rejestrację wzoru do czasu rozstrzygnięcia przez właściwy sąd sporu o prawo do uzyskania rejestracji wzoru.

Art. 129. (1) Opisy wzorów zgłoszonych oraz ich załączniki są jawne i dla każdego dostępne od chwili powzięcia przez wydział zgłoszeń uchwały o rejestracji wzoru.

(2) Jednakże zgłaszający wzory zdobnicze może zastrzec ich tajność do sześciu miesięcy po ich rejestracji i w tym celu je opieczętować. W razie takiego zastrzeżenia nie może ścigać sądownie naruszeń w myśl art. 111, 112, 113 i 114 dopóki wzory, które Urzędowi złożył, nie zostaną ujawnione.

Art. 130. (1) Sprawy, należące do zakresu działania Urzędu Patentowego, a nie zastrzeżone dla innych wydziałów, załatwia wydział zgłoszeń.

(2) W szczególności wydział zgłoszeń zarządza wykreślenie wzoru z rejestru z powodu nieuiszczenia opłaty okresowej lub z powodu zrzeczenia się prawa z rejestracji wzoru przez właściciela, tudzież zarejestrowanie zmian, dotyczących własności i innych praw rzeczowych na wzorze zarejestrowanym.

Art. 131. Przeciwko uchwałom wydziału zgłoszeń, wydanym na podstawie art. 130, służy odwołanie do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy.

B. Unieważnienie rejestracji wzoru.

Art. 132. (1) Skarga o unieważnienie rejestracji wzoru winna zawierać jasno określone żądanie, zwięzłe przedstawienie sprawy i wymienienie środków dowodowych. Dokumenty w skardze powołane mogą być do niej dołączone także w odpisie nieuwierzytelnionym. Oryginał lub odpis uwierzytelniony złożyć należy, gdy zostanie dopuszczony dowód z tych dokumentów.

(2) Do skargi dołącza się tyle odpisów skargi i załączników, ilu jest pozwanych.

Art. 133. (1) Po stwierdzeniu warunków formalnych skargi Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) zarządza doręczenie skargi stronie pozwanej i wyznacza jej okres przynajmniej trzydziestodniowy do wniesienia pisemnej obrony. Skargę, której brak formalnych warunków, wydział spraw spornych odrzuci uchwałą. Powód przeciwko takiej uchwale może wnieść w ciągu dwóch tygodni odwołanie do wydziału odwoławczego; wydział odwoławczy rozstrzyga je na posiedzeniu niejawnym, bez wyznaczania rozprawy.

(2) Do obrony pisemnej dołącza się tyle jej odpisów, ilu jest powodów. Co do dokumentów, na które powołuje się pozwany, należy odpowiednio stosować postanowienia art. 132 ust. 1.

Art. 134. (1) Po wniesieniu obrony, względnie po upływie okresu do jej wniesienia, wydział spraw spornych wyznacza ustną rozprawę, a zarazem w pierwszym przypadku zarządza doręczenie obrony stronie powodowej.

(2) Rozprawa ustna odbywa się jawnie; przewodniczący może dla ważnych przyczyn zarządzić tajność rozprawy.

(3) Niestawiennictwo stron do ustnej rozprawy nie przeszkadza przeprowadzeniu rozprawy.

(4) Wydział spraw spornych może także uwzględnić okoliczności faktyczne, nie powołane przez strony, i dopuścić dowody, nie zgłoszone przez strony.

(5) Wydział spraw spornych może wezwać do rozprawy i przesłuchać, także pod przysięgą, świadków i znawców; może o ich przesłuchanie wezwać sądy.

(6) Z przebiegu rozprawy należy spisać protokół, zawierający treściwe przedstawienie twierdzeń stron i wyniki dowodów.

(7) Orzeczenie, które zawierać winno także postanowienie o kosztach postępowania, wydaje wydział spraw spornych na piśmie.

Art. 135. Na wniosek pozwanego wydział spraw spornych nakaże powodowi, mieszkającemu lub mającemu siedzibę za granicą, a nie posiadającemu w kraju majątku nieruchomego, złożyć kaucję na zabezpieczenie kosztów postępowania — pod rygorem zaniechania postępowania, chyba że konwencje międzynarodowe lub wzajemność wykluczają obowiązek złożenia kaucji.

Art. 136. Wniesienie skargi o unieważnienie rejestracji wzoru, jako też orzeczenie, unieważniające rejestrację wzoru, należy z urzędu zaznaczyć w rejestrze, a nadto orzeczenie unieważniające ogłosić w „Wiadomościach Urzędu Patentowego".

Art. 137. Przeciwko orzeczeniu, wydanemu przez wydział spraw spornych, strony, a także Prokuratoria Generalna, mogą wnieść odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu Patentowego w ciągu dwóch miesięcy.

Art. 138. Do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy art. 132—135; w postępowaniu odwoławczym strony mogą przytaczać nowe fakty i zgłaszać nowe dowody.

C. Umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego.

Art. 139. Do postępowania, wdrożonego skargą o umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego, i do orzeczenia, wydanego skutkiem skargi, stosuje się przepisy, określające postępowanie w sporach o unieważnienie rejestracji wzoru (art. 132—138).

Art. 140. Urząd Patentowy (wydział kontroli wykonywania wynalazków) może każdej chwili po latach trzech od zarejestrowania wzoru użytkowego zażądać od właściciela wykazania, czy, w jaki sposób i w jakim zakresie wykonywa obowiązki, przewidziane w art. 99.

Art. 141. Właściciel każdego czasu po zarejestrowaniu na jego rzecz wzoru użytkowego może zgłosić wniosek, aby Urząd Patentowy na jego koszt stwierdził rozciągłość, w jakiej wykonywa w sposób wytwórczy prawo z wzoru bezpośrednio lub przez inne osoby, względnie istnienie ważnych przeszkód, uniemożliwiających wykonywanie tego prawa w sposób wytwórczy (art. 99). W tym celu przedłoży wydziałowi kontroli wykonywania wynalazków szczegółowe sprawozdanie ze sposobu i rozmiarów, w jakich wykonywa produkcję, a gdyby produkcja nie była wykonywana w rozciągłości, odpowiadającej zapotrzebowaniu wewnętrznemu, zda sprawę szczegółowo z przyczyn, dla jakich nie odbywa się wykonywanie w przepisanej rozciągłości. Na okoliczności faktyczne, przytoczone w sprawozdaniu, zgłosi dowody przez powołanie się na świadków lub znawców, złoży wyciągi z ksiąg handlowych lub inne dowody. Można także złożyć w odpisie protokóły z sądowych oględzin oraz przesłuchać świadków i znawców.

Art. 142. Wydział kontroli wykonywania wynalazków bada te sprawozdania, w razie potrzeby żąda ich uzupełnienia, ewentualnie przesłuchuje świadków i znawców.

Art. 143. Wydział kontroli wykonywania wynalazków może wysłać swego referenta na miejsce. Referent wydziału bada w razie potrzeby księgi przedsiębiorstwa i korespondencję oraz przesłuchuje świadków i znawców bez ich zaprzysięgania.

Art. 144. Z czynności powyższych (art. 142 i 143) spisuje się protokół, który Urząd Patentowy zachowa w swych aktach; odpisu udzieli na wniosek właścicielowi zarejestrowanego wzoru użytkowego. W rejestrze wzorów użytkowych należy zaznaczyć, że nastąpiło badanie wykonywania prawa z rejestracji wzoru w sposób wytwórczy. Każdy może w obecności urzędnika Urzędu Patentowego przeglądać protokół i czynić zeń odpisy.

Art. 145. (1) Jeżeli przeprowadzone przez Urząd Patentowy (wydział kontroli wykonywania wynalazków) badania uprawdopodobniły, że właściciel zarejestrowanego wzoru użytkowego, względnie licencjat, nie wypełnił obowiązków w art. 99 wymienionych, Urząd udzieli zebranych materiałów Prokuratorii Generalnej, która, działając w interesie publicznym,

wniesie do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) skargę o umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego. W razie przegrania sporu o umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego z powodu niewykonywania tego prawa w sposób wytwórczy, koszty tego sporu poniesie Skarb Państwa.

(2) Skargę o umorzenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego z powodu niewykonywania tego prawa w sposób wytwórczy wnieść może również każda osoba interesowana.

(3) Wniesienie skargi o umorzenie prawa z rejestracji wzoru zaznacza się z urzędu w rejestrze wzorów użytkowych.

(4) Dowód wykonania obowiązków w art. 99 wymienionych, względnie dowód okoliczności, usprawiedliwiających niewykonywanie tych obowiązków, ciąży na pozwanym (właścicielu zarejestrowanego wzoru użytkowego).

D. Inne spory przed Urzędem Patentowym.

Art. 146. (1) Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) jest właściwy także (art. 132) dla następujących sporów:

a) jeżeli właściciel patentu albo zarejestrowanego wzoru żąda w drodze skargi, by później zgłoszony wzór uznano jako zależny od jego wcześniejszego prawa (art. 94);

b) jeżeli ktoś żąda w drodze skargi ustalenia, że produkcja, którą zamierza w przemyśle stosować, lub którą już stosuje, nie jest objęta wyłącznością wskazanego wzoru zarejestrowanego (art. 117).

(2) Do postępowania w powyższych sporach stosuje się przepisy, określające postępowanie w sporach o unieważnienie rejestracji wzoru (art. 132—138). Orzeczenie, uznające zależność zarejestrowanego wzoru, ma być z urzędu do rejestru wpisane i ogłoszone w „Wiadomościach Urzędu Patentowego".

E. Wywłaszczenie prawa z rejestracji wzoru użytkowego.

Art. 147. Prawo z rejestracji wzoru użytkowego może być w całości lub częściowo wywłaszczone albo ograniczone bądź na rzecz Państwa, bądź na rzecz wolności przemysłowej (art. 101). W obu przypadkach o wywłaszczeniu lub ograniczeniu stanowi Rada Ministrów na wniosek ministra, właściwego ze względu na znaczenie wywłaszczenia dla danego działu administracji państwowej. Odszkodowanie płaci Skarb Państwa.

Art. 148. W przypadku, przewidzianym w art. 147, Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu stara się ustalić wysokość wynagrodzenia przez ugodę z właścicielem zarejestrowanego wzoru użytkowego, a gdyby ugoda nie doszła do skutku, sam oznacza tymczasowo sumę wynagrodzenia według własnego uznania z uwzględnieniem uprzednich dochodzeń. Tak określoną sumę należy wypłacić właścicielowi prawa z wzoru, a wówczas złożyć do depozytu sądowego, gdy na wzorze ciążą prawa rzeczowe do rejestru wpisane, a uprawnieni nie godzą się na wypłacenie sumy właścicielowi wzoru. W razie wywłaszczenia na rzecz wolności przemysłowej nie uwzględnia się praw używacza uprzedniego i używaczy późniejszych (art. 95, 97 i 102).

Art. 149. Z chwilą wypłacenia właścicielowi zarejestrowanego wzoru użytkowego ostatecznej lub tymczasowej sumy wynagrodzenia albo złożenia tej sumy do depozytu sądowego wygasają dotychczasowe prawa na wzorze zarejestrowanym i do wzoru zarejestrowanego i albo prawo z rejestracji wzoru przechodzi na własność Państwa, albo wzór staje się przedmiotem wolności przemysłowej. W pierwszym przypadku Państwo może przejąć ciężary, ujawnione w rejestrze, przy czym zmniejsza się odpowiednio odszkodowanie.

Art. 150. Jeżeli właściciel prawa z rejestracji wzoru użytkowego czuje się pokrzywdzonym z powodu wysokości odszkodowania, ustalonego przez Urząd Patentowy (wydział spraw spornych), może w ciągu trzydziestu dni żądać ponownego ustalenia wysokości odszkodowania przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Sąd ustala wysokość odszkodowania na podstawie materiału, dostarczonego mu przez Urząd Patentowy, po przesłuchaniu przedstawiciela Ministerstwa Skarbu i właściciela wzoru, a w razie potrzeby po zasięgnięciu opinii znawców. Może także wysłuchać opinii osób, mających jakiekolwiek prawa na wzorze. Orzeczenie sądowe zapada w drodze postępowania w sprawach niespornych (art. 172). Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancyj sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego.

Art. 151. Na żądanie właściciela zarejestrowanego wzoru użytkowego lub innych osób, rzeczowo uprawnionych i do rejestru wpisanych, sąd oznacza w postępowaniu niespornym (art. 172), jak suma złożona ma być podzielona między osoby, którym służy prawo do odszkodowania (art. 143). Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancyj sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego.

Art. 152. Orzeczenie wywłaszczające winno być z urzędu wpisane do rejestru i ogłoszone w „Wiadomościach Urzędu Patentowego".

F. Licencja przymusowa.

Art. 153. (1) Na żądanie właściciela zarejestrowanego wzoru zależnego (art. 94 i 146 ust. 1 a) i na ewentualny wniosek właściciela prawa wcześniejszego Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) orzeka według swobodnego uznania po przesłuchaniu stron, a w razie potrzeby i znawców, czy należy ustanowić licencję przymusową na rzecz właściciela wzoru zależnego, lub także licencję na rzecz właściciela prawa wcześniejszego (art. 106 i 109), a w braku dalszego porozumienia stron oznacza warunki takich licencyj.

(2) W ciągu dwóch miesięcy strony mogą żądać ponownego oznaczenia wysokości wynagrodzenia za licencję przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Orzeczenie zapada w drodze postępowania w sprawach niespornych (art. 172). Od orzeczenia sądu okręgowego strony mogą odwołać się do wyższych instancyj sądowych trybem, wskazanym w ustawie postępowania cywilnego.

Art. 154. (1) W razie, gdy zdaniem właściciela zarejestrowanego wzoru użytkowego zgłaszający się o licencję przewidzianą w art. 99 ust. 2, nie daje odpowiednich gwarancyj, albo gdy co do warunków licencyj nie nastąpiła zgoda między zgłaszającym się a właścicielem, Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) rozstrzygnie na wniosek jednej ze stron bezzwłocznie, czy licencja ma być udzielona a w razie twierdzącym ustali sporne między stronami warunki, przy czym baczyć powinien, żeby przez odpowiednie zastrzeżenia zabezpieczyć wykonywanie produkcji, wzorem zarejestrowanym określonej, w rozmiarach licencją przewidzianych.

(2) Do uchwały, określającej wysokość wynagrodzenia za licencję przymusową, stosuje się analogicznie przepis art. 153 ust. 2.

Art. 155. Uchwałę, ustanawiającą przymusową licencję lub odmawiającą jej ustanowienia, należy doręczyć interesowanym stronom. W ciągu dwóch miesięcy od dnia doręczenia uchwały dopuszczalne jest odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu Patentowego. Odwołanie nie może jednak dotyczyć wysokości wynagrodzenia za korzystanie z licencji.

Art. 156. Przepisy art. 153 o postępowaniu przy ustanowieniu licencji przymusowej stosuje się także do licencji przymusowej, przewidzianej w art. 103 ust. 1.

G. Skarga do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 157. Przeciwko orzeczeniom i uchwałom Urzędu Patentowego, o ile ulegają zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w myśl ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. (obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1926 r., Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 400), może wnieść skargę także Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach, w których rozporządzenie niniejsze przewiduje jej współudział w interesie publicznym.

H. Właściwość sądów.

Art. 158. (1) Spory o prawa i roszczenia prywatno-prawne, dotyczące zarejestrowanych wzorów, należą do właściwości sądów, a zwłaszcza:

a) spory o własność wzoru zarejestrowanego oraz inne prawa rzeczowe na wzorze (art. 102—106) lub prawa do wzoru; także spory o istnienie lub nieistnienie praw używaczy uprzednich i późniejszych (art. 95, 97 i 102), ale nie spory z art. 146;

b) spory o roszczenia majątkowe (wydanie zbogacenia, odszkodowanie), wynikające z unieważnienia, rejestracji wzoru lub umorzenia prawa z rejestracji wzoru użytkowego albo uznania zależności wzoru;

c) spory o naruszenie własności oraz innych praw rzeczowych na wzorze i praw do wzoru (art. 111, 112 i 114);

d) sprawy, określone w art. 150, 153, 154 ust. 2 i 156.

(2) Dla sporów o prawa i roszczenia prywatno-prawne, wymienione w ust. 1, właściwymi są sądy, które orzekają w sprawach handlowych.

(3) Przy oznaczeniu właściwości miejscowej sądów, zależnej od miejsca zamieszkania pozwanego, należy, jeśli pozwanym jest posiadacz prawa z rejestracji wzoru zamieszkały za granicą, brać za podstawę miejsce zamieszkania w Polsce jego pełnomocnika (art. 121).

Art. 159. Sprawy o przestępstwa, przewidziane w art. 113 i 119, należą do właściwości sądów okręgowych.

Rozdział VI.

Opłaty.

Art. 160. (1) Opłata za zgłoszenie wzoru użytkowego lub łączne zgłoszenie wzorów zdobniczych do 10 (art. 120) wynosi 15 zł. Opłata za pierwszy okres ochrony (1, 2 i 3 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 40 zł., zaś przy wzorach zdobniczych — 25 zł. Opłata za drugi okres ochrony (4, 5 i 6 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 100 zł, zaś przy wzorach zdobniczych — 50 zł. Opłata za trzeci okres ochrony (7, 8, 9 i 10 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 200 zł, zaś przy wzorach zdobniczych— 100 zł.

(2) Przy zgłoszeniu wzorów zdobniczych, odnoszących się do kilku klas towarowych, które określi Minister Przemysłu i Handlu, należy uiścić opłaty (za zgłoszenie i periodyczne) tylokrotnie, ile klas towarowych objętych jest zgłoszeniem.

Art. 161. (1) Opłaty periodyczne za pierwszy okres należy uiścić w pierwszym miesiącu po ogłoszeniu o rejestracji wzoru w „Wiadomościach Urzędu Patentowego", za okres drugi i trzeci — z ich początkiem w dniu i miesiącu, oznaczonym w świadectwie ochronnym jako data świadectwa i rejestracji.

(2) Jednakowoż można uiścić opłatę jeszcze w ciągu 6 miesięcy po terminie płatności z grzywną w wysokości 5% przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10% — w drugim, 15% — w trzecim, 35% — w czwartym, 65% — w piątym i 100% — w szóstym.

(3) Uiszczenie opłat może nastąpić przed terminem płatności. Jeżeli właściciel zrzeknie się prawa, jeżeli ono zostanie unieważnione lub umorzone, zwraca się opłaty, uskutecznione przed terminem. Opłaty za okresy ubiegłe i za okres bieżący nie ulegają zwrotowi.

Art. 162. Za wnioski o wciągnięcie do rejestru zmian, dotyczących praw rzeczowych oraz praw używaczy, wnoszone do wydziału zgłoszeń, uiszcza się po 20 zł; za odwołania od uchwał wydziału zgłoszeń — po 30 zł; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołania od jego orzeczeń oraz od uchwał wydziału kontroli wykonywania wynalazków— po 60 zł.

Art. 163. (1) Od opłat powyższych (art. 160—162), o ile dotyczą one wzorów użytkowych, zwolniony jest Skarb Państwa oraz związki komunalne; nie korzystają z tego zwolnienia zarówno państwowe, jak i komunalne przedsiębiorstwa o odrębnej osobowości prawnej.

(2) Zgłaszający, który przedstawia dowód niezamożności, może uzyskać według uznania Prezesa Urzędu Patentowego zwłokę w uiszczeniu opłaty za pierwszy okres, po czym może być zwolniony od tej opłaty, jeżeli prawo po upływie pierwszego okresu zgaśnie z powodu nieuiszczenia opłaty za drugi okres.

Art. 164. Sposób uiszczania opłat, przewidzianych w niniejszej części, ustali rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Rozdział VII.

Postanowienia przejściowe i międzynarodowe.

Art. 165. (1) Prawa ze zgłoszeń wzorów oraz z wzorów zarejestrowanych, które miały moc prawną w państwach zaborczych w chwili, gdy obszary, od tych państw odłączone, weszły w skład Rzeczypospolitej Polskiej, oraz prawa ze zgłoszeń i zarejestrowanych wzorów, przywrócone lub wznowione w tych państwach traktatami i umowami międzypaństwowymi — pozostają w mocy na tych do Rzeczypospolitej Polskiej przyłączonych obszarach pod warunkami, przewidzianymi przez ustawy, na podstawie których istniały, tudzież przez traktaty i umowy międzypaństwowe.

(2) Prawa z takich wzorów zarejestrowanych, mające moc na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej (prawa dzielnicowe), nie mogą w Polsce trwać dłużej, niżby trwać mogły w państwie, w którym powstały.

(3) Unieważnienie rejestracji wzoru, zgaśnięcie i umorzenie prawa z wzoru w owym państwie powodują w zasadzie nieważność i zgaśnięcie prawa dzielnicowego w Polsce. Jednak mimo umorzenia lub zgaśnięcia prawa szczepowego utrzymuje się prawo dzielnicowe w Polsce w następujących przypadkach:

a) jeżeli prawo z wzoru szczepowego wygasło skutkiem nieuiszczenia opłat, a właściciel uiści natomiast opłaty za wzór dzielnicowy w Polsce według skali polskiej, a to najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od chwili prawomocnego wygaśnięcia prawa z wzoru szczepowego;

b) jeżeli właściciel prawa szczepowego z wzoru zrzekł się go tylko w państwie, w którym prawo to powstało;

c) jeżeli prawo szczepowe z rejestracji wzoru umorzone zostało w państwie, w którym powstało, z powodu niewykonywania tego prawa w sposób wytwórczy, pomimo że było wykonywane w czasie i w rozmiarach, ustawą dla zarejestrowanego wzoru szczepowego przepisanych w dzielnicy, do Polski z owego państwa przyłączonej; prawo dzielnicowe utrzymane zostanie w mocy i wtedy, gdy wykonywanie jego w sposób wytwórczy miało miejsce gdzie indziej w Polsce, ale w rozmiarach niniejszym rozporządzeniem przepisanych (art. 99); na tych podstawach właściciel zarejestrowanego wzoru może żądać w Urzędzie Patentowym ustalenia, także w drodze sporu (wydział spraw spornych), że jego prawo dzielnicowe z wzoru nie wygasło; skargę wniesie przeciwko Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, jako zastępczyni interesu publicznego; w każdym razie ponosi koszty sporu;

d) jeżeli prawo szczepowe z wzoru uległo wywłaszczeniu.

(4) Wyjątki, dotyczące utrzymania prawa z wzoru, a przewidziane w przypadkach b, c i d, mają zastosowanie, jeżeli właściciel zarejestrowanego wzoru w ciągu trzech miesięcy od

wygaśnięcia, umorzenia, względnie wywłaszczenia prawa szczepowego oświadczy w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej, że pragnie nadal utrzymać prawo dzielnicowe i uiszczać będzie opłaty według skali polskiej.

(5) Prawa dzielnicowe można w Polsce unieważnić w drodze postępowania niniejszym rozporządzeniem przepisanego, jeżeli zachodzą warunki unieważnienia prawa szczepowego, oparte na ustawie, której prawo to podlega.

(6) Prawo z rejestracji wzoru dzielnicowego może ulec wywłaszczeniu według przepisów niniejszego rozporządzenia.

Art. 166. (1) Celem stwierdzenia prawa dzielnicowego w wystawionym przez Urząd Patentowy dokumencie, zwanym dzielnicowym świadectwem ochronnym, właściciel prawa dzielnicowego zgłosi je w wydziale zgłoszeń Urzędu Patentowego i złoży dowody istnienia prawa szczepowego z wzoru. Wydział zgłoszeń po stwierdzeniu, iż istnieją warunki, artykułem poprzednim przepisane, zarejestruje prawo dzielnicowe, jako wzór dzielnicowy, w osobnym rejestrze wzorów dzielnicowych i wyda zgłaszającemu tak zwane dzielnicowe świadectwo ochronne. Ogłoszenie drukiem o rejestracji wzoru dzielnicowego nastąpi na wyraźne żądanie zgłaszającego i tylko po uprzednim złożeniu lub zabezpieczeniu kosztów druku.

(2) Do orzekania o istnieniu prawa dzielnicowego na podstawie artykułu poprzedniego jest właściwy wyłącznie Urząd Patentowy.

(3) Korzystający z prawa dzielnicowego może żądać ochrony przeciw naruszeniu (art. 111, 112, 113 i 114) jedynie na podstawie dzielnicowego świadectwa ochronnego.

Art. 167. Aczkolwiek właściciel prawa dzielnicowego z wzoru uzyskał patent lub rejestrację wzoru na całą Polskę, jego zarejestrowany wzór dzielnicowy utrzymuje nadal swoją moc prawną do czasu, określonego w art. 165.

Art. 168. Przywrócenie lub wznowienie praw ze zgłoszeń i zarejestrowanych wzorów przez traktaty i umowy międzypaństwowe nie uwłacza prawom osób trzecich, które korzystały z wzoru w czasie lub miejscu, kiedy lub gdzie prawo z wzoru nie obowiązywało. Prawa te należy oceniać według analogii prawa używacza uprzedniego (art. 95).

Art. 169. Rozporządzenie niniejsze nie uchybia prawom pierwszeństwa, uzasadnionym w traktatach i umowach międzypaństwowych.

Art. 170. Jeżeli wzór użytkowy został zarejestrowany przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, okres trzyletni z art. 99 ust. 1 nie może upłynąć wcześniej, niż z upływem dwóch miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Art. 171. (1) Do czasu wydania w Polsce jednolitych przepisów karnych:

a) zamiast aresztu ponad sześć tygodni należy na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny z 1871 r., wymierzać karę więzienia;

b) uprawniony do skargi o przestępstwo z art. 113 traci to prawo po upływie sześciu miesięcy od czasu, kiedy dowiedział się o popełnieniu czynu i o osobie sprawcy;

c) nie można z powodu przestępstw z art. 113 i 119:

1) wdrożyć postępowania karnego, jeżeli od popełnienia czynu upłynęło lat trzy;

2) wydać wyroku skazującego, jeżeli od popełnienia czynu upłynęło lat sześć;

3) wykonać wyroku skazującego, jeżeli od jego uprawomocnienia się upłynęło lat dziesięć.

(2) Do biegu przedawnienia (1, 2, 3) nie wlicza się okresu, przez który z powodów ustawowych nie można było postępowania karnego wdrożyć lub wprowadzić, albo kary wykonać.

Art. 172. Do czasu wydania w Polsce jednolitych przepisów o postępowaniu w sprawach niespornych należy w sprawach, przewidzianych w art. 150, 151 i 153, stosować obowiązujący w b. zaborze rosyjskim odpowiedni tryb postępowania (postępowanie incydentalne).

Art. 173. Termin najdłuższy ochrony do lat dwunastu utrzymuje się nadal w mocy co do wzorów, którym przysługiwał on w myśl art. 105 ustawy z dnia 5 lutego 1924 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 306). Opłatę za czwarty okres ochronny (11 i 12 rok) uiszczać należy w wysokości podwójnej, niż przewidziana za okres trzeci.

C Z Ę Ś Ć III.

O znakach towarowych.

R o z d z i a ł I.

Powstanie prawa, ograniczenie jego mocy, unieważnienie i wygaśnięcie.

Art. 174. (1) Wyłączne prawo oznaczania towarów znakami (rysunkami, obrazkami, słowami, literami, liczbami, formami plastycznymi itd.) celem wskazywania odbiorcom, że towary pochodzą z pewnego przedsiębiorstwa, powstaje w zasadzie (art 180) przez zarejestrowanie znaku. Prawo to rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Prawo z rejestracji znaku ogranicza się do towarów tego rodzaju, dla jakich zgłoszenie nastąpiło, a jakie wchodzą w zakres wymienionego w zgłoszeniu przedsiębiorstwa.

(3) Ochrona prawna rozpoczyna się od dnia zarządzenia rejestracji znaku.

Art. 175. Do rejestrowania znaków towarowych powołany jest Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 176. Minister Przemysłu i Handlu może zarządzić względem pewnych towarów zakaz wprowadzania ich w obrót w kraju, zanim nie będą zaopatrzone znakiem towarowym, zarejestrowanym według przepisów niniejszego rozporządzenia.

Art. 177. (1) Nie jest ważnym prawo z rejestracji znaków:

a) które nie posiadają dostatecznego charakteru wyróżniającego; które służą do oznaczania rodzaju towarów, ich właściwości, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, miejsca pochodzenia; które stały się z czasem znakami wolnymi; które są słowami ogólnie znanymi w zwyczajnym obrocie jako nazwy towarów, dla jakich je zgłoszono;

b) które naruszają prawa pewnych osób (do nazwiska, do firmy, do wizerunku), lub w ogólności sprzeczne są z obowiązującym prawem lub z dobrymi obyczajami;

c) które wprowadzają w błąd lub oczywiście wprowadzić mogą w błąd odbiorców co do pochodzenia towaru lub jego rodzaju i jakości albo odznaczeń i innych właściwości przedsiębiorstwa;

d) których część stanowi znak lub nazwa Czerwonego Krzyża, o ile nie są zgłoszone przez stowarzyszenia lub władze, uprawnione do ich używania;

e) których część stanowią herby, flagi i inne godła Państwa Polskiego, związków komunalnych i innych korporacyj publicznych, odznaczenia honorowe itp. oraz znaki i stemple urzędowe, kontrolne i gwarancyjne, jeżeli zgłaszający nie wykaże się zezwoleniem właściwej władzy lub instytucji;

f) których część stanowią herby, flagi i inne godła państw, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, znaki i stemple urzędowe, kontrolne i gwarancyjne tychże, jeżeli zgłaszający nie wykaże się zezwoleniem właściwej władzy.

(2) Zezwolenie właściwych władz lub instytucyj, wymagane przepisami zamieszczonymi w ust. 1 pod e i f co do znaków i stempli urzędowych, kontrolnych i gwarancyjnych, nie jest potrzebne, jeżeli chodzi o towary zupełnie innego rodzaju, aniżeli towary, dla których z urzędu takie oznaczenia zaprowadzono.

(3) Ze względu na przepisy ust. 1 f oraz ust. 4 niniejszego artykułu, Urząd Patentowy będzie podawał do publicznej wiadomości w swym czasopiśmie urzędowym: „Wiadomości Urzędu Patentowego" otrzymywane za pośrednictwem Biura Międzynarodowego w Bernie wykazy, notyfikujące, jakie godła, znaki, stemple itd. na życzenie poszczególnych państw mają korzystać z ochrony na zasadzie niniejszych przepisów.

(4) Przepisy niniejszego artykułu ust. 1 f, ewentualnie art. 183, będą stosowane względem znaków towarowych, zawierających powszechnie znane godła państw, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, o ile rejestracja tych znaków nastąpiła po dniu podpisania aktu międzynarodowej konferencji w Hadze, zebranej dla przejrzenia Konwencji Związkowej Paryskiej (6 listopada 1925 r.); co do godeł państwowych nieznanych powszechnie, jak również urzędowych znaków i stempli państw, należących do wymienionego Związku, przepisy powyższe będą stosowane tylko do znaków towarowych, zarejestrowanych po upływie dwóch miesięcy od otrzymania wykazu notyfikacyjnego (art. 177 ust. 1 f).

(5) Uzyskanie pozwolenia władzy, o którym mowa w ust. 1 e, f, niniejszego artykułu, nie wyklucza możliwości odmówienia rejestracji znaku z innych powodów. Rejestracja oznaczenia nie wyklucza późniejszej rejestracji podobnego lub takiego samego oznaczenia, pochodzącego z innego państwa.

(6) Przepisy ust. 1 d, e, f mają zastosowanie także do oznaczeń, stanowiących naśladownictwo oznaczeń w ust. 1 pod d, e, f wymienionych, mogące wprowadzać w błąd odbiorców towarów.

Art. 178. Rejestracja znaku towarowego nie pozbawia twórcy rysunku możności dochodzenia swego prawa autorskiego przeciwko posiadaczowi prawa z rejestracji znaku.

Art. 179. (1) Prawo z rejestracji znaku nie jest ważne, jeżeli dla towarów tego samego rodzaju jest ten znak już zarejestrowany na rzecz innego przedsiębiorstwa, choćby nie zachodziła przeszkoda z art. 177 ust. 1 c.

(2) Jeżeli znak towarowy pewnego przedsiębiorstwa został z rejestru wykreślony, to bez zgody przedsiębiorcy, który był właścicielem znaku, może przez rejestrację powstać na rzecz przedsiębiorstwa, wytwarzającego lub sprzedającego towary tego samego rodzaju, ważne prawo z takiego samego znaku dopiero po upływie trzech lat od daty wykreślenia znaku dawniejszego z rejestru.

Art. 180. (1) Gdy niezarejestrowany znak towarowy znany jest w Polsce jako znak pewnego przedsiębiorstwa, a inny przedsiębiorca zgłosił taki sam znak dla swego przedsiębiorstwa, wytwarzającego lub sprzedającego towary tego samego rodzaju, pierwszy przedsiębiorca może przez rok od obwieszczenia o rejestracji żądać w Urzędzie Patentowym, a w razie sporu w są-

dzie, żeby prawo z rejestracji znaku zostało uznane jako jego prawo i przepisane na rzecz jego przedsiębiorstwa. W razie takiego żądania winien zwrócić temu, kto znak zgłosił do rejestracji lub jego rejestrację uzyskał, koszty zgłoszenia lub rejestracji, jakie sam musiałby ponieść. Co do roszczeń o zbogacenie i wynagrodzenie szkód stosować należy analogiczne przepisy art. 183 ust. 2 i 3.

(2) Przepis powyższy nie uchybia możliwości wniesienia skargi o unieważnienie pierwszej rejestracji na podstawie art. 177 ust. 1 c i art. 179.

(3) Jednak nawet, gdyby po upływie powyższego okresu rocznego utrzymał się bez zmiany wpis prawa do znaku zarejestrowanego, prawo z rejestracji nie ma mocy wobec używacza uprzedniego w zakresie jego dotychczasowego przedsiębiorstwa.

(4) Prawo używacza uprzedniego jest ściśle związane z jego przedsiębiorstwem i bez niego nie może być na nikogo przeniesione. Należy je wpisać do rejestru na wniosek używacza, jeżeli zostało stwierdzone dokumentem publicznym lub dokumentem prywatnym, w którym oznaczono przedsiębiorstwo uprawnione i na którym podpis właściciela znaku zarejestrowanego został uwierzytelniony sądownie lub notarialnie.

(5) Urząd Patentowy może zażądać na wniosek stron interesowanych albo Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej pod grozą zastosowania przepisów art. 184 c i art. 177 ust. 1 c, aby właściciel znaku zarejestrowanego lub używacz uprzedni, albo jeden i drugi uzupełnili swe znaki przez zarejestrowanie takich dodatków, jakieby niewątpliwie wskazywały, że towary pochodzą z różnych przedsiębiorstw.

Art. 181. Za znak taki sam w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się także znak, różniący się od dawniejszego tak nieznacznie, że mimo różnic odbiorca towaru może z łatwością przypuszczać, iż towar pochodzi z przedsiębiorstwa, którego znak ma w pamięci. Przepis ten stosuje się także wtedy, gdy między znakami zachodzą różnice co do środków, którymi działa się na odbiorców (np. jeden jest słowny, a drugi obrazowy).

Art. 182. (1) Pierwszeństwo prawa z rejestracji znaku towarowego liczy się od chwili zgłoszenia znaku w Urzędzie Patentowym.

(2) Kto zgłosił w Urzędzie Patentowym znak towarowy, umieszczony przedtem na towarze, wystawionym w Polsce na publicznej wystawie, dla której przyznano tę ulgę rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu, będzie korzystał z prawa pierwszeństwa od daty wystawienia, jeżeli zgłoszenie znaku w Urzędzie Patentowym nastąpiło przed upływem sześciu miesięcy od tej daty.

(3) To samo odnosi się do wystaw w innych krajach, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, jeżeli prawo to zostało im przyznane na podstawie wewnętrznego ustawodawstwa danego kraju. Urząd Patentowy może żądać dowodu tożsamości przedmiotu wystawionego z przedmiotem zgłoszenia oraz dowodu daty i miejsca wystawienia w sposób, jaki określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu. Okres sześciomiesięczny (ust. 2) nie przedłuża okresu również sześciomiesięcznego, określonego w ostatnim ustępie niniejszego artykułu; jednak, jeżeli towar wystawiono przed pierwotnym zgłoszeniem zagranicznym, służącym za podstawę prawa pierwszeństwa, Urząd Patentowy może przyznać prawo pierwszeństwa od daty wystawienia towaru.

(4) Kto prawidłowo wniósł podanie o zarejestrowanie znaku towarowego w jednym z państw, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, lub jego prawny następca, będzie korzystał — z zastrzeżeniem praw osób trzecich — z prawa pierwszeństwa owym zgłoszeniem uzasadnionego, jeżeli wniesie do Urzędu Patentowego podanie o zarejestrowanie znaku w ciągu sześciu miesięcy od daty pierwotnego zgłoszenia zagranicznego; jeżeli ostatni dzień tego okresu jest wolny od zajęć w Urzędzie Patentowym, wówczas wymienione podanie wnieść można jeszcze w najbliższym dniu czynności Urzędu.

Art. 183. (1) Prawo z rejestracji znaku towarowego będzie unieważnione o tyle, o ile zachodziły przeszkody prawne do jego powstania, wymienione w art. 174, 177, 178, 179 i 181.

(2) Posiadacz prawa ze znaku nieważnie zarejestrowanego, który o nieważności wiedział lub musiał wiedzieć, odpowiada za szkodę, zrządzoną innym osobom ze swej winy.

(3) Posiadacz prawa, nieważnego w myśl art. 179, winien w każdym razie wydać niesłuszne zbogacenie z trzech lat ostatnich właścicielowi prawa wcześniejszego.

Art. 184. Prawo z rejestracji znaku towarowego gaśnie:

a) jeżeli opłata za bieżące dziesięciolecie zalega ponad trzy miesiące;

b) jeżeli właściciel znaku zrzeka się go pisemnie lub do protokółu wobec Urzędu Patentowego;

c) jeżeli warunki istnienia prawa z czasem odpadły i okoliczność ta została stwierdzona prawomocnym orzeczeniem Urzędu Patentowego.

Rozdział II.

Własność i inne prawa rzeczowe na znaku towarowym.

Art. 185. Znak towarowy jest przedmiotem własności i innych praw rzeczowych jedynie wraz z przedsiębiorstwem, dla którego został zgłoszony, lub dla którego przez używanie znaku powstał (art. 180), i tylko wraz z przedsiębiorstwem przechodzi na inne osoby w drodze następstwa ogólnego lub szczegółowego.

Art. 186. (1) Strony winny zgłosić do rejestru znaków towarowych zmiany w prawach rzeczowych, jak zwłaszcza powstanie tych praw, przeniesienie i umorzenie — co do praw używaczy uprzednich o tyle, o ile te prawa są do rejestru wpisane (art. 180 ust. 4) — nadto wszelkie zmiany w oznaczeniu przedsiębiorstwa, zwłaszcza w firmie.

(2) Jeżeli ktoś nabył przedsiębiorstwo, z którym łączy się prawo ze znaku, do rejestru wpisane, nie może dochodzić tego prawa przeciw osobom trzecim we własnym imieniu, dopóki nie postara się o wpis aktu przeniesienia do rejestru znaków. Wpis nastąpi na podstawie dokumentu publicznego albo dokumentu prywatnego, wykazującego tytuł nabycia, na którym podpis zbywcy jest sądownie lub notarialnie uwierzytelniony. Dopóki nabywca przedsiębiorstwa nie postawi wniosku o wpis, wszelkie urzędowe zawiadomienia, jego praw dotyczące, będą doręczane, ze skutkiem prawnym przeciwko niemu, jego prawozbywcy lub tegoż dziedzicom.

Art. 187. (1) Skargi o własność i o prawa rzeczowe na znaku, także o prawo używacza uprzedniego, będą zaznaczone (zaznaczenie sporu) w rejestrze znaków na wniosek osoby, która skargę wniosła.

(2) Powyższe zaznaczenia sporu mają ten skutek, że orzeczenia, w sporze zapadłe, wywierają moc prawną także przeciwko osobie, która po zaznaczeniu nabędzie jakieś prawa na znaku lub do znaku.

Rozdział III.

Ochrona praw z rejestracji znaku towarowego.

Art. 188. (1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu bezprawnie wkracza w zakres wyłączności z zarejestrowania znaku towarowego wynikającej, lub w inny sposób niezgodny z prawem lub dobrymi obyczajami wyrządza szkodę osobie z zarejestrowanego znaku uprawnionej, w szczególności kto w swym przedsiębiorstwie choćby tylko w okólnikach, na blankietach, środkach reklamy itp. ogłoszeniach bezprawnie używa znaku towarowego, zarejestrowanego dla towarów tego samego rodzaju na rzecz innego przedsiębiorstwa, lub kto w swym przedsiębiorstwie oznacza towary bezprawnie nazwą obcego przedsiębiorstwa — winien zaprzestać naruszenia, wydać niesłuszne zbogacenie z trzech lat ostatnich, a nadto, jeżeli działanie jego było wywołane złym zamiarem lub oczywistym niedbalstwem, wynagrodzić wszelką szkodę uprawnionemu i dać mu zadośćuczynienie za krzywdy osobistej natury przez ogłoszenie wyroku w dziennikach, przez odpowiednią deklarację publiczną, w razie naruszenia umyślnego przez zapłatę pokutnego. Zamiast wymienionych majątkowych świadczeń pokrzywdzony może zażądać ryczałtowej sumy pieniężnej, nie przekraczającej 15.000 zł; sumę tę oznaczy sąd według własnego uznania.

(2) Roszczenia z powodu naruszenia praw z rejestracji znaku ulegają przedawnieniu trzyletniemu, które liczy się co do każdego czynu bezprawnego oddzielnie.

Art. 189. (1) Jeżeli pozwany przez skargę z artykułu poprzedniego zarzuci, że prawo z rejestracji znaku nie istnieje, sąd może przerwać postępowanie procesowe aż do rozstrzygnięcia sporu w tym przedmiocie przez Urząd Patentowy, przy czym oznaczy termin, do którego skarga ma być do Urzędu Patentowego wniesiona. Jeżeli skarga nie zostanie w tym terminie wniesiona, lub nie będzie popierana, albo Urząd Patentowy orzeknie, że prawo z rejestracji znaku w chwili wniesienia skargi przed sądem istniało, sąd na wniosek podejmie postępowanie procesowe.

(2) Zarówno w przypadku przerwy postępowania niniejszym artykułem przewidzianej, jak i w innych przypadkach w toku postępowania sądowego o naruszenie prawa z rejestracji znaku, sąd w drodze zarządzeń tymczasowych (zabezpieczeń powództwa) może wydać zakaz dalszego wkraczania przez pozwanego w zakres wyłączności z zarejestrowania znaku wynikającej, zarządzić przechowanie narzędzi, służących do wytwarzania znaków, zapasu gotowych znaków, towarów zaopatrzonych znakami, usunięcie znaków z towarów itp.

Art. 190. (1) Kto w wykonywaniu przemysłu lub handlu umyślnie wkracza bezprawnie w zakres wyłączności z zarejestrowania znaku towarowego wynikającej, albo przywłaszcza sobie prawo do zarejestrowania znaku, ulega karze grzywny do 75.000 zł lub aresztu do sześciu miesięcy, albo obu karom łącznie.

(2) Ściganie odbywa się z oskarżenia publicznego.

(3) Sąd karny może również orzekać o wnioskach, opartych na art. 188, 189 i 191.

Art. 191. Przyrządy, które mogą służyć wyłącznie do podrabiania znaku lub do oznaczania towarów, i zapasy gotowe znaków należy

zniszczyć na koszt krzywdziciela, jeżeli się ich nie przyzna pokrzywdzonemu za jego zgodą na poczet odszkodowania. Znaki, bezprawnie na towarach umieszczone, należy na wniosek pokrzywdzonego lub oskarżyciela publicznego usunąć, choćby się to łączyć miało ze zniszczeniem towaru.

Rozdział IV.

Ochrona wolności handlowej.

Art. 192. (1) Każdemu wolno wnieść do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) skargę o unieważnienie rejestracji znaku towarowego z powodu braku warunków, objętych art. 174 i 177 od początku lub dlatego, że warunki istnienia prawa z art. 177 z czasem odpadły. W szczególności skargę wnieść może w interesie publicznym Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej z inicjatywy ministerstwa, właściwego ze względu na interesy, o które chodzi w danej sprawie. Przepis niniejszego ustępu o możliwości wniesienia skargi przez każdą osobę nie ma zastosowania w przypadku, gdy znak zarejestrowany uchybia tylko prawu pewnej osoby (art. 177 ust. 1b).

(2) Każdemu wolno wnieść do Urzędu Patentowego (wydział spraw spornych) skargę z żądaniem ustalenia, że znak towarowy, którego zamierza w swym przedsiębiorstwie używać lub używa, nie jest taki sam (art. 181), jak wskazany znak, zarejestrowany dla przedsiębiorstwa, wytwarzającego lub sprzedającego towary takiego samego rodzaju.

Rozdział V.

Postępowanie i właściwość władz.

A. Rejestracja znaku towarowego oraz inne czynności wydziału zgłoszeń Urzędu Patentowego.

Art. 193. Celem nabycia prawa wyłącznego używania w przedsiębiorstwie znaku towarowego przedsiębiorca zgłosi znak pisemnie do Urzędu Patentowego (wydział zgłoszeń). Dla każdego znaku wnieść należy osobne podanie, przy czym zastrzec można nieistotne odmiany. Za termin zgłoszenia uważa się chwilę, w której zgłoszenie nadejdzie do Urzędu Patentowego.

Art. 194. (1) Zgłoszenie musi zawierać: wniosek o zarejestrowanie znaku; dokładny rysunek znaku co najmniej w 10 egzemplarzach; imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania zgłaszającego znak, a gdy zgłaszający mieszka za granicą — również adwokata lub rzecznika patentowego, mieszkającego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, którego zgłaszający winien wyznaczyć jako pełnomocnika swego i upoważnić przynajmniej do odbioru wszelkich pism od władz i osób interesowanych, w szczególności także do odbioru skarg, w niniejszym rozporządzeniu przewidzianych; oznaczenie rodzaju i zakresu działania przedsiębiorstwa, nazwy jego (firmy), wymienienie, czy jest przedsiębiorstwem przemysłowym czy tylko handlowym, podanie głównej siedziby, tudzież siedziby zakładów ubocznych; wymienienie rodzaju towarów, dla których znak zostaje zgłoszony; po ustanowieniu klas towarów przez Ministra Przemysłu i Handlu — oznaczenie klasy lub klas według rozporządzenia ministerialnego.

(2) Zgłaszający winien uiścić przepisaną opłatę za zgłoszenie. W razie jej nieuiszczenia w terminie, przez Urząd wyznaczonym, zgłoszenie będzie uważane za niebyłe.

(3) Jeżeli w znaku towarowym znajdują się obce nazwiska, herby lub wizerunki, należy złożyć pozwolenie dotyczących osób. W szczególności trzeba wykazać się pozwoleniem korporacyj publicznych, jak to: Państwa, powiatu, gminy itp., których herby lub inne oznaczenia zamieszczone zostały w znaku towarowym, względnie zezwoleniem, wymienionym w art. 177 ust. 1 f.

(4) Ponadto zgłaszający winien zastosować się do szczegółowych przepisów, wydanych przez Urząd co do podań i załączników.

Art. 195. (1) Jeżeli znak towarowy ma być zarejestrowany dla przedsiębiorstwa, którego siedziba znajduje się tylko w państwie obcym, zgłaszający znak powinien także przedstawić dowód, że znak doznaje ochrony prawnej w tymże państwie obcym.

(2) Kto stosownie do art. 182 ust. 4 chce korzystać z praw pierwszeństwa na podstawie zgłoszenia zagranicznego, winien w okresie sześciu miesięcy od daty zgłoszenia zagranicznego wnieść do Urzędu Patentowego podanie o zarejestrowanie znaku i równocześnie lub dodatkowo, lecz nie później niż w trzy miesiące od wniesienia podania postawić wniosek o przyznanie mu praw pierwszeństwa. Zgłoszenie pierwotne należy oznaczyć w sposób niewątpliwy, w szczególności przez podanie jego daty i kraju, w którym nastąpiło, względnie dalszych szczegółów potrzebnych do rozpoznania tożsamości zgłoszenia. Nadto należy złożyć Urzędowi w czasie przez Urząd wyznaczonym, nie krótszym jednak jak trzy miesiące od daty zgłoszenia, kopię zgłoszenia zagranicznego (wraz z odbitką znaku), której zgodność z oryginałem stwierdziła właściwa władza zagraniczna; dalsze uwierzytelnienia nie będą wymagane. Zamiast kopii zgłoszenia zagranicznego zgłaszający może złożyć zaświadczenie wła-

ściwej władzy zagranicznej, stwierdzające wraz ze znakiem datę zgłoszenia pierwotnego, osobę zgłaszającego, przedsiębiorstwo i rodzaj towarów. Jeżeli zgłaszający składa Urzędowi dowód rejestracji znaku, zawierający datę zgłoszenia, osobny odpis zgłoszenia pierwotnego lub wyżej wymienione zaświadczenie są zbędne.

Art. 196. (1) Wydział zgłoszeń bada, czy zgłoszenie odpowiada przepisom art. 194 oraz 195.

(2) Jeżeli wydział zgłoszeń stwierdzi, że nie uczyniono zadość przepisom art. 194 oraz 195 ust. 1, wezwie zgłaszającego do usunięcia braków zgłoszenia. W razie nieuczynienia zadość temu wezwaniu w czasie przez wydział zgłoszeń wyznaczonym, zgłoszenie będzie uważane za cofnięte.

(3) W razie niezastosowania się przez pragnącego korzystać z prawa pierwszeństwa (art. 182 ust. 4) do przepisów art. 195 ust. 2, wydział zgłoszeń odmówi przyznania pierwszeństwa.

Art. 197. Prezes Urzędu Patentowego ma prawo w granicach niniejszego rozporządzenia wydawać szczegółowe instrukcje, dotyczące badania zgłoszeń znaków towarowych oraz długości okresów wyznaczanych przez Urząd.

Art. 198. (1) Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) bada nadto, czy przeciw rejestracji zgłoszonego znaku nie zachodzą przeszkody z art. 174 i 177 niniejszego rozporządzenia.

(2) Jeżeli stwierdzi brak warunków z art. 174 i 177, jaki nie może być usunięty przez zmiany nieistotne przy utrzymaniu tego samego pierwszeństwa, odmówi rejestracji znaku; w razie przeciwnym wezwie zgłaszającego do uchylenia usterek w okresie oznaczonym.

(3) Urząd Patentowy (wydział zgłoszeń) odmówi również rejestracji znaku, jeżeli dostrzeże, że ten sam lub taki sam znak jest już zarejestrowany dla innego przedsiębiorstwa i dla tego samego rodzaju towarów (art. 179, 181).

(4) Jeżeli wydział zgłoszeń przy powyższym badaniu dostrzeże, że taki sam znak jest już zarejestrowany lub zgłoszony, lub był zarejestrowany dla innego przedsiębiorstwa i tego samego rodzaju towarów, a stan sprawy nie daje dostatecznych podstaw do stwierdzenia przeszkód w myśl art. 177, 179 lub 181, natenczas zawiadomi o swym spostrzeżeniu przedsiębiorcę zgłaszającego znak oraz tego przedsiębiorcę, którego znak jest już zarejestrowany lub zgłoszony lub był zarejestrowany nie dawniej, niż przed trzema laty. Po przesłuchaniu pierwszego, a drugiego jeżeli zgłosi się w czasie oznaczonym, wydział zgłoszeń zarejestruje znak lub odmówi rejestracji, stosownie do stanu sprawy.

Art. 199. (1) Jeżeli badanie warunków art. 174 i 177 doprowadzi do uchwały pomyślnej, wydział zgłoszeń wzywa zgłaszającego do złożenia kliszy znaku oraz uiszczenia: opłaty za dziesięcioletnią ochronę i za klasy towarów (art. 213 ust. 2), jak również kwoty, odpowiadającej kosztom ogłoszenia o rejestracji znaku w „Wiadomościach Urzędu Patentowego"; po dopełnieniu tych warunków zarządza rejestrację znaku i wydaje świadectwo ochronne.

(2) Niezastosowanie się w okresie trzymiesięcznym do wezwania, określonego w ustępie poprzednim, będzie uważane za cofnięcie zgłoszenia.

(3) Przedłożenie kliszy znaku słownego nie jest wymagane, o ile cechą znamienną znaku nie jest również ogólny charakter napisu.

(4) O rejestracji znaku ogłasza się w „Wiadomościach Urzędu Patentowego" z istotnymi określeniami, a w szczególności z podaniem pierwszeństwa i z odbitką znaku, przy ewentualnym podaniu barw, w jakich znak został zgłoszony.

(5) Na świadectwie należy odbić, nakleić lub do niego dołączyć znak towarowy, względnie jego podobiznę.

(6) Datę świadectwa uważa się za dzień rejestracji i udzielenia prawa wyłączności.

Art. 200. (1) Przeciwko odmowie zarejestrowania znaku, jak i przeciwko uchwale, wzywającej zgłaszającego do usunięcie usterek znaku, względnie do uzupełnienia braków zgłoszenia, można odwołać się do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy.

(2) Ograniczenie przez Urząd prawa do części zgłoszonego znaku lub do pewnych tylko rodzajów towarów, jak również odmowę przyznania pierwszeństwa uważa się za odmowne załatwienie podania w części.

Art. 201. (1) Sprawy, należące do zakresu działania Urzędu Patentowego, a nie zastrzeżone dla innych wydziałów, załatwia wydział zgłoszeń.

(2) W szczególności wydział zgłoszeń zarządza wykreślenie znaku towarowego z rejestru z powodu nieuiszczenia opłaty za korzystanie z ochrony znaku lub z powodu zrzeczenia się prawa ze znaku przez właściciela, tudzież zarejestrowanie wszelkich zmian, dotyczących własności i innych praw rzeczowych na znaku.

Art. 202. Przeciwko uchwałom wydziału zgłoszeń, wydanym na podstawie art. 201, służy odwołanie do wydziału odwoławczego w ciągu dwóch miesięcy.

B. Unieważnienie rejestracji znaku towarowego.

Art. 203. (1) Skarga o unieważnienie rejestracji znaku towarowego winna zawierać jasno określone żądanie, zwięzłe przedstawienie sprawy i wymienienie środków dowodowych.

Dokumenty w skardze powołane mogą być do niej dołączone także w odpisie nieuwierzytelnionym. Oryginał lub odpis uwierzytelniony złożyć należy, gdy zostanie dopuszczony dowód z tych dokumentów.

(2) Do skargi dołącza się tyle odpisów skargi i załączników, ilu jest pozwanych.

Art. 204. (1) Po stwierdzeniu warunków formalnych skargi Urząd Patentowy (wydział spraw spornych) zarządza doręczenie skargi stronie pozwanej i wyznacza jej okres przynajmniej trzydziestodniowy do wniesienia pisemnej obrony. Skargę, której brak formalnych warunków, wydział spraw spornych odrzuci uchwałą. Powód przeciw takiej uchwale może wnieść w ciągu dwóch tygodni odwołanie do wydziału odwoławczego; wydział odwoławczy rozstrzyga je na posiedzeniu niejawnym, bez wyznaczania rozprawy.

(2) Do obrony pisemnej dołącza się tyle jej odpisów, ilu jest powodów. Co do dokumentów, na które powołuje się pozwany, należy odpowiednio stosować postanowienia art. 203 ust. 1.

Art. 205. (1) Po wniesieniu obrony, względnie po upływie okresu do jej wniesienia, wydział spraw spornych wyznacza ustną rozprawę, a zarazem w pierwszym przypadku zarządza doręczenie obrony stronie powodowej.

(2) Rozprawa ustna odbywa się jawnie; przewodniczący może dla ważnych przyczyn zarządzić tajność rozprawy.

(3) Niestawiennictwo stron do ustnej rozprawy nie przeszkadza przeprowadzeniu rozprawy.

(4) Wydział spraw spornych może także uwzględnić okoliczności faktyczne, nie powołane przez strony, i dopuścić dowody, nie zgłoszone przez strony.

(5) Wydział spraw spornych może wezwać do rozprawy i przesłuchać, także pod przysięgą, świadków i znawców; może o ich przesłuchanie wezwać sądy.

(6) Z przebiegu rozprawy należy spisać protokół, zawierający treściwe przedstawienie twierdzeń stron i wyniki dowodów.

(7) Orzeczenie, które zawierać winno także postanowienie o kosztach postępowania, wydaje wydział spraw spornych na piśmie.

Art. 206. Na wniosek pozwanego, wydział spraw spornych nakaże powodowi, mieszkającemu lub mającemu siedzibę za granicą, a nie posiadającemu w kraju majątku nieruchomego, złożyć kaucję na zabezpieczenie kosztów postępowania — pod rygorem zaniechania postępowania, chyba że konwencje międzynarodowe lub wzajemność wykluczają obowiązek złożenia kaucji.

Art. 207. Wniesienie skargi o unieważnienie prawa ze znaku towarowego, jako też orzeczenie, unieważniające rejestrację znaku, należy z urzędu zaznaczyć w rejestrze, a nadto orzeczenie unieważniające ogłosić w „Wiadomościach Urzędu Patentowego".

Art. 208. Przeciwko orzeczeniu wydanemu przez wydział spraw spornych, strony, a także Prokuratoria Generalna, mogą wnieść w ciągu dwóch miesięcy odwołanie do wydziału odwoławczego Urzędu Patentowego.

Art. 209. (1) Do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy art. 203 — 206; w postępowaniu odwoławczym strony mogą przytaczać nowe fakty i zgłaszać nowe dowody.

(2) Przepisy art. 203 — 209 ust. 1, stosuje się również w sprawach, dotyczących ustaleń z art 192 oraz umorzeń praw ze znaków związkowych z art. 222 niniejszego rozporządzenia.

C. Skarga do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 210. Przeciwko orzeczeniom i uchwałom Urzędu Patentowego, o ile ulegają zaskarżeniu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w myśl ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. (obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dn. 26 czerwca 1926 r. Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 400), może wnieść skargę także Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach, w których rozporządzenie niniejsze przewiduje jej współudział w interesie publicznym.

D. Właściwość sądów.

Art. 211. (1) Spory o prawa i roszczenia prywatno-prawne, dotyczące zarejestrowanych znaków towarowych, należą do właściwości sądów, a zwłaszcza:

a) spory o własność znaku zarejestrowanego oraz inne prawa rzeczowe na znaku (art. 185) lub prawa do znaku; także spory o istnienie lub nieistnienie praw używaczy uprzednich (art. 180), ale nie spory z art. 192;

b) spory o roszczenia majątkowe (wydanie zbogacenia, odszkodowanie), wynikające z unieważnienia lub umorzenia rejestracji znaku;

c) spory o naruszenie własności oraz innych praw rzeczowych na znaku i praw do znaku (art. 188, 189 i 191).

(2) Dla sporów o prawa i prywatno-prawne roszczenia, wymienione w ust. 1, właściwymi są sądy, które orzekają w sprawach handlowych.

(3) Przy oznaczeniu właściwości miejscowej sądów, zależnej od miejsca zamieszkania pozwanego, należy, jeśli pozwanym jest właściciel znaku towarowego, zamieszkały za granicą,

brać za podstawę miejsce zamieszkania w Polsce jego pełnomocnika (art. 194).

Art. 212. Sprawy o przestępstwa, przewidziane w art. 190, należą do właściwości sądów okręgowych.

Rozdział VI.

Opłaty.

Art. 213. (1) Opłata przy zgłoszeniu znaku towarowego wynosi 20 zł.

(2) Nadto zgłaszający po otrzymaniu zawiadomienia wydziału zgłoszeń, iż znak nadaje się do rejestracji, winien oprócz kwoty, odpowiadającej kosztom ogłoszenia o rejestracji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego", uiścić, jako należność za korzystanie z dziesięcioletniej ochrony każdego znaku, 60 zł i za każdą klasę towarową 15 zł.

(3) Za znaki związkowe (art. 221) wszystkie opłaty obowiązują w wysokości podwójnej.

Art. 214. (1) Opłaty za dalsze korzystanie z ochrony i za klasy towarowe należy uiszczać z góry co lat dziesięć, licząc od daty świadectwa.

(2) Jednakowoż można uiścić opłatę w ciągu trzech miesięcy po terminie płatności, z grzywną w wysokości 5% przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10% — w drugim i 15% — w trzecim.

Art. 215. Za wnioski o wciągnięcie do rejestru zmian, dotyczących praw rzeczowych oraz praw używaczy, wnoszone do wydziału zgłoszeń, uiszcza się po 20 zł; za odwołania od uchwał wydziału zgłoszeń — po 30 zł; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołania od jego orzeczeń — po 60 zł.

Art. 216. Od opłat powyższych (art. 213 — 215) nie można być zwolnionym; nie ulegają też one odroczeniu.

Art. 217. Sposób uiszczania opłat, przewidzianych w niniejszej części, ustali rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Rozdział VII.

Znaki związkowe.

Art. 218. Związki przedsiebiorców, będące osobami prawnymi w Rzeczypospolitej Polskiej, mogą zgłosić do zajestrowania znaki związkowe w tym celu, aby członkom związku zapewnić wyłączność oznaczania towarów, pochodzących z ich przedsiębiorstw, znakiem związkowym.

Art. 219. Do znaków związkowych stosuje się z odpowiednimi zmianami postanowienia części III niniejszego rozporządzenia o tyle, o ile z przepisów tego rozdziału VII nie wynika nic przeciwnego.

Art. 220. (1) Właścicielem znaku jest związek; członkowie związku mają prawo używania znaku, tylko dopóki są członkami. Związek nie może przenieść prawa ze znaku na osoby inne, a z rozwiązaniem związku prawo wygasa.

(2) Do ścigania naruszeń powołany jest tylko związek.

Art. 221. (1) Związek, zgłaszający znak do zarejestrowania w Urzędzie Patentowym, nie wymienia żadnego przedsiębiorstwa, natomiast winien przedłożyć wydziałowi zgłoszeń swój statut i podać osoby, uprawnione do zastępowania związku. Wszelkie zmiany w reprezentacji związku, tudzież w postanowieniach statutowych, należy podawać do wiadomości wydziałowi zgłoszeń.

(2) Znak związkowy winien być zerejestrowany w osobnym rejestrze znaków związkowych.

Art. 222. Każda osoba, a także Prokuratoria Generalna w interesie publicznym może w wydziale spraw spornych postawić wniosek w formie skargi o umorzenie prawa ze znaku związkowego, jeżeli związek lub jego członkowie dopuszczają się nadużyć, objawiających sie zwłaszcza we wprowadzaniu w błąd odbiorców towaru.

Art. 223. (1) Związki przedsiębiorców krajów, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej, mogą korzystać z przepisów niniejszych o znakach związkowych, jeżeli według prawa ich kraju ojczystego są osobami prawnymi.

(2) Związki przedsiębiorców innych krajów obcych mogą korzystać z przepisów niniejszych o znakach związkowych, jeżeli według prawa ich kraju ojczystego są osobami prawnymi, a nadto, jeżeli państwo, do którego należą, zapewnia nawzajem polskim osobom prawnym ochronę znaków związkowych.

Rozdział VIII.

Przepisy przejściowe i międzynarodowe.

Art. 224. (1) Prawa ze znaków towarowych, zgłoszonych do rejestracji lub zarejestrowanych w państwach zaborczych w chwili, gdy obszary od tych państw odłączone weszły w skład Rzeczypospolitej Polskiej, oraz takież prawa, przywrócone lub wznowione traktatami i umowami międzypaństwowymi, pozostają w mocy na tych do Rzeczypospolitej Polskiej przyłączonych obszarach przez czas i pod warunkami, przewidzianymi przez ustawy, na podstawie których istniały, tudzież przez traktaty i umowy międzypaństwowe.

(2) Prawa takie (prawa dzielnicowe) nie mogą trwać w Polsce dłużej, niżby trwały w pań-

stwie, w którym powstały lub odnowione zostały na podstawie opłaty za jeden normalny okres, o ile uiszczenie tej opłaty nastąpiło, zanim obszar, od państwa zaborczego odłączony, wszedł w skład Rzeczypospolitej Polskiej.

(3) Unieważnienie prawa w owym państwie powoduje samo przez się unieważnienie prawa dzielnicowego. Niezależnie od takiego unieważnienia można żądać w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej unieważnienia znaku dzielnicowego na podstawie przepisów ustawy państwa, w którym prawo szczepowe powstało.

Art. 225. (1) Celem stwierdzenia prawa dzielnicowego w wystawionym przez Urząd Patentowy świadectwie ochronnym właściciel prawa dzielnicowego zgłosi swe prawo w wydziale zgłoszeń Urzędu Patentowego i złoży dowody na istnienie prawa szczepowego. Wydział zgłoszeń po stwierdzeniu, że istnieją warunki, artykułem poprzednim przewidziane, zarejestruje znak dzielnicowy w osobnym rejestrze znaków dzielnicowych i wyda zgłaszającemu tak zwane dzielnicowe świadectwo ochronne.

(2) Ogłoszenie drukiem o rejestracji znaku dzielnicowego nastąpi na wyraźne żądanie zgłaszającego i tylko po uprzednim złożeniu lub zabezpieczeniu kosztów druku.

(3) Do orzekania o istnieniu prawa dzielnicowego na podstawie artykułu poprzedniego właściwym jest wyłącznie Urząd Patentowy.

(4) Korzystający z prawa dzielnicowego może żądać ochrony przeciw naruszeniu (art. 188, 189, 190 i 191) jedynie na podstawie dzielnicowego świadectwa ochronnego.

Art. 226. (1) Aczkolwiek właściciel znaku dzielnicowego uzyskał prawo ze znaku tego na całą Polskę, jego prawo dzielnicowe utrzymuje swą moc prawną do czasu, określonego w art. 224.

(2) Jeżeli ktoś inny uzyska prawo na całą Polskę ze znaku takiego samego, będzie mógł je wykonywać w dzielnicy, w której ma moc prawną znak dzielnicowy, dopiero po wygaśnięciu prawa ze znaku dzielnicowego (art. 224).

Art. 227. (1) Jeżeli różni właściciele znaków dzielnicowych takich samych, mających moc prawną w różnych dzielnicach, żądają ochrony na całą Rzeczpospolitą na podstawie swych praw dzielnicowych, natenczas podaniom ich uczyni się zadość, z tym jednak ograniczeniem, że ich prawa będą w stosunkach wzajemnych bezskuteczne.

(2) Ograniczenie to należy wpisać do rejestru.

(3) Urząd Patentowy powinien na wniosek stron interesowanych lub Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej zniewolić właścicieli pod grozą nawet zupełnego umorzenia prawa, aby swoje znaki uzupełnili przez zarejestrowanie takich dodatków, jakieby niewątpliwie wskazywały, że towary pochodzą z różnych przedsiębiorstw. Wydział zgłoszeń, a w razie odwołania się wydział odwoławczy, orzekają, czy dodatki są dostateczne.

Art. 228. Przywrócenie lub wznowienie praw ze zgłoszeń i zarejestrowanych znaków towarowych przez traktaty i umowy międzypaństwowe nie uwłacza prawom osób trzecich, które korzystały ze znaku towarowego w czasie lub miejscu, kiedy lub gdzie prawo ze znaku nie obowiązywało. Prawa te należy oceniać według analogii prawa używacza uprzedniego (art. 180).

Art. 229. Rozporządzenie niniejsze nie uchybia prawom pierwszeństwa, uzasadnionym w traktatach i umowach międzypaństwowych.

Art. 230. (1) Do czasu wydania w Polsce jednolitych przepisów karnych:

a) zamiast aresztu ponad sześć tygodni należy na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny z 1871 r., wymierzać karę więzienia;

b) nie można z powodu przestępstw z art. 190:

1) wdrożyć postępowania karnego, jeżeli od popełnienia czynu upłynęło lat trzy;

2) wydać wyroku skazującego, jeżeli od popełnienia czynu upłynęło lat sześć;

3) wykonać wyroku skazującego, jeżeli od jego uprawomocnienia się upłynęło lat dziesięć.

(2) Do biegu przedawnienia (1, 2, 3) nie wlicza się okresu, przez który z powodów ustawowych nie można było postępowania karnego wdrożyć lub wprowadzić, albo kary wykonać

Art. 231. W przypadkach, w których wezwanie do uiszczenia opłat za dziesięciolecie ochrony i za klasy towarów nastąpiło przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, Urząd Patentowy nie może żądać dopłaty do wysokości opłat, określonej w art. 213.

CZĘŚĆ IV.

Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej. Rzecznicy patentowi. Postanowienia końcowe.

Rozdział I.

Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 232. Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej podlega bezpośrednio Ministrowi Przemysłu i Handlu. Urząd ma siedzibę w Warszawie, a właściwość jego rozciąga się na całe Państwo. Używa pieczęci z napisem: Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 233. (1) W skład osobowy referendarski Urzędu Patentowego wchodzą: członkowie stali, do których należą: Prezes Urzędu Patentowego, naczelnicy wydziałów i radcowie stali, oraz członkowie niestali, do których należą: radcowie niestali i sędziowie Sądów: Okręgo-

wego i Apelacyjnego w Warszawie. Radcowie dzielą się nadto na prawnych i technicznych, w zależności od swego wykształcenia.

(2) Prezesa Urzędu Patentowego mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów, przedstawiony przez Ministra Przemysłu i Handlu. Naczelników wydziałów i radców stałych mianuje, a radców niestałych powołuje Minister Przemysłu i Handlu na wniosek Prezesa Urzędu. Sędziów wyznaczają właściwe sądy.

(3) Urząd Patentowy posiada wydział prezydialny, wydziały zgłoszeń, wydział spraw spornych, wydział odwoławczy oraz wydział kontroli wykonywania wynalazków.

Art. 234. (1) Prezes reprezentuje Urząd Patentowy na zewnątrz, kieruje jego działalnością i jest za nią odpowiedzialny. W szczególności przewodniczy w wydziale odwoławczym. Gdy Prezes nie może pełnić swych obowiązków, zastępuje go naczelnik wydziału. O pierwszeństwie zastępstwa Prezesa między kilku naczelnikami wydziałów rozstrzyga zarządzenie Prezesa, a w braku takiego zarządzenia — starszeństwo służbowe. W poszczególnych czynnościach mogą zastępować prezesa — według jego wyboru — inni członkowie stali Urzędu.

(2) Naczelnicy wydziałów kierują działalnością wydziałów i zarówno jak radcowie biorą udział w prowadzeniu i rozstrzyganiu spraw Urzędu. Radcowie niestali i sędziowie biorą udział w rozstrzyganiu wniosków, skarg i odwołań i pobierają wynagrodzenie za czynność.

Art. 235. (1) Uchwały w wydziale zgłoszeń i w wydziale kontroli wykonywania wynalazków zapadają za zgodą dwóch radców. W braku zgody rozstrzyga głos wyznaczonego z góry trzeciego członka Urzędu według tego, do czyjego zdania przystąpi.

(2) Minister Przemysłu i Handlu może upoważnić poszczególnych radców do orzekania w wydziałach zgłoszeń samodzielnie.

(3) Orzeczenia w wydziale spraw spornych zapadają większością głosów w kolegiach, złożonych z trzech członków. Jeden z nich musi być sędzią sądu okręgowego.

(4) Uchwały w wydziale odwoławczym zapadają w przypadkach odwołań od uchwał wydziałów zgłoszeń oraz wydziału kontroli wykonywania wynalazków większością głosów w kolegiach, złożonych z trzech członków, a orzeczenia w przypadkach odwołań od orzeczeń wydziału spraw spornych — większością głosów w kolegiach złożonych z pięciu członków. W kolegiach przewodniczy Prezes Urzędu Patentowego lub jego zastępca, a jednym z członków winien być sędzia sądu apelacyjnego. W poszczególnych sprawach Prezes Urzędu Patentowego może wyznaczyć według swego uznania kolegium z pięciu członków.

(5) Ci członkowie Urzędu, którzy orzekali w jednym wydziale, nie mogą w tej samej sprawie głosować w innym wydziale.

(6) Skład wydziałów i kolegiów zależy od Prezesa Urzędu.

(7) Orzeczenia i uchwały, wydawane przez wydziały Urzędu, powinny być motywowane.

Art. 236. (1) Przepisy ustawy postępowania cywilnego, obowiązującej w okręgu siedziby Urzędu Patentowego, stosują się z odpowiednimi zmianami przy wyłączaniu członków wydziałów i kolegiów orzekających, przy wzywaniu i badaniu stron, świadków i znawców oraz przy utrzymywaniu porządku na rozprawach w Urzędzie.

(2) Grzywny, w tych przypadkach wymierzane, będą ściągane w drodze egzekucji administracyjnej.

Art. 237. (1) Urząd Patentowy wydaje czasopismo urzędowe pod tytułem „Wiadomości Urzędu Patentowego" i prowadzi rejestry.

(2) Wpisy do rejestrów można uskuteczniać tylko na mocy uchwały wydziału.

(3) Rejestry są księgami publicznymi, dostępnymi dla wszystkich. Osoby interesowane mogą otrzymywać wyciągi z rejestrów za opłatą w kwocie 15 zł. od wyciągu.

Art. 238. (1) Terminy i okresy, oznaczone w rozporządzeniu niniejszym, których dzień ostatni przypadnie na dzień wolny od zajęć w Urzędzie Patentowym, przedłużają się do najbliższego dnia czynności Urzędu.

(2) W czasie corocznych sześciotygodniowych feryj urzędowych, których okres oznaczy Minister Przemysłu i Handlu, Urząd przyjmuje podania, a załatwia tylko sprawy niecierpiące zwłoki.

Art. 239. Przed Urzędem Patentowym występować mogą strony interesowane osobiście lub przez pełnomocników. Pełnomocnikami stron mogą być tylko adwokaci i rzecznicy patentowi.

Rozdział II.

Rzecznicy patentowi.

Art. 240. (1) Rzeczników patentowych mianuje Minister Przemysłu i Handlu na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego.

(2) Rzeczników, po ich mianowaniu i złożeniu w Urzędzie przysięgi podług roty, zatwierdzonej przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, wpisuje się do urzędowej listy rzeczników patentowych, przez co nadaje się im prawo do wykonywania czynności zawodowych. Wpisanie na listę podlega opłacie 250 zł. i ogłasza się w „Wiadomościach Urzędu Patentowego".

Art. 241. (1) Rzecznikiem może zostać tylko obywatel polski, pełnoletni, w Polsce stale zamieszkały, korzystający z pełni praw obywatelskich i posiadający odpowiednie wykształcenie.

(2) Odpowiednie wykształcenie posiada ten, kto:

a) ukończył akademicką szkołę techniczną, wykazać się może przynajmniej dwuletnią praktyką w sprawach patentów, wzorów i znaków towarowych, a nadto złoży przed Urzędem Patentowym egzamin z prawa z wynikiem dostatecznym;

b) ukończył wydział prawa na jednym z uniwersytetów w Polsce i złożył egzaminy uniwersyteckie z ukończonych studiów prawniczych lub uzyskał nostryfikację odpowiedniego zagranicznego dyplomu w myśl obowiązujących przepisów oraz przynajmniej przez lat sześć pełnił służbę referendarską w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej.

(3) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu określi bliżej pzedmiot egzaminu. Komisję egzaminacyjną wyznacza Prezes Urzędu Patentowego.

Art. 242. (1) Prezes Urzędu Patentowego zgłaszającemu wynalazek do opatentowania lub wzór do zarejestrowania, a wykazującemu swoją niezamożność, może wyznaczyć rzecznika patentowego, który tymczasowo bezpłatnie obejmie jego zastępstwo.

(2) Rzecznik obowiązany jest objąć zastępstwo zgłaszającego, a ma prawo żądania wynagrodzenia od niego, skoro ustaną przyczyny, które spowodowały zastępstwo bezpłatne.

Art. 243. (1) Rzecznicy patentowi podlegają dyscyplinarnej władzy osobnej „Komisji Dyscyplinarnej przy Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej". Komisja ta składa się z pięciu członków, powołanych przez Prezesa Urzędu Patentowego.

(2) W skład Komisji winni wchodzić: dwóch rzeczników patentowych i jeden sędzia Sądu Okręgowego w Warszawie, przez tenże sąd wyznaczony.

(3) Jeżeli zachodzi potrzeba przesłuchania świadków lub znawców pod przysięgą, Komisja Dyscyplinarna może zwrócić się do właściwego sądu karnego o przesłuchanie tych osób pod przysięgą.

(4) W razie wdrożenia przeciwko rzecznikowi patentowemu poza postępowaniem dyscyplinarnym również postępowania karnego, Minister Przemysłu i Handlu — na wniosek Prezesa Urzędu Patentowego — może zawiesić rzecznika w wykonywaniu czynności zawodowych.

(5) Komisja wymierzać może następujące kary:

a) upomnienie,
b) naganę,
c) grzywnę do 1.000 zł.,
d) zawieszenie w czynnościach do roku,
e) wykreślenie z listy rzeczników.

(6) Od orzeczeń Komisji Dyscyplinarnej służy skazanemu w ciągu dni trzydziestu prawo odwołania się do Sądu Najwyższego, który orzeka w trybie, przepisanym dla postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom.

(7) W razie zawieszenia rzecznika w wykonywaniu czynności zawodowych, wykreślenia z listy, lub śmierci rzecznika, Prezes Urzędu Patentowego ustanawia zastępcę tymczasowego, który powinien o tym niezwłocznie zawiadomić osoby interesowane.

Rozdział III.

Postanowienia końcowe.

Art. 244. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

Art. 245. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej po upływie miesiąca od daty ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej: ustawa z dnia 5 lutego 1924 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 306), ustawa z dnia 19 grudnia 1924 r. o zmianach opłat, przewidzianych w ustawie z dnia 5 lutego 1924 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 5, poz. 41) oraz rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 czerwca 1927 r., zmieniające niektóre postanowienia ustawy z dnia 5 lutego 1924 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 537).

(2) Rozparządzenie niniejsze nie zmienia przepisów ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 559) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1927 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 749).

(Dz. U. R. P. z dn. 26.3. 1928 r., Nr 39, poz. 384).

2.

USTAWA

z dnia 25 stycznia 1933 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 marca 1928 r.

o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych

Art. 1. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) ulega następującym zmianom:

1) Art. 74 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 74. (1) Opłata przy zgłoszeniu patentu (art. 36) wynosi 35 zł.

2) Opłaty roczne wynoszą:

za rok pierwszy	50 zł.
za rok drugi	75 zł.
za rok trzeci	100 zł.
za rok czwarty	125 zł.
za rok piąty	150 zł.
za rok szósty	200 zł.
za rok siódmy	250 zł.
za rok ósmy	300 zł.
za rok dziewiąty	400 zł.
za rok dziesiąty	500 zł.
za rok jedenasty	600 zł.
za rok dwunasty	700 zł.
za rok trzynasty	800 zł.
za rok czternasty	900 zł.
za rok piętnasty	1.000 zł.

3) Za udzielenie patentu dodatkowego należy się oprócz opłaty przy zgłoszeniu jednorazowa opłata 50 zł. zamiast opłat rocznych. Odkąd patent staje się samoistnym, pobiera się od niego zwykłe opłaty roczne, przewidziane od patentu głównego".

2) Art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„2) Jednakowoż można uiścić opłatę w ciągu sześciu miesięcy po terminie płatności z grzywną w wysokości 5% przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10% — w drugim, 15% — w trzecim, 20% — w czwartym, 25% — w piątym i 30% — w szóstym".

3) W art. 213 wstawia się jako ustęp 3:

„(3) Za każdy dalszy dziesięcioletni okres ochrony znaku należy się opłata 90 zł. i za każdą klasę towarową 20 zł.".

4) Ustęp 3 art. 213 staje się ustępem 4.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(Dz. U. R. P. z dn. 20.2. 1933 r. Nr 10, poz. 63).

3.

DEKRET

z dnia 26 października 1945 r.

o przekazaniu uprawnień Ministra Przemysłu i Handlu, wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych, Ministrowi Przemysłu.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Uprawnienia Ministra Przemysłu i Handlu, wynikające z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych, zmienionego ustawą z dnia 25 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 63), przechodzą na Ministra Przemysłu.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu oraz Ministrowi Aprowizacji i Handlu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) *Bolesław Bierut*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Edward Osóbka-Morawski*

Minister Przemysłu:
(—) *Hilary Minc*

Minister Aprowizacji i Handlu:
(—) *Jerzy Sztachelski*

(Dz. U. R. P. z dnia 21.XI. 1945 r. Nr 50, poz. 289).

4

DEKRET

z dnia 30 listopada 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384), zmienionym ustawą z dnia 25 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 63) wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 25 ust. (1) zdanie drugie słowa „nie przekraczającej 15.000 zł" zastępuje się słowami „nie przekraczającej 100.000 zł";

2. art. 74 otrzymuje brzmienie:

„Art. 74. (1) Opłata przy zgłoszeniu wynalazku do opatentowania (art. 36) wynosi 400 zł.

(2) Opłaty roczne wynoszą:
za rok pierwszy 500 zł,
za rok drugi 700 zł,
za rok trzeci 1.000 zł,
za rok czwarty 1.200 zł,
za rok piąty 1.500 zł,
za rok szósty 2.000 zł,
za rok siódmy 2.500 zł,
za rok ósmy 3.000 zł,
za rok dziewiąty 4.000 zł,
za rok dziesiąty 5.000 zł,
za rok jedenasty 6.000 zł,
za rok dwunasty 7.000 zł,
za rok trzynasty 8.000 zł,
za rok czternasty 9.000 zł,
za rok piętnasty 10.000 zł.

(3) Za udzielenie patentu dodatkowego należy się oprócz opłaty przy zgłoszeniu jednorazowa opłata 500 zł zamiast opłat rocznych. Odkąd patent staje się samoistnym, pobiera się od niego zwykłe opłaty roczne, przewidziane od patentu głównego.";

3. art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Art. 76. Od wniosków o wpisanie do rejestru zmian, dotyczących osoby właściciela patentu lub jego zastępcy oraz zmian odnoszących się do praw rzeczowych i praw używaczy uiszcza się opłatę po zł 200; za odwołania od uchwał wydziału zgłoszeń — po zł 300; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołania od jego orzeczeń oraz od uchwał wydziału kontroli wykonywania wynalazków — po zł 600.";

4. art. 77 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Zgłaszający, który przedstawi dowód niezamożności, będzie zwolniony od opłaty przy zgłoszeniu (art. 74 ust. (1)), nadto może uzyskać według uznania Prezesa Urzędu Patentowego zwłokę w uiszczeniu opłat rocznych na pierwsze trzy lata, po czym może być zwolniony od tych opłat, jeżeli patent po upływie trzeciego roku zgaśnie z powodu nieuiszczenia czwartej opłaty.";

5. w art. 111 ust. (1) zdanie drugie słowa „nie przekraczającej 10.000 zł" zastępuje się słowami „nie przekraczającej 80.000 zł.";

6. art. 160 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Opłata za zgłoszenie wzoru użytkowego lub łączne zgłoszenie wzorów zdobniczych do 10 (art. 120) wynosi 150 zł. Opłata za pierwszy okres ochrony (1, 2 i 3 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 400 zł, zaś przy wzorach zdobniczych — 250 zł. Opłata za drugi okres ochrony (4, 5 i 6 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 1.000 zł, zaś przy wzorach zdobniczych — 500 zł. Opłata za trzeci okres ochrony (7, 8, 9 i 10 rok) wynosi przy wzorach użytkowych 2.000 zł, zaś przy wzorach zdobniczych — 1.000 zł.";

7. art. 161 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Jednakowoż można uiścić opłatę w ciągu sześciu miesięcy po terminie płatności z grzywną w wysokości 5% przy opłacie w pierwszym miesiącu, 10% — w drugim, 15% — w trzecim, 20% — w czwartym, 25% — w piątym i 30% w szóstym.";

8. art. 162 otrzymuje brzmienie:

„Art. 162. Od wniosków o wpisanie do rejestru zmian, dotyczących osoby właściciela wzoru lub jego zastępcy oraz zmian odnoszących się do praw rzeczowych i praw używaczy uiszcza się opłatę po 200 zł; za odwołania od uchwał wydziału zgłoszeń — po 300 zł; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołania od jego orzeczeń oraz od uchwał wydziału kontroli wykonywania wynalazków — po 600 zł.";

9. art. 163 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Zgłaszający, który przedstawi dowód niezamożności, będzie zwolniony od opłaty za zgłoszenie wzoru użytkowego lub łączne zgłoszenie wzorów zdobniczych do 10 (art. 160 ust. (1)), nadto może uzyskać według uznania Prezesa Urzędu Patentowego zwłokę w uiszczeniu opłaty za pierwszy okres, po czym może być zwolniony od tej opłaty, jeżeli prawo po upływie pierwszego okresu zgaśnie z powodu nieuiszczenia opłaty za drugi okres.";

10. w art. 188 ust. (1) zdanie drugie słowa „nie przekraczającej 15.000 zł" zastępuje się słowami „nie przekraczającej 100.000 zł";

11. art. 213 otrzymuje brzmienie:

„Art. 213. (1) Opłata przy zgłoszeniu znaku towarowego wynosi 100 zł.

(2) Nadto zgłaszający po otrzymaniu zawiadomienia wydziału zgłoszeń, iż znak nadaje się do rejestracji, winien oprócz kwoty, odpowiadającej kosztom ogłoszenia o rejestracji w „Wiadomościach Urzędu Patentowego", uiścić jako należność za korzystanie z dziesięcioletniej ochrony każdego znaku 600 zł i za każdą klasę towarową 140 zł.

(3) Za każdy dalszy dziesięcioletni okres ochrony znaku należy się opłata 900 zł i za każdą klasę towarową 200 zł.

(4) Za znaki związkowe (art. 221) wszystkie opłaty obowiązują w wysokości podwójnej.";

12. art. 215 otrzymuje brzmienie:

„Art. 215. Od wniosków o wpisanie do rejestru zmian, dotyczących właściciela znaku albo jego zastępcy oraz zmian odnoszących się do praw rzeczowych i praw używaczy, uiszcza się opłatę po zł 200; za odwołania od uchwał wydziału zgłoszeń — po 300 zł; za wnioski i skargi do wydziału spraw spornych i za odwołania od jego orzeczeń — po zł 600.";

13. w art. 233 ust. (1) słowa „sędziowie sądów: okręgowego i apelacyjnego w Warszawie" zastępuje się słowami „sędziowie sądu okręgowego i sądu apelacyjnego, w których okręgu znajduje się siedziba Urzędu Patentowego.";

14. w art. 237 ust. (3) słowa „w kwocie 15 zł" zastępuje się słowami „w kwocie 80 zł";

15. w art. 238 dodaje się ustępy (2) i (3) o brzmieniu:

„(2) W razie uchybienia terminów i okresów oznaczonych w rozporzadzeniu niniejszym bez winy strony z powodu przeszkód nie do przezwyciężenia może ona w terminie zawitym dwumiesięcznym od ustania przeszkody prosić Urząd Patentowy o przywrócenie terminu. Równocześnie należy dopełnić czynności, która miała być w terminie wykonana.

(3) Prośbę o przywrócenie terminu rozstrzyga ten wydział Urzędu Patentowego, wobec którego czynność miała być dopełniona. Od decyzji wydziału w tym przedmiocie nie ma odwołania.";

16. dotychczasowy ustęp (2) art. 238 staje się ustępem (4);

17. w art. 240 ust. (2) zdanie drugie słowa „podlega opłacie 250 zł" zastepuje się słowami „podlega opłacie 2.000 zł.";

18. w art. 243 ust. (2) słowa „sędzia sądu okręgowego w Warszawie" zastępuje się słowami „sędzia sądu okręgowego, w którego okręgu znajduje się siedziba Urzędu Patentowego".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
(—) *Bolesław Bierut*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Edward Osóbka-Morawski*

Minister Przemysłu:
(—) *Hilary Minc*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Henryk Świątkowski*

Minister Skarbu:
(—) *Konstanty Dąbrowski*

(Dz. U. R. P. z dn. 28.12. 1945 r. Nr 58, poz. 334).

5

KOMUNIKAT

URZĘDU PATENTOWEGO RZ. P.

o klasyfikacji patentowej.

Rozwój i rozgałęzienie techniki spowodowały konieczność zmian i uzupełnień klasyfikacji patentowej, tj. podziału wiedzy technicznej, stosowanego przez Wydział Zgłoszeń Wynalazków Urzędu Patentowego Rz. P. oraz — w zakresie wzorów użytkowych — przez Wydział Zgłoszeń Wzorów tegoż Urzędu, a ogłoszonego w „Wiadomościach Urzędu Patentowego", zeszyt 1 z dnia 26 maja 1924 r.

Nowa, obecnie obowiązująca klasyfikacja patentowa, otrzymuje brzmienie następujące:

Klasa 1. Przygotowywanie rud, paliwa i innych minerałów, jak również śmieci i pozostałości paleniskowych. (Przygotowywanie torfu kl. 10 c. Urządzenia rozdrabiające kl. 50 c. Przygotowywanie piasku formierskiego kl. 31 c. Przygotowywanie gliny kl. 80 a, b).

a) Przygotowywanie oprócz magnetycznego, elektrycznego (1b) i spławiania (1c).

b) Przygotowywanie magnetyczne i elektryczne (por. kl. 31 c, przygotowywanie piasku formierskiego i kl. 50 a).

c) Przygotowywanie za pomocą spławiania (również osadzanie różnicowe).

Klasa 2. Piekarstwo.

a) Piece piekarskie, łącznie z oświetleniem, maszyny i przybory piekarskie.

b) Maszyny i przybory do wyrobu i obróbki ciasta (łącznie z maszynami i przyborami do krajania sucharów i klusek).

c) Sposoby przyrządzania ciasta i pieczenia, również proszek do pieczenia.

Klasa 3. Odzież (oprócz kapeluszy kl. 41, szycia i haftowania kl. 52 oraz obuwia kl. 71).

a) Bielizna, również bielizna trwała i papierowa (dział mechaniczny; dział chemiczny kl. 8 k), odzież spodnia, pończochy, gorsety.

b) Części odzieży (również szelki, krawaty, rękawiczki, przytrzymywacze kapeluszy do nich przymocowane i inne) oraz dodatki i materiały odzieżowe (o ile nie należą do klasy 25 i 86).

c) Zapięcia do odzieży (zamknięcia sznurowe kl. 71 b).

d) Pomocnicze środki krawieckie (bieliźniane por. kl. 3 a, przybory do szycia kl. 52 a).

e) Kwiaty sztuczne, namiastki włosów, maski do przebierania się, pióra, wyroby futrzane (maszyny do postrzygania kl. 28 b).

Klasa 4. Oświetlenie za pomocą materiałów palnych i palniki grzejne w ogóle.

a) Latarnie, lampy górnicze, lichtarze (lichtarze choinkowe kl. 34 l), pochodnie, części do lamp (palniki kl. 4 g) i podstawki do przedmiotów oświetlających.

b) Wzmacnianie i rozdział światła, również światła elektrycznego (por. kl. 21 f; 42 h).

c) Zbiorniki do gazu (konstrukcja kl. 37 f), regulatory ciśnienia i zużycia, stosowane przy oświetleniu, regulatory ciśnienia, o ile mogą być stosowane tak przy oświetlaniu jak również do silników gazowych (regulatory ciśnienia do silników gazowych kl. 46 c), regulatory krążenia do instalacji o gazie sprężonym (poza tym regulatory krążenia gazu kl. 26 a), prowadzenie i rozdział paliwa gazowego, urządzenia do mieszania gazu z powietrzem i podobne (mieszaniny gazowe kl. 26 c), instalacje do wytwarzania gazu sprężonego.

d) Urządzenia do zapalania i do gaszenia, również elektryczne, o ile nie chodzi o konstrukcje łączników (wtedy kl. 21 c), (katalityczne samozapalacze gazu i ich wyrób pod 4 e).

e) Samozapalacze gazu (katalityczne).

f) Żarzywa.

g) Palniki (palniki do palenisk gazowych kl. 24 c; — do pieców grzejnych i kuchennych kl. 36 b; — do pieców metalurgicznych kl. 18 b, c; 40 a, d; — do pieców destylacyjnych kl. 10 a; — do palenisk na płynne paliwo kl. 24 b) oraz gaźniki do paliwa płynnego, o ile są one połączone z palnikiem (niezależne gaźniki do paliwa płynnego kl. 26 a, c; gaźniki, stanowiące część silnika, kl. 46 c), umieszczenie palnika w lampie i połączenie palnika z innymi częściami lampy w celu wzmożenia jego działania.

Klasa 5. Górnictwo (wydobywanie torfu 10 c; wydobywanie gliny 80 a).

a) Głębokie wiercenia do celów górnictwa oraz poszukiwania ropy naftowej, gazów, wody; również sposoby i urządzenia do wydobywania ropy i gazów z głębokich otworów wiertniczych (pompy do tłoczenia ropy i wody z gotowych otworów wiertniczych kl. 59, wiercenie szybów i wykonywanie innych wyrobisk o większym przekroju, jak kominy, chodniki, wiercone kominy powietrzne kl. 5 c; świdry do wiercenia otworów strzałowych 5 b; świdry do wykonywania otworów na płonki i paliki kl. 84 c).

b) Roboty górnicze przy urabianiu złoża (rozsadzanie za pomocą materiałów wybuchowych kl. 78 e).

c) Wykonywanie poszukiwawczych i przygotowawczych robót górniczych: budowa szybów, kominów, chodników, przecznic, sposoby odbudowy złoża, obudowa kopalni (por. kl. 5 d).

d) Przewietrzanie kopalni, zwalczanie niebezpieczeństw kopalnianych; przewożenie, podsadzanie i podobne czynności.

Klasa 6. Piwo, okowita, drożdże, wino, ocet.

a) Słód, chmiel, drożdże.

b) Zacier i brzeczka (przyrządzanie i fermentacja), destylowanie i rektyfikacja płynów alkoholowych.

c) Przyrządzanie wina i innych napojów alkoholowych z wyjątkiem piwa.

d) Pasteryzowanie, wyjałowianie, konserwowanie, oczyszczanie, odmętnianie i wytrzymywanie.

e) Przyrządzanie octu.

f) Czyszczenie beczek, maszyny do smołowania i odsmołowywania, wypalacze beczek, urządzenia do zabijania czopów, czopy fermentacyjne, przybory kiperskie.

Klasa 7. Wyrób i obróbka blachy, rur metalowych, drutu oraz walcowanie metali (nakładanie kl. 49 l; inne powłoki metalowe kl. 48 a, b; odlewanie rur kl. 31 c).

a) Walcowanie metali.

b) Wyrób blachy, drutu i rur metalowych, oprócz kl. 7 a.

c) Obróbka i przeróbka blachy i rur (nożyce do blachy kl. 49 c oraz lutowanie kl. 49 g), również uszczelnianie i obcinanie rur.

d) Obróbka i przeróbka drutu.

e) Wyrób igieł i szpilek oraz gwoździ, również za pomocą tłoczenia, walcowania i wycinania.

f) Wyrób rozmaitych przedmiotów za pomocą walcowania np. śrub, kół, pierścieni, kadzi, kul i podobnych przedmiotów.

Klasa 8. Bielenie, pranie, farbowanie, drukowanie na tkaninach i obiciach, wykańczanie.

a) Bielenie, farbowanie, merceryzowanie, przesycanie, pranie włókien przędzalniczych, przędzy, tkanin, wyrobów dzianych itd., pilśnienie tkanin i podobnych materiałów (dział mechaniczny).

b) Uszlachetnianie i ozdabianie przędzy, tkanin, wyrobów dzianych itd. (dział mechaniczny) z wyjątkiem bielenia, farbowania, drukowania, merceryzowania, przesycania, prania i pilśnienia.

c) Pokrywanie drukiem przędzy, tkanin, wyrobów dzianych, materiałów na pokrycia podłóg, ścian itd. (dział mechaniczny), (dział chemiczny 8 n; 15 b, k, l).

d) Czyszczenie i wykańczanie bielizny (dział mechaniczny).

e) Urządzenia do czyszczenia worków i wywracania ich na drugą stronę; czyszczenie, sortowanie i napychanie pierza; przeróbka piór ptasich na pierze.

f) Fałdowanie, mierzenie, zwijanie, układanie, zdwajanie, cięcie, ostateczne przygotowywanie, pakowanie przędzy (kl. 76 d), tkanin, wyrobów dzianych itd.

g) Wyrób plisowań, układanie ryszki, rurkowanie.

h) materiały na pokrycia, (linoleum, linkrusta, cerata, obicia i inne płaskie wyroby powlekane [dział mechaniczny]).

i) Bielenie i pranie (dział chemiczny).

k) Wykańczanie, merceryzowanie, przesycanie (tkaniny nieprzemakalne i ognioodporne) (dział chemiczny).

l) Materiały na pokrycia (linoleum, cerata, tektura dachowa i inne płaskie wyroby powlekane) (dział chemiczny).

m) Barwienie i bejcowanie (dział chemiczny), wywoływanie barw na włóknach, przyrządzanie środków barwiących.

n) Drukowanie tkanin i inne ozdabianie powierzchni materiałów włókienniczych (dział chemiczny).

o) Środki do ochrony włókien; środki zwilżające i dające pianę.

Klasa 9. Wyroby ze szczeciny.

a) Wytwarzanie wyrobów ze szczeciny.

b) Szczotki i pędzle do różnych celów.

c) Umocowanie rączek i trzonków do szczotek, szczotek do szorowania i mioteł (do pędzli 9 a) (por. kl. 87 d).

Klasa 10. Paliwo.

a) Tlenie, zwęglanie, koksowanie.

b) Wyrób brykietów z paliwa (prasy do brykietów kl. 80 a), podpałek itd., zestalanie paliwa płynnego (kl. 23 c), ulepszanie paliwa.

c) Wydobywanie torfu, przeróbka torfu na paliwo, (suszenie torfu i węgla kl. 82 a).

Klasa 11. Introligatorstwo, albumy, rejestratory do listów i teki.

a) Maszyny i przybory do broszurowania, sposoby broszurowania (również kl. 54 a).

b) Maszyny do obcinania papieru i nożyce do tektury (maszyny do cięcia taśm papierowych kl. 55 e).

c) Introligatorskie przybory i maszyny, oraz sposoby pracy w introligatorstwie (oprócz broszurowania i obcinania; maszyny do falcowania kl. 15 e).

d) Książki, oprawy książek, okładki książek, ochraniacze do okładek książek, zakładki, rejestry książek, katalogi księgarskie i tym podobne przedmioty.

e) Albumy, teki do listów, rejestratory do listów, przebijaki do papieru, torby do listów, teki wszelkiego rodzaju, łapki do papieru, oprawy do pism, bloczki kalendarzowe i do notatek, urządzenia do zbierania znaczków pocztowych; kartoteki.

Klasa 12. Sposoby i aparaty chemiczne, o ile nie są wymienione w klasach poszczególnych.

a) Sposoby gotowania do celów chemicznych i odpowiednie naczynia, wyparowywanie, stężanie, destylowanie do celów przemysłu chemicznego (oprócz destylacji suchej drzewa pod 12 r oraz węgla klasa 10 a i 26 a; destylacja spirytusu kl. 6 b, wymiana ciepła kl. 17 e, f), skraplanie (skraplacze pary kl. 17 d, 14 g, skraplanie trudno skraplających się gazów drogą mechaniczną kl. 17 g).

b) Kalcynowanie, stapianie.

c) Rozpuszczanie, wyługowywanie, krystalizowanie, zgęszczanie ciał płynnych (stężanie spirytusu kl. 10 b; nafty 10 b i 23 c).

d) Odmętnianie, wydzielanie, przesączanie cieczy i ciekłych mas.

e) Pochłanianie i czyszczenie gazów i par (czyszczenie gazów palnych kl. 26 d), oddzielanie gazów (trudnoskraplających się przez skraplanie kl. 17 g), mieszanie ciał stałych z płynnymi, również mieszanie gazów i par ze sobą oraz z płynami.

f) Lewary, naczynia i zamknięcia do kwasów, urządzenia zasilające (również kl. 24 h, 26 e itd.), regulatory dopływu i odpływu (pompy kl. 59, konstrukcje kurków i zaworów kl. 47 g).

g) Ogólne, czysto chemiczne sposoby stosowane w przemyśle chemicznym i odpowiednie aparaty (kataliza, ogólne reakcje chemiczne itd.).

h) Ogólne sposoby i aparaty elektrochemiczne.

i) Metaloidy i ich połączenia, oprócz wymienionych pod k.

k) Amoniak, cyjan i ich połączenia.

l) Połączenia metali alkalicznych.

m) Połączenia metali ziem alkalicznych i metali ziem.

n) Połączenia metali ciężkich.

o) Węglowodory, alkohole, aldehydy, ketony, organiczne połączenia siarkowe, połączenia uwodorodnione, kwasy karbonowe, amidy kwasu karbonowego, mocznik i połączenia osobno niewyszczególnione.

p) Pierścienie azotowe, połączenia, zawierające azot, o nieznanej budowie, jak również hormony i witaminy.

q) Aminy, fenole, naftole, aminofenole, aminonaftole.

r) Destylacja smoły, otrzymywanie octu drzewnego i podobnych produktów (kwas octowy pod o).

Klasa 13. Kotły parowe oraz ich wyposażenie (oprócz palenisk kl. 24), również prowadzenie pary.

a) Kotły parowe (oprócz kotłów grzejnych kl. 36 c).

b) Obieg wody w kotłach; podgrzewanie i mechaniczne czyszczenie wody zasilającej, zasilanie, zasobniki wody zasilającej.

c) Wodowskazy, urządzenia sygnalizacyjne i bezpieczeństwa.

d) Prowadzenie, suszenie, czyszczenie i przegrzewanie pary, odwadniacze pary.

e) Mechaniczne oczyszczanie kotłów, rur kotłowych i skraplaczy od kamienia kotłowego, rdzy i mułu (usuwanie sadzy klasa 24 g).

f) Umocowywanie i uszczelnianie rur (narzędzia kl. 7 c).

g) Szczególne sposoby wytwarzania pary wodnej, również opalanie kotłów za pomocą materiałów uprzednio rozgrzanych, np. gorącego żużla, płynnych metali itp., paleniska zamknięte (z bezpośrednim działaniem płomieni na wodę).

Klasa 14. Silniki parowe, parowe instalacje silnikowe i niezależne od kotła parowego zasobniki pary świeżej i odlotowej.

a) Silniki parowe o tłoku, posiadającym ruch zwrotny.

b) Silniki parowe o tłoku obrotowym, również silniki o tłoku obrotowym, napędzane innym środkiem pędnym, który może być zastąpiony parą.

c) Turbiny parowe i powietrzne.

d) Posuwne stawidła suwakowe do silników parowych z tłokiem o ruchu zwrotnym (suwaki płaskie i tłoczkowe) (konstrukcje suwaków kl. 47 g).

e) Obrotowe stawidła suwakowe do silników parowych z tłokiem o ruchu zwrotnym (suwaki rurowe, tarcze i kurki) oraz inne stawidła, nie wymienione pod d, e, f (konstrukcje kurków kl. 47 g).

f) Stawidła zaworowe do silników parowych z tłokiem o ruchu zwrotnym (konstrukcje zaworów kl. 47 g).

g) Części przynależne do silników parowych, również urządzenia wyrównawcze do pomp i dmuchaw bez koła rozpędowego, skraplacze, o ile wpływają na ruch silnika parowego (poza tym kl. 17 d).

h) Specjalne urządzenia do wykorzystania siły parowej i zasobniki niezależne od kotła parowego.

Klasa 15. Drukarstwo, maszyny do liniowania, maszyny do pisania, stemple (drukowanie materiałów włókienniczych, obić i linoleum kl. 8 c, n).

a) Części składowe, przybory i maszyny do składania i rozbierania składu.

b) Sposoby wyrobu i odtwarzania form drukarskich (oprócz reprodukcji fotomechanicznej kl. 57 d).

c) Urządzenia do odtwarzania form drukarskich.

d) Prasy pośpieszne, maszyny drukarskie rotacyjne, biurowe oraz prasy drukarskie pedałowe; sposoby drukowania, o ile są związane z użyciem szczególnych maszyn.

e) Maszyny pomocnicze dla drukarni (do falcowania, dziurkowania, bronzowania, obrzeżania). Samoistne maszyny do falcowania arkuszy papieru i samoczynne urządzenia do doprowadzania arkuszy w maszynach drukarskich i innych.

f) Maszyny do liniowania.

g) Maszyny do pisania i przynależności do nich.

h) Stemple ręczne, urządzenia do stemplowania i numerowania.

i) Urządzenia do powielania (druk szablonowy pod 15 d).

k) Sposoby drukowania i powielania wraz z barwnym drukiem wytłaczanym (o ile są one związane z użyciem szczególnych maszyn 15 d; i; reprodukcja fotomechaniczna kl. 57 d), wykańczanie wyrobów drukarskich, szczególnie wyroby drukarskie.

l) Materiały drukarskie, np. płyty, masy, farby drukarskie, środki do zwilżania i zmywania, płyty matrycowe i podobne materiały.

Klasa 16. Przyrządzanie nawozów i przeróbka padliny (chemiczna uprawa roli i sposoby nawożenia kl. 45 l).

Klasa 17. Wytwarzanie lodu i zimna, przechowywanie lodu, wymiana ciepła, skraplanie drogą mechaniczną trudno skraplających się gazów i mieszanin gazowych, jak np. powietrza.

a) Chłodzarki (sprężające, rozprężające, próżniowe i pochłaniające).

b) Przygotowywanie i wytwarzanie lodu (chłodzarki pod a).

c) Lodownie, szafki do lodu i do chłodzenia.

d) Skraplacze pary (również kl. 14 g).

e) Otwarte wymienniki ciepła.

f) Zamknięte wymienniki ciepła.

g) Skraplanie drogą mechaniczną trudno skraplających się gazów i mieszanin gazowych.

Klasa 18. Hutnictwo żelaza.

a) Przygotowanie rud, wytwarzanie surówki, wyrób surówki specjalnej, wielkie piece, ogrzewacze powietrza. Wytwarzanie żelaza bezpośrednio z rud. (Hutnictwo metali kl. 40; mechaniczna obróbka żelaza za pomocą walcowania, ciągnienia itd. kl. 7).

b) Wytwarzanie żeliwa, stali i czystego żelaza przez przeróbkę stopów pośrednich, stopów żelaza, żelaza gąbczastego, złomu itp.

c) Uszlachetnianie stali i żeliwa w celu nadania im szczególnych właściwości.

d) Stopy żeliwne, stalowe i żelazne.

Klasa 19. Budowa kolei żelaznych, dróg i mostów.

a) Nawierzchnia (zwrotnice kl. 20 i; urządzenia szczególne do napędu elektrycznego kl. 20 k), narzędzia i maszyny do budowy nawierzchni torów szynowych wszelkiego rodzaju.

b) Czyszczenie dróg i placów komunikacyjnych oraz boisk do gier i sportu.

c) Brukowanie dróg i placów komunikacyjnych oraz boiska do gier i sportów.

d) Budowa mostów oraz rusztowania montażowe (por. kl. 37 b).

e) Poddroże i podtorze dla dróg i kolei żelaznych wszelkiego rodzaju (roboty ziemne i skalne [pogłębiarki suche kl. 84 d], mury oporowe i okładzinowe, rowy i przepusty) wraz z urządzeniami drugorzędnymi (kamienie kilometrowe i graniczne, drogowskazy i wskaźniki wzniesienia, zagrody śniegowe i tym podobne urządzenia), również perony kolejowe.

f) Budowa tuneli.

Klasa 20. Ruch kolejowy.

a) Rozmaite koleje (atmosferyczne, pneumatyczne, balonowe, ślizgowe, o stopniowanej szybkości, zębnicowe, nadziemne, wiszące, linowe, uliczne (tramwaje), transportowe i podziemne (koleje magazynowe kl. 81 e), wraz ze środkami napędnymi, o ile nie należą do b—d, i z nawierzchnią, o ile jest ona zależna od budowy środków napędnych (poza tym kl. 19 a).

b) Parowozy i wagony silnikowe (z wyjątkiem kotłów kl. 13, palenisk i części przynależnych kl. 24, silników parowych kl. 14, urządzeń skraplających kl. 14 g: 17 d, mechanizmów do dzwonienia kl. 74 d, napędu elektrycznego 20 l), również piasecznice do wagonów kolei ulicznych.

c) Nadwozia pojazdów kolejowych, łącznie z ich urządzeniem wewnętrznym.

d) Podwozie, zastawy kołowe, osie, urządzenia do nastawiania osi, maźnice, resory, urządzenia ochronne.

e) Sprzęgi, urządzenia ciągowe i zderzakowe.

f) Hamulce o ile są umieszczane w pojazdach, również hamulce powietrzne sterowane elektrycznie (hamulce szynowe, gromadzące energię, ślizgowe 20 h).

g) Przesuwnice, obrotnice, kolumny wodociągowe, kozły zderzakowe, urządzenia do przestawiania lub wymiany osi, kozły ruchome, urządzenia do wsiadania podczas jazdy i do przeładowywania i tym podobne.

h) Środki pomocnicze dla ruchu (urządzenia w parowozach i wagonach do wskazywania wadliwych miejsc na torze [również kl. 19 a], przyrządy do pomiaru obręczy, przyrządy pomocnicze do ruszania z miejsca, hamulce siłozbiorcze, hamulce szynowe, klocki wstrzymujące, urządzenia do stawiania na torze i usuwania z toru, przyrządy do przesuwania wagonów, urządzenia do mycia wagonów, przyrządy do chwytania toreb pocztowych itd.).

i) Nastawnice, zwrotnice (zwrotnice przewodzące prąd pod 20 k), zapory drogowe, sygnały (łącznie z przyrządami sygnalizującymi stacje) oraz wszelkiego rodzaju zabezpieczenia pociągów.

k) Instalacje dla elektrycznych kolei żelaznych (o ile nie chodzi o budowę kolei żelaznych w ogóle [kl. 19a]), przewodzące prąd lub izolujące złącza szynowe, instalacje przewodów nadziemnych i podziemnych.

l) Pojazdy kolei elektrycznych, również urządzenia i sposoby, służące do ich napędu, napęd elektryczny oraz mieszany, odbieraki prądu, silniki i ich rozrząd, hamulce elektryczne, urządzenia zabezpieczające.

Klasa 21. Elektrotechnika.

a) Elektryczne przesyłanie wiadomości.

a¹) Telegrafia elektryczna.

a²) Telefonia i elektroakustyczne odbieranie i odtwarzanie dźwięków (zapisywanie dźwięków i gramofony 42 g).

a³) Uzyskiwanie połączeń telefonicznych.

a⁴) Przesyłanie wiadomości za pomocą drgań elektrycznych o wielkiej częstotliwości.

b) Ogniwa galwaniczne, akumulatory i ogniwa termoelektryczne (ładowanie i wyładowywanie akumulatorów pod c).

c) Przewody i instalacje elektryczne: kable i przewody napowietrzne, izolatory, łączniki, regulatory, sposoby łączenia, bezpieczniki i urządzenia odgromnikowe.

d) Maszyny elektryczne: prądnice, silniki i przetwornice oraz układy rozdzielcze.

d¹) Prąd stały.

d²) Prąd zmienny.

e) Technika pomiarów elektrycznych.

f) Oświetlenie elektryczne (lampy łukowe, reflektory, urządzenia wciągowe do lamp, żarówki i oprawki, rurki Geisslera, lampy katodowe, lampy o świetle jarzącym i inne lampy tego rodzaju do oświetlenia elektrycznego).

g) Ogólne przybory i sposoby elektryczne oprócz elektrochemicznych: elektromagnesy, przerywacze samoczynne, kondensatory, zawory, lampy wyładowcze, przyrządy rentgenowskie, urządzenia do elektroterapii i radioterapii, ogniwa fotoelektryczne.

h) Sposoby i urządzenia elektryczne do ogrzewania, gotowania, parowania i topienia, o ile chodzi o wytwarzanie ciepła, oraz obróbka metali za pomocą ciepła, wytworzonego elektrycznie, w szczególności elektryczne sposoby i urządzenia do spawania i lutowania.

Klasa 22. Farby, pokosty, lakiery, powłoki, kleiwo.

a) Azobarwniki, azooksybarwniki i barwniki hydrazonowe.

b) Barwniki dwu- i trójazylometanowe, ftaleiny, pironiny, akrydyna, barwniki atracenowe, barwniki oksyketonowe.

c) Azyny, oksazyny, tiazyny, induliny, safraniny, eurodyny, indofenole.

d) Barwniki siarkowe.

e) Indygo i inne barwniki, nie wyszczególnione pod a — d.

f) Farby pigmentowe: farby mineralne i brązowe, lakiery barwne.

g) Atramenty, farby do znaczenia, farby malarskie, esencja perłowa, farbiarskie środki wiążące, pasty do obuwia, pasty do podłóg, środki powłokowe, folie tłoczne, środki trawiące, środki do szlifowania, polerowania i czyszczenia.

h) Żywice, pokosty, lakiery, politury, smoła twarda (pak), smoła oraz środki do suszenia.

i) Kity, kleje i inne kleiwo, masy uszczelniające.

Klasa 23. Przemysł tłuszczowy i olejowy.

a) Otrzymywanie i czyszczenie tłuszczów i olejów tłuszczowych, wosków i olejów eterycznych, zestawianie pachnideł.

b) Otrzymywanie olejów mineralnych drogą chemiczną, destylacja, rafinowanie i rozszczepianie olejów mineralnych, otrzymywanie i rafinowanie parafiny, cerezyny i wosku nuntanowego, olejów do oświetlania i ogrzewania.

c) Smary i rozproszyny.

d) Kwasy tłuszczowe, świece (dział chemiczny, wraz z przyrządami do destylowania).

e) Mydła, preparaty mydlarskie, gliceryna (dział chemiczny wraz z przyrządami do gotowania i destylowania).

f) Tłuszcze, mydła i świece (dział mechaniczny).

Klasa 24. Instalacje paleniskowe.

a) Paleniska na paliwo stałe w ogóle, do celów przemysłowych, do kotłów wszelkiego rodzaju, do ogrzewania pieców szybowych, pieców do wypalania i pieców piekarskich, panwi browarniczych i kotłów do gotowania parą (do pieców pokojowych i kuchennych, kl. 36 a).

b) Paleniska na paliwo płynne (konstrukcja palników kl. 4 g).

c) Paleniska gazowe łącznie z paleniskami regeneracyjnymi, częściami przynależnymi, również do pieców retortowych i muflowych i pieców płomiennych.

d) Piece do spalania zwłok i śmieci.

e) Gazownice lub generatory gazu. Wytwarzanie gazu z paliwa stałego za pomocą środków karburacyjnych, np. powietrza, pary wodnej.

f) Ruszty i czyszczenie rusztów, wraz z urządzeniami do przegarniania.

g) Urządzenia kominowe, wyciory, przybory kominiarskie, urządzenia do czyszczenia rur i kanałów ogniowych od pozostałości spalenia, usuwanie popiołu i osadzanie dymu oraz iskrochrony.

h) Urządzenia zasilające.

i) Urządzenia do regulacji dopływu powietrza, potrzebnego do spalania, i ciągu w kominie (bezdymne spalanie 24 a; urządzenia regulacyjne do pieców grzejnych 36 a).

k) Drzwiczki paleniskowe, przewały paleniskowe, wstawki do płomienic oraz inne wstawki, służące do gromadzenia ciepła, obmurowanie kotłów, urządzenia do zapalania i gaszenia, urządzenia ochronne przeciw wydobywaniu się spalin.

l) Paleniska na paliwo sproszkowane (pył węglowy).

m) Samoczynna regulacja i nadzór nad instalacjami paleniskowymi (przyrządy i urządzenia miernicze kl. 42 c, d, e, f, i, k, l).

n) Wytwarzanie ciepła za pomocą środków specjalnych.

Klasa 25. Splatanie, wyrób koronek, dzianie i wyrób pasmanteryj.

a) Wyrób tkanin oczkowych i dzianych.

b) Splatanie i wyrób koronek (również wyrób tiulów).

c) Pasmanterie (wyrób wstążek i taśm kl. 86 c).

d) Obicia (wyrób dywanów wiązanych i podobnych wyrobów) (hartowanie igłą kl. 52 b).

e) Wiązanie sieci (oprócz siatek drucianych kl. 7 d).

Klasa 26. Wytwarzanie gazu za pomocą odgazowywania paliwa stałego, np. gazu świetlnego (jeżeli wytwarzanie stoi na pierwszym planie klasa 10 a). Wytwarzanie gazu za pomocą suchej destylacji paliwa płynnego (gaz olejowy). Wytwarzanie gazu za pomocą katalizatorów, np. przetwarzanie tlenków węgla i wodoru na metan. Wytwarzanie gazów palnych za pomocą karburowania (karburatory do silników klasa 46 c2). Gazy palne w ogólności (wytwarzanie wodoru klasa 12 i; wytwarzanie gazu w generatorach klasa 24 e; gromadzenie i rozdział gazu klasa 4 c). Oczyszczanie gazu węglowego i acetylenowego.

a) Wytwarzanie gazu węglowego za pomocą suchej destylacji.

b) Wytwarzanie gazu palnego drogą mokrą.

c) Sposoby i urządzenia do karburowania w celu wytwarzania gazu powietrznego (karburatory do silników klasa 46 c2). Wytwarzanie mieszanin palnych z gazów chłodnych (urządzenia do mieszania gazów do celów oświetlenia kl. 4 c).

d) Czyszczenie gazów destylacyjnych z paliw węglowego i acetylenu.

e) Urządzenia do ładowania i wyładowywania retort do wytwarzania gazu.

Klasa 27. Dmuchawy, pompy powietrzne, względnie sprężarki.

a) Dmuchawy miechowe.

b) Pompy powietrzne, względnie sprężarki, z tłokami o ruchu zwrotnym do celów ogólnych, oraz sprężanie gazów za pomocą tłoków płynowych (oprócz pompek powietrznych do rowerów kl. 63 e, konstrukcyj zaworów kl. 47 g, wyrównywaczy prężności kl. 14 g, regulowania elektrycznych silników napędnych kl. 21 c, sprężarek tłokowych do chłodzarek kl. 17 a, pomp w skraplaczach do silników parowych kl. 14 g).

c) Dmuchawy, pompy powietrzne, sprężarki o ruchu obrotowym.

d) Strumienice dostarczające gazy lub pary do celów ogólnych.

Klasa 28. Garbarstwo, obróbka skór surowych, obróbka i przeróbka skóry.

a) Chemiczna obróbka i przeróbka skór futrzanych, skór surowych i skór wygarbowanych, również garbniki naturalne i sztuczne mieszanki garbnikowe, nasycanie i konserwacja skór (smarowidło do obuwia, lakiery i powłoki do skór kl. 22 g; barwienie skóry kl. 8 m).

b) Mechaniczna obróbka i przeróbka skór futrzanych, skór surowych i skór w ogóle, barwienie skór surowych i skóry, wyrób pasów pędnych, maszyny do postrzygania i wykańczania futer, urządzenia garbarskie, dział mechaniczny (dział chemiczny kl. 28 a), (siodlarstwo kl. 56 a; wyrób obuwia kl. 71 c).

Klasa 29. Włókna przędzalnicze.

a) Uzyskiwanie włókien przędzalniczych drogą mechaniczną.

b) Uzyskiwanie włókien przędzalniczych drogą chemiczną, jedwab sztuczny, również karbonizacja.

Klasa 30. Pielęgnowanie zdrowia i weterynaria.

a) Przyrządy i przybory do celów diagnozy i chirurgii wraz z położnictwem, również przyrządy do badania zdolności, noże do wycinania nagniotków, przybory do szczepienia.

b) Chirurgia zębów, wstawianie i czyszczenie zębów, wykałaczki do zębów, przyrządy do płukania ust, przybory do pielęgnowania zębów i jamy ustnej (szczotki do zębów kl. 9).

c) Weterynaryjne przyrządy, przybory.

d) Członki sztuczne (protezy), łubki, bandaże, opatrunki, opaski i okłady (opaski przepuklinowe, worki do lodu, suspensoria, urynały, przyrządy zapobiegawcze przeciwko moczeniu w łóżku i polucjom, pessaria, prostowacze, wkładki dla płaskostopowców, krążki do nagniotków, respiratory, przyrządy zapobiegawcze przeciwko chrapaniu); okulistyka i leczenie uszu (ototerapia), ochrona oczu i uszu okulary ochronne, sztuczne oczy, tłumiki dźwięków i sztuczne błony bębenkowe).

e) Transport i układanie chorych, również baseny dla chorych, stoły i fotele operacyjne, również dentystyczne, urządzenia pogrzebowe.

f) Gimnastyka lecznicza (gimnastyczne przybory pokojowe kl. 77 a), urządzenia do masażu, kąpielowe i do mycia, do szczególnego leczenia i dla osobnych części ciała.

g) Przybory i maszyny farmaceutyczne, urządzenia do zażywania lekarstw, butelki do ssania i smoczki, butelki do spluwania.

h) Otrzymywanie środków leczniczych, środki do pielęgnowania i konserwowania zębów (część chemiczna), środki kontrastowe do rentgena, środki kosmetyczne.

i) Odkażanie i wyjałowianie, sposoby i przyrządy (również kl. 6 d, 53 c i 85 a, h), materiały opatrunkowe, materiały chirurgiczne do szycia i podwiązywania żył, konserwowanie zwłok.

k) Urządzenia do ssania, pompowania, wstrzykiwania i rozpylania do celów leczniczych, dezynfekcyjnych i higienicznych, inhalatory, urządzenia do oddychania, urządzenia do ogłuszania, znieczulania i usypiania, sondy, katetery, dylatatory, wprowadzanie lekarstw do jam ciała.

Klasa 31. Odlewnictwo wszelkiego rodzaju metali wraz z należącym do niego formierstwem.

a) Piece do topienia i piece do suszenia.

b) Maszyny do formowania.

c) Odlewnictwo i formierstwo w ogóle.

Klasa 32. Szkło.

a) Wyrób, formowanie, formowanie uzupełniające oraz wykończanie szkła, szkła kwarcowego itd. (szlifowanie i polerowanie kl. 67).

b) Dobór składników chemicznych (stopy szkła, topniki, barwienie i odbarwianie) oraz ozdabianie szkła za pomocą zmiany powierzchni (szkło katedralne, trawienie oraz obróbka za pomocą strumienia piasku), (strumienice piaskowe kl. 67), malowanie na szkle (również kl. 75 d), powlekanie szkłem lub metalem (wyrób zwierciadeł sposobem galwanicznym kl. 48 a), szklenie sztuczne (ozdabianie powierzchni kl. 75).

Klasa 33. Przybory do użytku osobistego i podróżne.

a) Parasole, laski, laski i parasole z siedzeniem, wachlarze.

b) Woreczki do pieniędzy i sakiewki (również kl. 43 a), torby podróżne, kufry i kosze podróżne.

c) Przybory toaletowe: rurki, maszynki do grzania rurek, przyrządy do zawijania włosów, klamry do włosów

(szpilki do włosów kl. 44a), przybory fryzjerskie (fotele fryzjerskie i do golenia kl. 34g), hełmy do suszenia włosów, grzebienie wszelkiego rodzaju, opaski do wąsów i brody, haczyki do zapinania obuwia i rękawiczek, obcinacze i pilniki do paznokci, lustra do golenia i tym podobne przedmioty.

d) Wyposażenie wojskowe i podróżne: namioty, tornistry (również do użytku szkolnego), plecaki, butelki polowe, hamaki, siedzenia i oparcia do podróży w pojazdach, urządzenia do trzymania i noszenia przedmiotów, np. trzymadła do kwiatów, oprawki do biletów jazdy, trzymadła i przybory do noszenia parasoli, lasek, wachlarzy, pakunków, książek oraz podobne przybory. (Ładownice do nabojów kl. 72d, przybory do czyszczenia kl. 34c).

Klasa 34. Maszyny, przybory i wszelkiego rodzaju przedmioty do gospodarstwa domowego (pranie kl. 8d), również meble.

b) Maszyny i przybory do rozdrabniania produktów spożywczych dla ludzi, również wydrążacze owoców oraz urządzenia do obierania i rozdrabniania warzyw i owoców w celu przeróbki poszczególnych ziemiopłodów (przeróbka masowa jarzyn i owoców kl. 45e; mięsa kl. 66b; sera i masła 45g).

c) Maszyny i przybory do porządkowania mieszkania, czyszczenia mebli, statków domowych, odzieży itd. (czyszczenie baniek na mleko i szklanek do piwa kl. 64b, czyszczenie okrętów kl. 65a[1]).

d) Przybory do palenisk pokojowych i kuchennych.

e) Wyposażenie drzwi i okien oraz przybory i przedmioty do ich zawieszania, również klocki i kołki murowe (uszczelnianie okien i drzwi kl. 37d, okucia kl. 68c).

f) Sprzęty pokojowe, stołowe i do mieszkań (meble pod 34 g, h, i).

g) Meble do siedzenia i leżenia, również krzesła i łóżka podróżne i polowe, ławki i fotele fryzjerskie, oparcia dla ramion, nóg i głowy w meblach do siedzenia i leżenia (krzesła dziecięce pod h, parasole i laski z siedzeniem kl. 33a, krzesła z urządzeniem do wrzucania monet kl. 43b), łóżka (łóżka okrętowe kl. 65a, łóżka do wagonów sypialnych kl. 20c, okucia do łóżek pod i), kanapy, łóżka przekształcane, np. łóżka-kanapy, łóżka-szafy, łóżka-krzesła, łóżka-kufry itd., materace, siatki ochronne przeciw owadom i trzymadła do prześcieradeł.

h) Meble dziecięce, urządzenia do noszenia dzieci (wózki dziecięce kl. 63b).

i) Stoły i szafy, również stoły do gry, biurka, stoły do rysowania, podróżne i stoły z pulpitem, pulpity do czytania, ławki szkolne, tablice ścienne (powierzchnie do pisania na tablicach kl. 70e), trzymadła do map ściennych i stalugi malarskie, jak również komody i meble przekształcane (oprócz wymienionych pod g), krążki, okucia i części do mebli, złącza meblowe w ogóle, złącza do stołów i szaf (zamki kl. 68a, zasuwy kl. 68b i zawiasy kl. 68c).

k) Urządzenia i przybory do utrzymywania ciała w czystości (również kl. 30 f i 85 f), ustępy (klozety) z wyjątkiem ustępów spłukiwanych (kl. 85 h), przybory do ustępów wszelkiego rodzaju.

l) Przybory kuchenne i domowe oprócz wymienionych pod b—f oraz k, rozmaite przedmioty do użytku osobistego, np. pachołki i łopatki do obuwia i do użytku szczególnego, np. pałąki i wyprostowywacze do ubrania (wieszadła kl. 34 f, wieszadła z zamknięciem kl. 68 a), również wodotryski pokojowe oraz ozdoby i oświetlenie choinkowe, naczynia sprzedażne, o ile nie służą do reklamy (kl. 54 g), lub o ile nie są połączone ze szczególnym urządzeniem do mierzenia (kl. 42 e), skrzynki do listów do użytku domowego i skrzynki do śniadań (skrzynki pocztowe do listów kl. 81 c), schodki (drabinki) do użytku domowego, nosidła do butelek (skrzynki do butelek kl. 81 c), urządzenia zapobiegające wybuchom naczyń oraz urządzenia do zlewania do użytku domowego (do naczyń w składach kl. 81 e).

Klasa 35. Dźwignice.

a) Dźwigi.

b) Żurawie i suwnice.

c) Dźwigarki (windy) i wielokrążki.

d) Urządzenia do podnoszenia (pomosty pochyłe, dźwigniki [lewary], urządzenia do poddawania worków, narzędzia do unoszenia ciężarów, podnoszenie za pomocą wyporu wody lub powietrza), (transport pneumatyczny kl. 81 e).

Klasa 36. Ogrzewanie, wietrzenie i dostarczanie wody gorącej w budynkach.

a) Piece grzejne pokojowe i kuchenne na paliwo stałe.

b) Piece grzejne i ogniska na paliwo gazowe i płynne jako też ogrzewanie za pomocą innego przez chemiczne reakcje wytwarzanego ciepła oraz do pośredniego i elektrycznego ogrzewania, oprócz wyposażenia elektrycznego oraz piece i ogniska, opalane równocześnie rozmaitymi paliwami.

c) Ogrzewanie centralne. (odwadniacze pary kl. 13 d, konstrukcje zaworów kl. 47 g).

d) Urządzenia wentylacyjne, nasady kominowe, nawilżacze powietrza.

e) Ogrzewacze płynów (piece kąpielowe) i przewody do zaopatrywania w ciepłą wodę

Klasa. 37. Budownictwo lądowe.

a) Konstrukcje dźwigające i ograniczające przestrzeń, np. stropy, ściany, dachy; urządzenia do osuszania i izolowania; odnawianie uszkodzonych budynków.

b) Części budowlane z kamienia, drzewa i żelaza, np. kamienie i płyty budowlane: podpory, dźwigary i pale z drzewa, żelaza i żelazobetonu; połączenia kamieni, drzewa i żelaza; osłony izolacyjne.

c) Pokrycie dachu oraz okna dachowe, oświetlenie górne i urządzenia odwadniające.

d) Wewnętrzne i zewnętrzne wykończenie budynków (schody, podłogi, okna i drzwi oraz ich uszczelnienia, okiennice, markizy, żaluzje, urządzenia do zawieszania dzwonów wieżowych [urządzenia do dzwonienia kl. 74 a], jak również środki do osiągnięcia akustyczności, okleianie obiciami, obijanie i tynkowanie [malowanie kl 75 c]; wykładanie taflami, umocowanie chorągwi i odgromników, kraty i ogrodzenia [również kl. 7 d], kołowroty).

e) Budowa rusztowań oraz urządzenia pomocnicze do budowy (również kl. 19 d i e).

f) Budowle wszelkiego rodzaju (budowa teatrów i cyrków, zabudowania gospodarstw rolnych, budowle sportowe, lodownie i piwnice [lodownie również kl. 17 c], spichlerze, komorowe [silosy] [również kl. 81 e], budynki na sale i panoramy, zbiorniki gazu, zbiorniki do gromadzenia wody [przegrody dolin kl. 84 a], budynki rozbieralne i przenośne i tym podobne) wraz z budową kominów, kanałami do usuwania śmieci, dołami ustępowymi i urządzeniem grobów.

Klasa 38. Obróbka i konserwacja drzewa.

a) Piłowanie (urządzenia ochronne pod e).

b) Struganie, wiercenie, frezowanie, toczenie oraz maszyny uniwersalne (narzędzia pod e).

c) Fornirowanie, wytwarzanie skleiek, szlifowanie, polerowanie (polityry kl. 22 h, zdobienie kl. 75), wyrób listw i skosów (uciosów), urządzenia do napinania ram (pozłacanie listw i sposoby lakierowania drzewa i podobnych materiałów kl. 75 c).

d) Wyrób zębów i czopów oraz skrzynek, kufrów i pudełek, jak również dłubarki i maszyny do zabijania gwoździ.

e) Maszyny i urządzenia pomocnicze, narzędzia, urządzenia ochronne (również do pił).

f) Gięcie, wyrób beczek i kół.

g) Mechaniczna obróbka trzciny, korka i podobnych materiałów.

h) Sposoby i urządzenia do suszenia i przesycania (wyługowywania, konserwacji, nadawania ognioodporności, zabarwiania nawskroś i bejcowania) drzewa, trzciny, korka i podobnych materiałów.

i) Zdejmowanie kory, wyrób arkuszów fornirowych, wiórów drzewnych, drutu drzewnego oraz wełny drzewnej.

k) Sposoby i maszyny do celów szczególnych (wyrób gontów, kołków do paczek, płytek do posadzki, kołków itd. z drzewa).

Klasa 39. Róg, kość słoniowa i inne materiały snycerskie (oprócz drzewa kl. 38), kauczuk, gutaperka i inne masy plastyczne, nietłukące się szkło.

a) Dział mechaniczny.

b) Dział chemiczny.

c) Wytwarzanie żywic sztucznych, zwłaszcza z żywicowatych produktów kondensacji lub polimeryzacji (masy plastyczne z żywic sztucznych 39 b; lakiery z żywic sztucznych 22 h).

Klasa 40. Hutnictwo metali nieżelaznych, stopy metalowe; elektrometalurgia; uszlachetnianie metali i stopów metalowych (hutnictwo żelaza i stopów żelaza kl. 18 c).

a) Hutnictwo metali.

b) Stopy metali (stopy żelaza 18 b, por. też 40 c).

c) Elektrometalurgiczne otrzymywanie metali drogą elektrolityczną lub elektrotermiczną (galwanotechnika 48 a) i przemiany atomowe.

d) Uszlachetnianie metali i stopów metali (żelaza i stopów żelaza kl. 18 c).

Klasa 41. Kapelusznictwo i pilśnienie.

a) Wyrób kapeluszy.

b) Wykańczanie kapeluszy.

c) Hełmy, czapki, kapelusze słomiane, kapelusze składane i tym podobne oraz przynależności.

d) Pilśnienie.

Klasa 42. Przyrządy.

a) Matematyczne przybory rysunkowe: cyrkle, przyrządy do rysowania krzywych, cyrkle do odmierzania, grafiony, pantografy, przyrządy do rysunków perspektywicznych (przybory rysunkowe w ogóle 70 a).

b) Przybory pomiarowe: miary długości i przyrządy do mierzenia grubości, przyrządy podziałowe, przyrządy do mierzenia drzewa, warsztatowe przybory pomiarowe, np. kalibry, wzorcowniki (przyrządy do mierzenia obrysów i kształtów kl. 75).

c) Przyrządy pomiarowe geodezyjne, żeglarskie i geofizyczne z przyborami, fotogramometria, również przyrządy z bąkiem.

d) Przyrządy rejestrujące i wskazujące do powszechnego zastosowania.

e) Mierniki ilości znajdujących się w stanie spoczynku lub ruchu płynów, gazów i par oraz ciał ziarnistych i sproszkowanych, mierniki objętości.

f) Wagi i przyrządy do ważenia (o ile są połączone z maszynami do pakowania klasa 81 a).

g) Akustyka, zwłaszcza zapisywanie i odtwarzanie dźwięków.

h) Optyka (soczewki, zespoły soczewkowe, objektywy fotograficzne, pryzmaty i lustra, reflektory, dział optyki precyzyjnej [reflektory ogólnie kl. 4 b], lunety, mikroskopy, lupy, mikrotomy, przyrządy do mierzenia światła i barw [fotometry i kolorymetry], spektroskopy, przyrządy polaryzacyjne i projekcyjne, stereoskopy, kalejdoskopy, latarnie czarnoksięskie, okulary i binokle, przyrządy do badania oczu, pomocnicze przyrządy optyczne do fotografii itd.).

i) Przyrządy do mierzenia ciepła i wilgotności (termometry powietrzne, płynowe, metalowe, elektryczne, pirometry, higrometry, kalorymetry [wskaźniki na odległość kl. 74 b]), termostaty i regulatory ciepła do zastosowania powszechnego (również kl. 36 f i 45 h), szafki do nagrzewania, kąpiele wodne do utrzymywania stałej temperatury, mierzenie przewodnictwa cieplnego ciał, rozszerzalności oraz punktów topliwości i wrzenia.

k) Siłomierze (dynamometry, manometry [wskaźniki na odległość kl. 74 b], indykatory, przyrządy i maszyny do badania wytrzymałości, przyrządy do badania szczelności).

l) Chemiczne i fizyczne sposoby oraz przyrządy do badania materiałów.

m) Przybory do rachowania: suwaki, tarcze i tablice rachunkowe, maszyny do rachowania (liczydła 42 n).

n) Początkowe pomoce naukowe do czytania, pisania i rachowania; pismo dla ociemniałych, planetarze, globusy, mapy, środki do nauczania określania miejsca i czasu, oraz do celów naukowych (zbiory naukowo-przyrodnicze [konserwacja kl. 45 l]), kalendarze wieczne (zegary kalendarzowe i kalendarze przestawialne kl. 83 a, kalendarze do zrywania kl. 11 e), rozkłady jazdy, pismo tajemne.

o) Mierniki szybkości (mierniki prądu kl. 42 c, porównaj także 63 c).

p) Mechanizmy liczące, liczniki obrotów, drogomierze, taksomtery, przyrządy do kontroli jazdy.

Klasa 43. Urządzenia kontrolujące i kasy samoczynne.

a) Urządzenia kontrolujące (kasy kontrolujące, stemple rejestrujące, przyrządy do wydawania, zmiany, sortowania, liczenia i sprawdzania pieniędzy, pochewki do pieniędzy, kontrola opłat za przejazd, biletów przejazdowych, kart wyścigowych [kleszcze do stemplowania, szafki do biletów przejazdowych], przyrządy do stemplowania przesyłek pocztowych, kontrola robotników, stróżów, czasu wyścigów, lotu i gier, przyrządy do przeprowadzania wyborów i do głosowania, urządzenia do sortowania i znaczenia kart do liczenia [maszyny statystyczne]).

b) Kasy samoczynne (kl. 51 d i 57 a).

Klasa 44. Norymberszczyzna, ozdoby, przybory do palenia, zażywania tabaki i żucia.

a) Norymberszczyzna.

b) Przybory do palenia, zażywania tabaki i żucia z przynależnościami (obcinacze cygar, zapalniczki, tabakierki itd.).

Klasa 45. Gospodarstwo rolne i leśne, ogrodownictwo, uprawa winogron i sadownictwo, mleczarstwo, hodowla i pielęgnowanie zwierząt, łowiectwo i tępienie zwierząt, podkuwanie.

a) Uprawa roli.

b) Sianie i nawożenie.

c) Zbieranie ziemiopłodów.

d) Kieraty i deptaki.

e) Obróbka zebranych ziemiopłodów, prasy do siana i słomy, wydrążacze owoców, maszyny do drobienia, łuszczenia i obierania warzyw i owoców dla przeróbki masowej (dla pojedyńczych płodów kl. 34 b).

f) Ogrodownictwo, uprawa warzyw, owoców, winogron i chmielu, leśnictwo.

g) Mleczarstwo, dział mechaniczny (dział chemiczny kl. 53 e).

h) Hodowla zwierząt, urządzenia do przewożenia żywych ryb, akwaria, rybołówstwo.

i) Podkuwanie.

k) Łowiectwo, przyrządy do tępienia zwierząt i wyplenienia roślin.

l) Konserwowanie zwierząt i roślin, chemiczna uprawa roli, sposoby nawożenia, środki chemiczne do tępienia zwierząt i wypleniania roślin.

Klasa 46. Silniki spalinowe, zasilane sprężonym powietrzem, sprężynowe i inne.

a) Spalinowe silniki tłokowe w ogólności.

a^1) Spalinowe silniki tłokowe na paliwo gazowe (gazowe silniki wybuchowe z zapłonem postronnym lub z samozapłonem).

a^2) Spalinowe silniki tłokowe na paliwo płynne (oleje) z zapłonem postronnym lub z samozapłonem w roboczym cylindrze.

a^3) Spalinowe silniki tłokowe na paliwo stałe.

a^4) Szczególne ustroje spalinowych silników tłokowych, wymienionych pod $46a^1$ — $46a^3$.

a^5) Spalinowe silniki tłokowe o tłoku obrotowym.

a^6) Chemiczne i fizyczne środki pomocnicze do polepszania spalania w silnikach, wymienionych pod $46a^1$ — $46a^5$ (por. $46c^2$, c^4).

a^7) sposoby rozruszania spalinowych silników tłokowych (p. również kl. $46b^1$, c^2 oraz c^5).

a^8) Sposoby wywoływania zapłonu w spalinowych silnikach tłokowych.

a^9) Pompy dawkowe, ładujące i wyładowujące.

a^{10}) Pędnia między tłokiem i wałem silnika do spalinowych silników tłokowych z tłokiem o ruchu zwrotnym.

a^{11}) Wyrównywanie mas i zapobieganie drganiom w spalinowych silnikach tłokowych (por. 14g, 42c i $65f^5$).

a[12]) Zastosowanie paliw szczególnego rodzaju do silników spalinowych.

b) Rozrząd i regulacja silników spalinowych (por. 14d, e, f).

b[1]) Rozrząd silników spalinowych.

b[2]) Sposoby regulacji i urządzenia regulacyjne silników spalinowych.

c) Części silników spalinowych.

c[1]) Regulatory ciśnienia, smarowanie, zawory, cylindry, tłoki i pokrewne części silników spalinowych.

c[2]) Karburatory, odparowywacze, urządzenia mieszające (z osprzętem); urządzenia wtryskowe i urządzenia dostarczające paliwo.

c[3]) Urządzenia zapłonowe silników spalinowych, wytwarzacze prądu do zapłonu.

c[4]) Chłodzenie silników spalinowych.

c[5]) Urzędzenia rozruchowe silników spalinowych.

c[6]) Urządzenia wydmuchowe silników spalinowych.

d) Silniki spalinowe o spalaniu zewnętrznym, silniki na powietrze gorące i sprężone, napęd mieszankami pary i gazu oraz powietrza i gazu, zużytkowanie ciepła odlocin.

e) Silniki sprężynowe, ciężarowe oraz do wyzyskania ciepła ziemi, wody, powietrza i słońca (kieraty kl. 45d, zegary kl. 83a, silniki wyporowe kl. 88b).

f) Turbiny spalinowe (na gaz i na olej) (turbiny parowe kl. 14c, turbiny wodne kl. 88a).

Klasa 47. Części maszyn.

a) Połączenia stałe, nierozłączalne i rozłączalne, przez nadanie kształtu i zastosowanie siły; ramy maszynowe, płyty fundamentowe, fundamenty, sprężynowe zasobniki siły, ogólne środki zabezpieczające przeciw nieszczęśliwym wypadkom, zwalczanie niepożądanych drgań fundamentów.

b) Części maszyn do ruchu zwrotnego, obrotowego i śrubowego: łożyska, czopy, przeguby, śruby poruszające, dźwignie, koła, koła pasowe i tym podobne części.

c) Sprzęgła do wałów i hamulce.

d) Pasy, liny, łańcuchy, napinacze, spinacze, trzymadła (również haki), zakładacze pasów i lin, wyłączniki (mechanizmy napędne pasowe, linowe i łańcuchowe 47h).

e) Urządzenia smarownicze.

f) Przewody rurowe, rury, węże, naczynia, tłoki, pływaki, zamknięcia, uszczelnienia, dławnice i środki do ochrony ciepła (oprócz wyrobu kl. 39b, 80b).

g) Konstrukcje wszelkiego rodzaju zaworów, kurków, zasuw i suwaków, regulatory ciśnienia do powszechnego zastosowania (również kl. 4c, 13c i 46 b, c).

h) Pędnie.

Klasa 48. Chemiczna obróbka metali.

a) Galwanotechnika (galwanoplastyka, galwanostegia, galwaniczne trawienie metali itd)

b) Powłoki metalowe (pozłacanie, cynowanie, cynkowanie itd., oprócz galwanostegii).

c) Emaliowanie i glazurowanie metali.

d) Chemiczna obróbka metali oprócz wymienionej pod a—c; ochrona metali przed korozją.

Klasa 49. Mechaniczna obróbka metali (obróbka blachy, rur, drutu i walcownie kl. 7).

a) Toczenie, wiercenie, centralne nawiercanie i punktakowanie przedmiotów metalowych, skombinowane maszyny i urządzenia z kl. 49 a—e.

b) Frezowanie metali (frezowanie drzewa kl. 38b).

c) Struganie, dłubanie, cięcie, również ręczne cięcie blachy i drutu, wytłaczanie, piłowanie, skrobanie, szabrowanie (również rozwiertaki), sortowanie, podawanie materiału (rytowanie kl. 75).

d) Wyrób kół zębatych i zębnic za pomocą szlifowania, frezowania i strugania.

e) Nacinanie gwintów (na tokarkach pociągowych 49a, wiertła spiralne 49b, za pomocą szlifowania 67a, za pomocą walcowania 7f), jak również obróbka główek śrub i powierzchni czołowych naśrubków.

f) Wyrób pilników (szlifowanie strumienicami piaskowymi kl. 67b).

g) Młoty (oprócz młotków ręcznych kl. 87b), prasy kowalskie, nitownice i tym podobne maszyny, napęd hydrauliczny nożyc i wytłaczarek.

h) Kucie, tłoczenie, gięcie, lutowanie, spawanie, cięcie za pomocą płomienia oraz przynależne piece (piece do hartowania i nagrzewania kl. 18e, 40d).

i) Wyrób wytworów kutych i tłoczonych: podków, sworzni, śrub, kół i podobnych wyrobów.

k) Wyrób łańcuchów (łańcuchy do rowerów 63k, łańcuchy jako części maszyn 47d; łańcuchy do czyszczenia butelek itd. 64b; łańcuchy przenośnikowe 81e; łańcuchy jako ozdoba 44a; łańcuchy zabezpieczające 68b; łańcuchy dla bydła 45h; wyrób łańcuchów za pomocą odlewu 31c).

l) Obróbka metali, oprócz wymienionej pod a—k (wyrób brązu 50c; farb do brązowania kl. 22f), złoto płatkowe, lutowina, płyty akumulatorowe, nakładanie, rozpylanie, oprawianie diamentów w narzędzia; wyrób łopatek turbinowych itd.

Klasa 50. Młynarstwo i rozdrabianie materiałów twardych i miękkich, łącznie z przygotowywaniem przemiału i dalsza przeróbka jego za pomocą pytlowania i mieszania.

a) Maszyny i urządzenia do przygotowywania mlewa, szczególnie zboża do przemiału; również maszyny do obróbki powierzchni ziarna (maszyny do obłuskiwania zboża 45e; konserwacja i sterylizacja zboża 53c).

b) Maszyny młynarskie i urządzenia pomocnicze do miękkich materiałów: zboża i płodów ziarnistych (młynki do kawy 34b; czekolady 53l; mydła 23f).

c) Rozdrabianie materiałów twardych. Maszyny i urządzenia do rozdrabiania twardych i półtwardych materiałów różnego rodzaju z wyjątkiem zboża, kawy, korzeni itd., o ile służą do użytku ogólnego.

d) Pytle i sortowniki do produktów młynarskich i materiałów w stanie rozpylonym. Maszyny do czyszczenia produktów młynarskich (por. 1a, 34 l, 45e).

e) Odkurzanie drogą suchą w młynarstwie i technice rozdrabiania, jak również do użytku ogólnego (odkurzanie drogą mokrą 12e; filtry do gazu 12e; urządzenia do wentylacji gmachów 36d).

f) Mieszarki do materiałów suchych (do materiałów stałych i płynnych 12e, do piasku formierskiego 31c, dla przemysłu czekoladowego 53 l, dla przemysłu ceramicznego 80a, do ciasta 2b).

Klasa 51. Instrumenty muzyczne.

a) Organy i harmonie.

b) Fortepiany.

c) Instrumenty orkiestrowe, instrumenty szarpane, harmonijki ręcze i do ust i podobne instrumenty.

d) Mechaniczne przyrządy muzyczne.

e) Muzyczne środki pomocnicze i do nauczania.

f) Instrumenty muzyczne, w których dźwięki wytwarzane są drogą elektryczną.

Klasa 52. Szycie i haftowanie.

a) Szycie.

b) Haftowanie (wyrób dywanów kl. 25d, haftowanie za pomocą szycia lub maszyn do szycia pod a).

Klasa 53. Środki spożywcze i używki, o ile nie są wymienione w oddzielnych klasach.

b) Naczynia do konserwowania; zamknięcia naczyń do sterylizacji (puszki do konserw i ich zamknięcia 64a; maszyny do zamykania puszek do konserw 7c).

c) Konserwowanie zwierzęcych i roślinnych produktów spożywczych; sztuczne dojrzewanie owoców; polepszanie zboża i mąki; chemiczne sposoby łuskania zboża.

d) Kawa, namiastki kawy (urządzenia do prażenia kl. 82a), również krajarki do cykorii.

e) Mleko (pasteryzacja, wyjałowianie, konserwowanie), przetwory mleczne, dział chemiczny mleczarstwa (dział mechaniczny kl. 45g).

f) Kakao, czekolada, wyroby cukrowe (dział mechaniczny 53 l).

g) Karm dla bydła i parniki do karmu.

h) Masło sztuczne (margaryna) i tłuszcze spożywcze (również kl. 23a).

i) Ciała białkowe i żywność skoncentrowana.

k) Przyrządzanie i konserwowanie środków spożywczych, o ile to nie było już wymienione poprzednio (maszyny i przybory do krajania makaronów kl. 2b).

l) Wyrób konfitur, kakao, czekolady, wyrobów cukrowych (chem. dział 53 f).

Klasa 54. Wyroby z papieru i tektury oraz ich przeróbka (oprócz introligatorstwa kl. 11), jak również reklama.

a) Wyrób pudełek z tektury i roboty przygotowawcze.

b) Wyrób kopert do listów, toreb i torebek papierowych oraz koperty, pocztówki, listy kartkowe, przekazy pocztowe, weksle, formularze, adresy do przesyłek, etykiety i tym podobne wyroby.

c) Wyrób rur, szpulek i gilz za pomocą nawijania lub zwijania papieru albo tektury (wyrób gilz i ustników do papierosów kl. 79 b).

d) Wyrób papieru wzorzystego, wzorzystej tektury lub podobnych materiałów za pomocą walców lub płyt wytłaczających, urządzenia do sztancowania i dziurkowania papieru i tektury, fałdowanie i marszczenie papieru, nakładanie kleiwa na papier i tekturę, wyrób papieru koronkowego, kapturki karbowane, przygotowywanie papieru i tektury do opakowywania.

e) Wyrób przedmiotów z masy papierowej.

f) Rozmaite przedmioty z papieru, tektury, kartonu, fibry itd., oraz sposoby i urządzenia do ich wyrobu.

g) Reklama i pokaz (reklama akustyczna i optyczna kl. 54 h).

h) Reklama akustyczna i optyczna.

Klasa 55. Wyrób papieru i tektury.

a) Rozdrabianie i w ogóle przygotowywanie surowców do wyrobu papieru; tarcie drzewa, rozdrabianie drzewa i słomy, przeróbka torfu; odkurzanie, mycie, krajanie, sortowanie gałganów i starego papieru.

b) Sposoby wytwarzania celulozy do fabrykacji papieru, warniki celulozy, przeróbka ługów i gazów odpadkowych.

c) Holendry (szmaciarki), ich praca (również bielenie, klejenie, barwienie, obciążanie masy papierniczej), młynki do mielenia surowca papierniczego, maszyny do rozdrabiania miazgi drzewnej.

d) Maszyna papiernicza i praca na niej, również rafki i sortowniki, przyrządy do suszenia (gładzenie, krajanie i nawijanie pod e), praca kadzi czerpalnej.

e) Walce do gładzenia, kalandry, urządzenia do satynowania, krajarki podłużne i poprzeczne, przyrządy do nawijania, zwilżacze i maszyny przewijające do niezadrukowanych pasm papieru (obcinacze do papieru w stosach kl. 11 b).

f) Przerabianie papieru na karton, papiery barwne, złote i srebrne itd., papier pergaminowy, przesycany (obicia papierowe kl. 8 c, h, l).

Klasa 56. Rymarstwo i siodlarstwo.

a) Sposoby i urządzenia do wyrobów skórzanych i wyściełanych.

b) Uprząż, urządzenia przeciw rozbieganiu się, do szybkiego zaprzęgania i wyprzęgania, tresury i pętania koni i zwierząt pociągowych, trzymadła du cugli, ochraniacze koni, baty i podobne przedmioty.

c) Siodła i strzemiona (oprócz siodeł rowerowych kl. 63 g).

Klasa 57. Fotografia, kinematografia i film obrazowo-dźwiękowy.

a) Aparaty fotograficzne (ciemnie) i części przynależne, migawki, aparaty kinematograficzne, automaty fotograficzne, aparaty do filmu dźwiękowego (obiektywy i optyczne przyrządy pomocnicze kl. 42 h).

b) Procesy fotograficzne, kopiowanie świetlne, światłoczułe płyty i papiery, fotografia barwna, rentgenowska, wypukła.

c) Przybory i maszyny, ciemnie.

d) Reprodukcja fotomechaniczna (urządzenia do wytrawiania 48 d).

Klasa 58. Prasy (prasy do przesączania kl. 12 d).

a) Prasy pracujące ciśnieniem płynów.

b) Prasy bez ciśnienia płynów.

Klasa 59. Pompy i inne przyrządy do podnoszenia cieczy (konstrukcja kurków, zasuw i zaworów kl. 47 g).

a) Pompy do płynów z tłokiem o ruchu zwrotnym również z tłokami przeponowymi, jako też pompy tłokowe do sikawek (wyrównywacze ciśnienia kl. 14 g; pompy do oleju i paliwa kl. 46 c2, 47 e).

b) Pompy wirowe, odśrodkowe i inne pompy turbinowe.

c) Tętniki (pulsometry), podnośnice wody, pracujące sprężonym powietrzem, strumienice, tarany wodne.

d) Przelewnice, koła czerpakowe i inne podnośnice wody.

e) Pompy z tłokiem obrotowym.

Klasa 60. Regulatory silników.

Klasa 61. Ratownictwo i pożarnictwo (ratowanie od utonięcia kl. 65 b).

a) Urządzenia do ratowania z ognia oraz pozornej śmierci; pożarnictwo; ochrona oddechu; ochrona od chemicznych gazów bojowych (dział chemiczny 61 b).

b) Chemiczne środki obronne i ochronne od gazów bojowych; masy chemiczne do ochronnych przyrządów oddechowych; chemiczne środki i sposoby gaszenia ognia.

Klasa 62. Żegluga powietrzna.

a) Staki powietrzne, balony.

b) Statki powietrzne o napędzie dynamicznym (latawce i samoloty jako zabawki 77 f).

c) Urządzenia ogólne do celów żeglugi powietrznej.

Klasa 63. Pojazdy drogowe (pojazdy szynowe kl. 20; pojazdy rolnicze 45 e; pojazdy reklamowe 54 h).

a) Pojazdy drogowe poruszane siłą zwierząt.

b) Taczki, wózki dziecięce i sanki.

c) Pojazdy mechaniczne, przyczepki, pojazdy mechaniczne trzykołowe, nadwozia tych pojazdów i urządzenia służące do ich napędu.

d) Koła, łożyska i osie do wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów.

e) Obręcze wraz z zaworami i pompy powietrzne do wozów i rowerów (wyrób dętek i opon 39a).

f) Podpory, stojaki, przyrządy do podwieszania, zamki, zamknięcia do rowerów i urządzenia do nauki jazdy na rowerach.

g) Części do rowerów, motocykli i pojazdów sportowych, jak siodełka, akustyczne urządzenia sygnałowe i alarmowe, o ile ich budowa uzależniona jest od budowy roweru (w przeciwnym wypadku kl. 74 a); oświetlenie, bagażniki, osłony na łańcuchy (jako część oddzielna), urządzenia zabezpieczające i inne.

h) Ramy rowerów i motocykli, połączenia rur, kierownice i urządzenia kierownicze, osłony na łańcuchy (jako części ramy), wsporniki siodełkowe, zbiorniki paliwa i urządzenia chłodnicze do motocykli.

i) Hamulce do rowerów i motocykli.

k) Napęd rowerów jedno- i dwukołowych oraz sani przez jadącego i za pomocą silników, również napęd trój- i wielokołowych pojazdów ulicznych i sportowych przez jadącego.

Klasa 64. Przybory do wyszynku i naczynia do przechowywania oraz ich zamknięcia.

a) Butelki i ich zamknięcia, jak również urządzenia otwierające, połączone z zamknięciami, puszki do konserw i połączone z puszkami urządzenia otwierające, liczniki piwa, podstawki do szklanek z piwem (zamknięcia naczyń do kwasów 12 f; zamknięcia do napełniania zbiorników cieczą musującą 85 a; zamknięcia naczyń o wysokim ciśnieniu wewnętrznym 47 f).

b) Czyszczenie butelek, szklanek, rur oraz zlewanie i przelewanie, również lewary i lejki, zamykanie, drutowanie, kapslowanie, odkorkowywanie oraz niezależne urządzenia i narzędzia do otwierania zamknięć; korkociągi, klucze do otwierania puszek i podobne narzędzia.

c) Przyrządy do tłoczenia piwa ciśnieniem i nalewania, przyrządy do zlewania płynów, syfony, czopy, urządzenia zaworowe i tym podobne.

Klasa 65. Budowa okrętów i żeglarstwo.

a) Budowa okrętów, urządzenia okrętowe, wyposażenie okrętów, ruch okrętowy, żegluga holownicza, ratownictwo, sygnalizacja.

a¹) Różne rodzaje okrętów według przeznaczenia i urządzenia.

a²) Urządzenie i wyposażenie okrętów.

b) Dokowanie i spuszczanie na wodę okrętów, wykonywanie robót podwodnych, urządzenia dla nurków, podnoszenie okrętów zatopionych, ratowanie od utonięcia (dźwigi do podnoszenia okrętów kl. 84 b).

c) Łodzie i podobne pojazdy wodne, również o napędzie ręcznym i nożnym.

d) Torpedy.

e) Miny morskie.

f) Napęd okrętów, urządzenia maszynowe na pokładzie, śruby okrętowe.

f¹) Napęd okrętów.

f²) Urządzenia maszynowe na pokładzie.

f³) Śruby okrętowe i koła łopatkowe.

Klasa 66. Ubój bydła i przeróbka mięsa.

a) Ubój bydła.

b) Przeróbka mięsa.

Klasa 67. Szlifowanie i polerowanie.

a) Sposoby, maszyny i urządzenia do szlifowania i polerowania (czyszczenie i polerowane za pomocą szlifowania, polerowania w ogniu i za pomocą naciskania) rozmaitych przedmiotów, powierzchni i materiałów, jak również poprawianie narzędzi szlifierskich (toczydeł), urządzenia zabezpieczające, doprowadzanie środków do szlifowania.

b) Strumienice piaskowe.

c) Narzędzia szlifierskie, ich ukształtowanie i wyrób.

Klasa 68. Wyroby ślusarskie i szafy do pieniędzy.

a) Zamki i części przynależne: klamki, klucze, bezpieczniki zamkowe i części podobne do drzwi, szaf, szuflad i kufrów, oraz zamki do ogólnego użytku, jak również urządzenia do zamykania i otwierania zamków bez klucza, zamki odzieżowe, wieszadła do ubrań z zamknięciem (wieszadła zaciskowe) oraz kajdanki dla więźniów.

b) Zasuwy, zapory do drzwi, łańcuchy bezpieczeństwa, zamknięcia okien; przyrządy do poruszania, zamykania na zasuwę i nastawiania okien dla górnego światła, okien dachowych i zasuwanych, haczyki, skoble i podobne zamknięcia.

c) Zawiasy, zwłaszcza zawiasy do drzwi i okien, jak również zawiasy do drzwi i okien, otwieranych w różnych kierunkach i dookoła kilku osi (prócz zawias samozamykających, unieruchomiających i zawias do szaf pieniężnych, wyszczególnionych pod d) i e), zawieszenia do drzwi przesuwnych (oprócz samozamykających zawieszeń wyszczególnionych pod d), wreszcie okucia do drzwi i okien innego rodzaju.

d) Zamykacze, otwieracze, hamulce, zderzaki i nastawiacze do drzwi i okien, samozamykające zawiasy, zawiasy unieruchomiające i samozamykające zawieszenia do drzwi przesuwnych z hamulcami lub bez nich (zamykacze, otwieracze i nastawiacze do okien dla górnego światła i okien dachowych i przesuwnych pod b).

e) Szafy do pieniędzy i zawiasy do nich.

Klasa 69. Narzędzia do krajania wraz z bronią sieczną i kolną.

Klasa 70. Przybory do pisania i rysowania.

a) Ołówki do pisania i rysowania, obsadki do ołówków, obsadki do jednoczesnego obsadzania piór i ołówków, oraz urządzenia zabezpieczające prawidłowy układ palców podczas pisania.

b) Pióra, obsadki, pióra wieczne, obsadki do piór wiecznych, przybory do napełniania, wyciągania i czyszczenia piór.

c) Kałamarze, butelki do atramentu i przybory do pisania.

d) Suszki, zwilżacze do papieru kopiowego, do znaczków itd., naczynia do kleju, przyrządy do nalepiania znaczków, podpory dla ręki i ramion, przyrządy do prostego trzymania się przy pisaniu, przyrządy do przytrzymywania i obracania kartek (również kl. 51 e), przyrządy do pieczętowania, podkładki do pisania i podobne przybory (przyrządy do kopiowania i przepisywania kl. 15 i, szablony, przyrządy do przekłuwania i kropkowania kl. 75).

e) Tablice do pisania dla dzieci, powierzchnie tablic ściennych (powłoki kl. 22g, stojaki kl. 34i), ścieraczki do tablic, rysownice, przyrządy do rysowania, ustawialne podstawki do rysowania, pluskiewki, liniały, prowadnice (liniały do rysownicy), przybory do liniowania, piórniki, przyrządy do ostrzenia ołówków i rysików, przyrządy do wycierania (przybory malarskie kl. 75c, przybory do kreślenia kl. 42a, pędzle kl. 9), wydawacze i odcinacze papieru ze zwojów.

Klasa 71. Obuwie i jego wyrób.

a) Obuwie.

b) Zapięcia i sznurowe zamknięcia do obuwia, okucia do obuwia, ostrogi i podobne urządzenia.

c) Maszyny i narzędzia do wyrobu obuwia (również maszyny do wprawiania uszek i przymocowywania guzików z uszkami do wszelkiego użytku).

Klasa 72. Broń palna, pociski, oszańcowanie.

a) Ręczna broń palna (oprócz wymienionej pod b i h) i części przynależne, jak również wszystko co jest używane przy broni palnej.

b) Dmuchawki, pukawki, broń powietrzna, sprężynowa i dziecięca, straszaki, łuki, urządzenia do miotania i proce.

c) Działa i łoża.

d) Amunicja: naboje, pociski, łuski; przewóz i opakowanie amunicji: podnośniki do amunicji, wozy do naboi, ładownice itd.; maszyny do ładowania i rozładowywania naboi (zapalniki pod i).

e) Tarcze, strzelnice, cele i chwytacze kul.

f) Urządzenia celownicze (przyrządy do mierzenia odległości kl. 42c).

g) Samoistne urządzenia ochronne przeciwpociskowe łącznie z samoistnymi urządzeniami ochronnymi przeciwlotniczymi (poza tym urządzenia ochronne przeciwlotnicze w poszczególnych klasach), pancerze, hełmy, osłony, płyty pancerne, wieże pancerne, budynki forteczne i umocnienia okopów, opancerzenia pojazdów bojowych, miotacze ognia, środki zaczepne i obronne w ogólności, również do samoobrony, wytwarzanie i usuwanie sztucznej mgły.

h) Samoczynna broń palna.

i) Zapalniki do pocisków.

Klasa 73. Powroźnictwo.

Klasa 74. Sygnalizacja.

a) Domowe urządzenia sygnalizacyjne: dzwonki elektryczne i mechaniczne, tablice z klapkami sygnalizacyjnymi, przyrządy do budzenia, przyrządy alarmujące pożar lub włamanie, restauracyjne przyrządy sygnalizacyjne, telegrafy domowe i hotelowe, urządzenia do dzwonów wieżowych).

b) Przyrządy do wskazywania na odległość rozmaitych zjawisk (zmian wodostanu, wahań ciśnienia, temperatury, powstawanie gazów wybuchowych, przerw w ruchu mechanicznych instalacyj, zmian szybkości i wskazań kompasu).

c) Przyrządy do dawania rozkazów, telegrafy pożarowe i policyjne.

d) Sygnały dźwiękowe i optyczne prócz wymienionych pod a—c (gwizdawki, syreny, buczki ostrzegawcze podczas mgły i inne sygnały dźwiękowe, jak również urządzenia i sposoby do określania kierunku i pochodzenia dźwięków, por. 65a², 62c).

Klasa 75. Rzeźbiarstwo, malarstwo, ozdabianie powierzchni.

a) Maszyny i przyrządy do rzeźbienia, punktowania, modelowania, odtwarzania (mechanizmy kopiujące), rytowania, giloszowania i do robót snycerskich, urządzenia wytłaczające do wszelkiego zastosowania, maszyny do wykonywania czynności oznaczonych pod b — d.

b) Ogólne sposoby nadawania kształtów i zdobienia oraz mozaika i intarsja.

c) Technika malarska i lakiernicza, w szczególności sposoby malowania, powlekania i lakierowania drzewa, metalu, skóry, folij itd.; przyrządy do nakładania farb, naczynia na farby, rozpylacze do farb i inne przyrządy pomocnicze.

d) Sposoby wytwarzania powierzchni o szczególnych działaniach świetlnych lub wzorach, jak również szczególne obrazki: ucieszne, czarodziejskie, utajone, przezrocza, malarstwo na szkle.

Klasa 76. Przędzalnictwo.

a) Pranie wełny.

b) Przygotowywanie włókna do przędzenia (czesarki do włókien łykowych kl. 29a).

c) Wyrób przędzy cienkiej i nitkowanie.

d) Zwijanie, wykańczanie i pakowanie przędzy.

Klasa 77. Sport, gry, zabawki, zabawy ludowe.

a) Przybory do ćwiczeń cielesnych: do gimnastyki (gimnastyka lecznicza kl. 30 f), pływania, wspinania się, szermierki, np. maski, rękawice do szermierki itd. (broń kl. 69), gra w piłkę i podobne gry, przyrządy do trenowania i inne.

b) Łyżwy, narty i narty wodne, wrotki i koła do biegania, umocowane na nodze; tory dla tychże.

c) Kręgielnie, tiwoli i podobne gry kulowe, bilardy z przyborami.

d) Gry wszelkiego rodzaju (w karty, tablicowe, loteryjki, gry w kości, ruletkę, gry i zabawy wyrabiające cierpliwość lub dla spędzenia czasu, wyścigi i podobne zabawy).

e) Karuzele, huśtawki, konie na biegunach, tory do zjeżdżania i tym podobne urządzenia do zabaw ludowych (siłomierze kl. 42 k).

f) Zabawki dla dzieci: bąki, zabawki grające wszelkiego rodzaju, lalki, poruszające się figury i pojazdy, obręcze (piłki gumowe pod a), skrzynki z budowlami i podobne zabawki, przybory kotylionowe.

g) Urządzenia dla teatrów, panoram i cyrków (instalacje budowlane kl. 37 f), przybory do sztuk magicznych, ogrody-labirynty i podobne urządzenia.

Klasa 78. Wyrób towarów zapałowych, materiały wybuchowe, rozsadzanie za pomocą materiałów wybuchowych, ognie sztuczne, światło błyskawiczne, wytwarzanie sztucznej mgły.

a) Wyrób zapałek (dział mechaniczny).

b) Wyrób zapałek (dział chemiczny).

c) Wyrób prochu strzelniczego i materiałów wybuchowych, również przygotowywanie surowców.

d) Ognie sztuczne, materiały i przybory wywiązujące dym, światło błyskawicowe.

e) Sposoby rozsadzania, zapały, naboje do rozsadzania (zapalniki do pocisków kl. 72i).

f) Chemiczne i pneumatyczne przyrządy zapałowe (również kl. 44 b), taśmy zapałowe (dział chemiczny); metale i stopy dające iskrę (stopy metali 40b; stopy żelaza 18b; samozapalające się ciała żarowe 4e).

Klasa 79. Tytoń, cygara i papierosy.

a) Tytoń surowy, tytonie do palenia i żucia, tabaka do zażywania (dział mechaniczny).

b) Cygara i papierosy (dział mechaniczny), wyrób gilz i ustników do papierosów.

c) Tytoń, cygara, papierosy (dział chemiczny).

Klasa 80. Wyroby z gliny, kamienie, wapno, cement, gips, asfalt, prasy brykietowe.

a) Maszyny, narzędzia i przybory do otrzymywania i przygotowywania gliny i podobnych materiałów oraz formowanie z nich wyrobów, jak również obróbka powierzchni, prasy brykietowe, urządzenia transportowe do wyrobów z gliny.

b) Mieszaniny zapraw murarskich, wyrób cementu, masy ceramiczne, wyrób sztucznych kamieni, o ile dotyczy mas, polewy.

c) Piece (samoistne urządzenia do suszenia cegły kl. 82 a).

d) Obróbka kamieni.

Klasa 81. Transport i opakowanie.

a) Sposoby pakowania, maszyny, urządzenia i przybory do pakowania, urządzenia do mierzenia i ważenia, o ile są połączone z maszynami do pakowania (ogólnie kl. 42 f; gotowe opakowania, naczynia do pakowania itd. 81 c).

b) Maszyny do etykietowania.

c) Skrzynie i beczki do transportu i innego rodzaju opakowanie, przyrządy do usztywniania den w beczkach, skrzynki pocztowe do listów.

d) Wywóz śmieci (kanały do usuwania śmieci w domach kl. 37f, spalanie śmieci kl. 24d).

e) Przewóz i ładowanie, przenośniki, składanie towarów, lecz tylko specjalnego rodzaju, nie podlegających zmianie jakości lub szybkiemu zepsuciu.

Klasa 82. Suszenie, prażenie, piecyki do palenia kawy, wirówki do ogólnego zastosowania.

a) Maszyny, sposoby i urządzenia do suszenia, prażarnie (oprócz prażarni słodowych kl. 6a), piecyki do palenia kawy.

b) Wirówki.

Klasa 83. Zegary.

a) Zegary (oprócz elektrycznych), zegary kalendarzowe, również kalendarze przestawialne w rodzaju zegarów kalendarzowych.

b) Zegary elektryczne (oprócz budzików elektrycznych kl. 74 a).

c) Maszyny, narzędzia i przybory do szczególnych celów zegarmistrzostwa.

Klasa 84. Budownictwo wodne i ziemne.

a) Budowle wodne (regulacja rzek i potoków górskich, umacnianie wybrzeży, budowa jazów i szluz, grobli i przepustów, budowa portów, budowa kanałów, przegrody dolin).

b) Dźwigi do podnoszenia okrętów.

c) Urządzenia fundamentowe łącznie z zakładaniem fundamentów pod budowle (narzędzia i przyrządy do badania i umacniania gruntu pod budowle, zakładanie fundamentów za pomocą rusztów palowych i belkowych, skrzynie i studnie zapuszczane, zatapianie kamieni i betonu, kafary).

d) Pogłębiarki i czerpacze (również pogłębiarki suche), wydobywanie ziemi z gruntu pod budowle.

Klasa 85. Woda, oczyszczanie wody, zaopatrywanie w wodę i kanalizacja.

a) Woda mineralna i musująca.

b) Oczyszczanie wody (przesączniki kl. 12 d).

c) Oczyszczanie wody ściekowej.

d) Zaopatrywanie w wodę: instalacje i urządzenia do wydobywania, gromadzenia i prowadzenie wody (pompy kl. 59, konstrukcją zbiorników wzniesionych kl. 37 f; konstrukcje kurków, zaworów i zasuw kl. 47 g).

e) Kanalizacja, również przewietrzanie i opróżnianie dołów ustępowych.

f) Wyposażenie kąpielowe, urządzenia natryskowe (konstrukcja kurków, zaworów i zasuw kl. 47 g, natryski pokojowe kl. 34 k).

g) Wodotryski i rury strumieniowe (oprócz wodotrysków pokojowych kl. 34 l).

h) Ustępy z płukaniem i urządzeniami odkażającymi (konstrukcje kurków, zaworów i zasuw kl. 47 g, ustępy bez płukania kl. 34. k).

Klasa 86. Tkactwo.

a) Tkackie maszyny przygotowawcze.

b) Urządzenia do wytwarzania przesmyku, krosna nicielnicowe i krosna Jaquarda.

c) Tkanie materiałów bez runka.

d) Tkanie krepy, aksamitu, pluszu i sznelki.

e) Tkanie wyrobów z trzciny, słomy i drzewa.

f) Tkanie wyrobów z drutu.

g) Narzędzia i przybory tkackie.

h) Tkackie maszyny pomocnicze (wyrób wzorników oraz kart tkackich itd.), maszyny do nabierania, przykręcania i przewlekania osnowy i tym podobne.

Klasa 87. Narzędzia i przybory robocze, również narzędzia pneumatyczne, do użytku powszechnego.

a) Narzędzia i przybory do umocowywania lub łączenia, do rozłączania i przytrzymywania, również imadła i trzymadła.

b) Narzędzia i przybory do obróbki i zmiany kształtów materiałów, tak zwane narzędzia odkształcające.

c) Narzędzia kombinowane lub uniwersalne.

d) Umocowanie trzonków narzędzi i przyborów robo czych do użytku powszechnego (do szczotek i podobnych przyborów kl. 9).

Klasa 88. Silniki wiatrowe i wodne.

a) Turbiny i koła wodne.

b) Silniki, pracujące słupem wody, oraz inne silniki wodne, oprócz wymienionych pod a.

c) Silniki wiatrowe.

Klasa 89. Otrzymywanie cukru i krochmalu (skrobi).

a) Płuczki do buraków i kartofli; urządzenia transportowe.

b) Rozdrabianie buraków i trzciny cukrowej oraz obróbka wyługowanej krajanki buraczanej.

c) Otrzymywanie i oczyszczanie soków i roztworów cukrowych.

d) Wytwarzanie cukru surowego i spożywczego oraz wyparowywanie i wygotowywanie z wyjątkiem przyrządów do wyparowywania, wygotowywania i wirówek (89 e, f).

e) Przyrządy do wyparowywania i wygotowywania.

g) Maszyny do krajania, pakowania i sortowania cukru.

h) Odcukrzanie melasy.

i) Cukier skrobiowy, inwertowany, mlekowy, syrop spożywczy i cukier słodowy.

k) Krochmal (skrobia) i dekstryna (również kl. 22 i).

6

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 23 kwietnia 1928 r.

o ustanowieniu klas towarów w zastosowaniu do wzorów zdobniczych.

Na mocy art. 160 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się w zastosowaniu do wzorów zdobniczych następujące klasy towarów:

Klasa 1. Wyroby z kamieni naturalnych, soli kamiennej, gipsu, alabastru i innych tego rodzaju minerałów, wyroby z kamieni sztucznych oraz lodu. Cegły i dachówki bez polewy, ozdoby budowlane.

Klasa 2. Wyroby ceramiczne (oprócz urządzeń kąpielowych, klozetowych, zlewów i filtrów): z glinki, terakoty, fajansu, porcelany, majolikowe itp.; cegły i dachówki polewane (kafle); wyroby ze szkła.

Klasa 3. Wyroby z metali szlachetnych, drogich kamieni i korali; biżuteria prawdziwa i jej imitacje, wyroby platerowane, przybory kościelne (oprócz ubiorów).

Klasa 4. Maszyny i ich części, dźwigi i windy, tabor kolejowy, parowozy, kotły parowe, zbiorniki i beczki metalowe, narzędzia rolnicze, kasy ogniotrwałe, budki transformatorowe oraz części instalacji elektrycznych (oprócz wymienionych w innych klasach).

Klasa 5. Środki lokomocji oprócz kolejowej (samochody, rowery, wozy, powozy, sanie, aparaty lotnicze, statki wodne itp.), ich części (oprócz opon i kiszek gumowych) i przybory. Wózki dla dzieci i chorych.

Klasa 6. Sprzęty i naczynia domowe i kuchenne (oprócz wyrobów należących do kl. 2, 3 i 10), meble metalowe, wyroby emaliowane, urządzenia wodociągowe, kąpielowe i klozetowe, zlewy, filtry i gaśnice, aparaty i przyrządy do wentylacji, oświetlenia, gotowania, ogrzewania, chłodzenia i suszenia, przyrządy do tępienia szkodników.

Klasa 7. Narzędzia i przybory rzemieślnicze i rękodzielnicze, przyrządy do polerowania, szlifowania i czyszczenia, maszyny do szycia; wyroby kowalskie, ślusarskie i blacharskie (oprócz należących do kl. 4, 5, 6 i 8), wyroby nożownicze, broń biała i palna; wszelkie wyroby z metali nieszlachetnych nie wymienione w innych klasach.

Klasa 8. Zegary, instrumenty i przyrządy naukowe, optyczne, fotograficzne, lekarskie, ortopedyczne itp., ich części i przybory; aparaty telefoniczne, telegraficzne i radiotelegraficzne, radiofoniczne i telewizyjne, gramofony, kinematografy, ich części i przybory; automaty, przyrządy miernicze, wagi i odważniki.

Klasa 9. Instrumenty muzyczne, ich części i przybory. Gry i zabawki.

Klasa 10. Wyroby stolarskie, bednarskie, koszykarskie i szczotkarskie, wyroby z trzciny i słomy, meble wszelkiego rodzaju (oprócz metalowych); wszelkie wyroby z drzewa nie wymienione w innych klasach.

Klasa 11. Wyroby z kauczuku, gumy i gutaperki oraz materiałów pochodnych; opony i kiszki do kół, kalosze, cerata, linoleum, tkaniny gumowane, nieprzemakalne i gazoszczelne oraz wyroby z nich.

Klasa 12. Wyroby tokarskie i snycerskie, wyroby z kości, celuloidu, bursztynu, masy perłowej, rogu, szyldkretu itp.; przybory toaletowe, grzebienie, gąbki, lustra.

Klasa 13. Wyroby siodlarskie, rymarskie, galanteria skórzana; wszelkie artykuły podróżne, gimnastyczne i sportowe.

Klasa 14. Cygara, gilzy i bibułka do papierosów, przybory dla palących (z wyjątkiem skórzanych), zapalniczki i zapałki.

Klasa 15. Tkaniny wszelkiego rodzaju (oprócz wymienionych w kl. 11), namioty, kilimy, dywany, chodniki, firanki, wyroby tapicerskie, bielizna stołowa i pościelowa, wyroby powroźnicze, nici, worki.

Klasa 16. Odzież i okrycia głowy wszelkiego rodzaju, ubiory kościelne; obuwie (oprócz kaloszy); bielizna osobista, gorsety; stroje, koronki, hafty, wyroby szmuklerskie, pasmanteria, szych, wachlarze, pióra ozdobne, kwiaty sztuczne; maski ozdobne oraz ozdoby kotylionowe itp.; parasole i laski; rękawiczki, guziki, szpilki i spinki.

Klasa 17. Wyroby z papieru, kartonu, tektury, masy papierowej, pergaminu; tapety, druki, mapy, książki, oprawy, ramy, fotografie; ozdoby choinkowe, przybory i materiały pisarskie, rysunkowe, kancelaryjne, przybory pomocnicze do nauki szkolnej, przybory do malowania i rzeźbienia, wypalania i wypiłowywania oraz do robót podobnych; czcionki.

Klasa 18. Figurki, posążki, popiersia, medaliony itp.

Klasa 19. Przedmioty wykonane z wszelkiego rodzaju produktów spożywczych.

Klasa 20. Mydła do prania i toaletowe, świece; przedmioty wykonane z wszelkiego rodzaju materiałów nie wymienionych w innych klasach.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384).

Z tą chwilą traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 kwietnia 1924 r. w przedmiocie ustanowienia klas towarów w zastosowaniu do wzorów zdobniczych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 347).

(Dz. U. R. P. 1928 r. Nr 50, poz. 488).

7

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 23 kwietnia 1928 r.

o ustanowieniu klas towarów w zastosowaniu do znaków towarowych.

Na mocy art. 194 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P Nr 39, poz. 384) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się w zastosowaniu do znaków towarowych następujące klasy towarów:

Klasa 1. Surowce mineralne (węgiel, rudy, ropa naftowa, sól, torf, azbest itp.), o ile nie są wymienione w innych klasach; wszelkie materiały budowlane (oprócz wymienionych w kl. 2, 3 i 14); kamień sztuczny, koks, gips, kreda, asfalt, lód.

Klasa 2. Metale nieszlachetne surowe i półfabrykaty (w sztabach, płytach, blachach itp.), szyny, rury metalowe, liny druciane, kable, materiały budowlane żelazne, beczki metalowe, szmelc.

Klasa 3. Drzewo materiałowe i opałowe, węgiel drzewny, nasiona, rośliny, szczepy, pasza, środki do tuczenia bydła, trzody i ptactwa, zboże wszelkiego rodzaju, otręby, bawełna surowa, słód, len, konopie.

Klasa 4. Żywe i spreparowane zwierzęta, ptaki, owady itp. Skóry niewyprawione i wyprawione, futra w błamach, sierść, włosień, szczecina, pierze, puch, wełna surowa, kości, kiszki, rogi.

Klasa 5. Maszyny i ich części, dźwigi, windy, tabor kolejowy, parowozy, kotły parowe, zbiorniki, przyrządy wiertnicze, kasy ogniotrwałe. Maszyny i narzędzia rolnicze.

Klasa 6. Środki lokomocji oprócz kolejowej (samochody, rowery, wozy, powozy, sanie, aparaty lotnicze, statki wodne itp.), ich części (z wyjatkiem opon i kiszek gumowych oraz żagli) i przybory. Wózki dla dzieci i chorych.

Klasa 7. Sprzety i naczynia domowe i kuchenne (oprócz szklanych i ceramicznych), meble metalowe, wyroby emaliowane, urzadzenia wodociągowe, kapielowe i klozetowe, filtry i gaśnice, aparaty i przyrzady do wentylacji, oświetlenia, gotowania, ogrzewania, chłodzenia i wypalania w drzewie; odkurzacze; narzedzia i przybory rzemieślnicze i rekodzielnicze; maszyny do szycia. Wyroby kowalskie, ślusarskie, kotlarskie, blacharskie i nożownicze; broń biała i palna, naboje; wszelkie wyroby metalowe (oprócz wymienionych w kl. 2, 5, 6, 8 i 9).

Klasa 8. Metale szlachetne i wyroby z nich, wyroby platerowane; biżuteria i kamienie drogie oraz ich imitacja, wyroby z koralu, przybory kościelne (oprócz ubiorów).

Klasa 9. Instrumenty i przyrzady naukowe, optyczne, fotograficzne, lekarskie, ortopedyczne itp., ich cześci i przybory; aparaty telefoniczne, telegraficzne i radiotelegraficzne, gramofony, kinematografy, ich cześci i przybory (igły, płyty, filmy itp.); maszyny do pisania i rachowania, przyrzady do powielania, drukarki biurowe; przyrzady miernicze, wagi, odważniki, automaty, zegary

Klasa 10. Przetwory ropy naftowej (nafta, benzyna, parafina itp.), smary, oleje i tłuszcze niejadalne, gliceryna; produkty chemiczne dla celów technicznych, rolniczych, naukowych i pokrewnych; masa drzewna (celuloza); esencja octowa; nawozy sztuczne; mydła techniczne i do prania; świece, materiały wybuchowe, ognie sztuczne, zapałki, lonty.

Klasa 11. Farby (z wyjątkiem malarskich i drukarskich), metale płatkowe, barwniki, lakiery, laki, garbniki, pokosty, żywica, smoła, terpentyna, wosk (naturalny i sztuczny), pasty do obuwia, kleje, środki do prania (oprócz mydła), krochmal, środki apreturowe, środki do polerowania, szlifowania, bielenia, lutowania, czyszczenia i przeciw rdzy; środki do tępienia pasożytów i szkodników.

Klasa 12. Środki lecznicze, higieniczne, dentystyczne, dezynfekcyjne, odżywcze, ekstrakty słodowe; preparaty farmaceutyczne, materiały apteczne i opatrunkowe, prezerwatywy. Perfumeria, kosmetyki i inne środki toaletowe, gąbki, wykałaczki.

Klasa 13. Tytoń, wyroby tytoniowe, gilzy i bibułka do papierosów, artykuły dla palących (z wyjątkiem skórzanych).

Klasa 14. Kauczuk, guma, gutaperka i wyroby z nich, opony i kiszki do kół; materiały uszczelniające i izolacyjne, korek i wyroby z niego, papa dachowa, wyroby azbestowe, cerata, linoleum, tkaniny gumowane nieprzemakalne i gazoszczelne; kalosze.

Klasa 15. Wyroby bednarskie, stolarskie, koszykarskie i szczotkarskie; pudełka i futerały (oprócz tekturowych), wyroby ze słomy i trzciny; meble wszelkiego rodzaju (oprócz metalowych).

Klasa 16. Wyroby tokarskie i snycerskie; manekiny, wyroby z kości, celuloidu, bursztynu, masy perłowej, rogu, kazeiny, szyldkretu itp., grzebienie, przybory toaletowe, wyroby fryzjerskie.

Klasa 17. Wyroby siodlarskie, rymarskie, pasy napędne, galanteria skórzana, przybory szewskie, wszelkie artykuły podróżne, gimnastyczne i sportowe.

Klasa 18. Przędza i tkaniny wszelkiego rodzaju oprócz wymienionych w kl. 14 i 19; jedwab sztuczny, namioty, kilimy, dywany, chodniki, firanki, wyroby tapicerskie, trawa morska i inne włókna roślinne, wata; bielizna stołowa i pościelowa; wyroby powroźnicze, żagle, worki, nici, knoty.

Klasa 19. Odzież i okrycia głowy wszelkiego rodzaju; wyroby dziane i pończosznicze, ubiory kościelne; obuwie (oprócz kaloszy); bielizna osobista, gorsety i fiszbiny; stroje, koronki, hafty, wyroby szmuklerskie, pasmanteria, szych, wachlarze, pióra ozdobne, kwiaty sztuczne; parasolki i laski, guziki, rękawiczki, igły (oprócz gramofonowych), szpilki itp.

Klasa 20. Wyroby ze szkła, lustra; wyroby z porcelany, fajansu itp., ceramika, polewy.

Klasa 21. Papier, karton, tektura, pergamin i wyroby z nich; tapety, druki, nuty, mapy, książki, oprawy, ramy, fotografie; przybory i materiały pisarskie, rysunkowe i kancelaryjne, segregatory, guma do wycierania, pluskiewki, przybory pomocnicze do nauki szkolnej; dzieła sztuki, farby malarskie, przybory do malowania i rzeźbienia, plastelina, kreda do pisania, kredki kolorowe, farby drukarskie i czcionki, atrament.

Klasa 22. Instrumenty muzyczne, ich części i przybory, gry, zabawki, ozdoby choinkowe.

Klasa 23. Napoje zawierające alkohol; miód do picia, wina owocowe.

Klasa 24. Napoje bezalkoholowe, wody mineralne (naturalne i sztuczne), kumys i kefir, soki owocowe, esencje i pastylki do przyrządzania napojów.

Klasa 25. Artykuły spożywcze wszelkiego rodzaju, pieczywo, towary kolonialne, cukier, miód naturalny i sztuczny, ocet spożywczy, oleje i tłuszcze jadalne, drożdże, proszki i dodatki do pieczenia ciast, żelatyna.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384).

Z tą chwilą traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 kwietnia 1924 r. w przedmiocie ustanowienia klas towarów w zastosowaniu do znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 348).

(Dz. U. R. P. 1928 r. Nr 50, poz. 487).

8.

PRZEPISY

obowiązujące przy zgłaszaniu wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

CZĘŚĆ I

Przepisy, dotyczące zgłaszania wynalazków do opatentowania.

§ 1. Zgłoszenie wynalazku, wznoszone do Urzędu Patentowego Rz. P., składać się winno z podania, zawierającego wniosek o udzielenie patentu, a sporządzonego zgodnie z § 2, tudzież z załączników, wymienionych w § 3.

Jeżeli zgłaszający chce korzystać z prawa pierwszeństwa, wynikającego ze zgłoszenia wynalazku do opatentowania lub wzoru użytkowego do zarejestrowania w jednym z państw, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej [1]), natenczas podanie winno zawierać również wniosek o przyznanie tego prawa. Wniosek ten można zgłosić także podaniem dodatkowym, lecz nie później niż w trzy miesiące od wniesienia podania o udzielenie patentu.

Jeżeli zgłaszający pragnie korzystać z ulg, przewidzianych w art. 3 ust. 3 i 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384), w związku z wystawieniem wynalazku na wystawie publicznej w Polsce lub za granicą, wówczas podanie winno zawierać wniosek o przyznanie tych ulg.

Podanie i załączniki powinny być sporządzone w języku polskim; załączniki, które mogą być sporządzone również w innym języku, wymienione są w § 3 d, f, g.

Każdy wynalazek należy zgłosić osobno; można jednak łączyć kilka wynalazków w jednym zgłoszeniu, jeżeli łączy je jedna myśl przewodnia.

Podanie o udzielenie patentu, jak również podania wnoszone w jego uzupełnieniu, tudzież załączniki powyższych podań, oprócz pełnomoctwa, wolne są od opłaty stemplowej.

§ 2. W podaniu należy wymienić:

a) imię i nazwisko zgłaszającego, jeżeli jest nim osoba fizyczna; gdy zgłaszającym jest osoba prawna — jej nazwę. Jeżeli zgłaszających jest więcej niż jedna osoba fizyczna lub prawna, należy wymienić każdego z nich.

Nie powinno nastręczać żadnych trudności stwierdzenie, czy zgłaszającym jest osoba fizyczna, czy też prawna, tudzież odróżnienie imion od nazwisk; pożądane jest wymienienie zawodu zgłaszającego, o ile nim jest osoba fizyczna;

b) adres zupełny zgłaszającego (o wszelkiej zmianie adresu należy niezwłocznie zawiadamiać Urząd Patentowy Rz. P.);

c) oznaczenie wynalazku, określające zwięźle pod względem technicznym przedmiot zgłoszenia. Oznaczenie to nie powinno zawierać żadnych nazw fantazyjnych, nazwiska wynalazcy i tym podobnych określeń, nie wyrażających bezpośrednio lub pośrednio w sposób dla każdego zrozumiały żadnego znamienia tej grupy przedmiotów, do której należy przedmiot zgłoszony do opatentowania

d) numer patentu głównego lub numer zgłoszenia głównego, jeżeli zgłoszenie dotyczy patentu dodatkowego;

e) imię, nazwisko i adres zupełny pełnomocnika, jeżeli zgłaszający go wyznacza; zgłaszający, który mieszka lub ma siedzibę za granicą, jest obowiązany wyznaczyć pełnomocnika.

Pełnomocnikiem może być tylko adwokat lub rzecznik patentowy, zamieszkały na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;

f) jeżeli zgłaszających jest dwie lub więcej osób (fizycznych lub prawnych), a pełnomocnika nie wyznaczono, wówczas tę z tych osób, do której mają być przesyłane pisma Urzędu w sprawie danego zgłoszenia;

g) pierwotne zgłoszenie zagraniczne, które winno być oznaczone w sposób niewątpliwy, w szczególności przez podanie jego daty i kraju, w którym nastąpiło, wzgiędnie dalszych szczegółów, potrzebnych do rozpoznania tożsamości zgłoszenia — jeżeli postawiono wniosek o przyznanie prawa pierwszeństwa;

h) wystawę i kraj, w którym wynalazek wystawiono, tudzież datę wystawienia — jeżeli postawiono wniosek o przyznanie ulg, wymienionych w § 1 ust. 3;

i) datę uiszczenia w kasie Urzędu Patentowego Rz. P. lub na rachunek tegoż Urzędu w Pocztowej Kasie Oszczędności na konto czekowe nr I-3577 opłaty za zgłoszenie wynalazku w kwocie 400 zł oraz miejsce wpłaty;

k) załączniki składane przy podaniu.

Podanie winno być podpisane przez zgłaszającego (każdego ze zgłaszających, jeżeli ich jest kilku), lub przez wyznaczonego pełnomocnika. Jeżeli zgłaszającym jest osoba prawna, podanie (o ile nie jest podpisane przez pełnomocnika) winno być zaopatrzone w prawidłowy podpis firmowy przez osoby, uprawnione do podpisywania w imieniu zgłaszającego.

---

[1]) Tekst obecnie obowiązujący konwencji Związku ogłoszony jest w Nr 2 **Dziennika Ustaw Rz. P.** z 1932 r pod poz. 8; zostanie przedrukowany w następnym zesz. **Wiadomości Urzędu Patentowego.** — Red.

§ 3. Do podania należy dołączyć [1]):

a) opis w dwóch identycznych egzemplarzach;

b) w razie potrzeby rysunki w dwóch egzemplarzach;

c) w razie potrzeby próbki i modele, opakowane należycie, w jednym egzemplarzu;

d) jeżeli postawiono wniosek o przyznanie prawa pierwszeństwa ze zgłoszenia dokonanego za granicą, kopię pierwotnego zgłoszenia zagranicznego (opis, rysunki itd.), której zgodność z oryginałem stwierdziła — z podaniem daty i kraju, w którym zgłoszenie pierwotne nastąpiło — właściwa władza zagraniczna;

e) jeżeli postawiono wniosek o przyznanie ulg w związku z wystawieniem wynalazku na wystawie publicznej w Polsce, zaświadczenie dyrekcji tej wystawy, stwierdzające przedmiot i datę wystawienia;

f) jeżeli postawiono wniosek o przyznanie ulg w związku z wystawieniem wynalazku na wystawie publicznej za granicą, zaświadczenie dyrekcji tej wystawy, stwierdzające osobę wystawcy, przedmiot oraz datę i miejsce wystawienia. Umieszczone na tym zaświadczeniu podpisy osób, uprawnionych do wydawania zaświadczeń w imieniu dyrekcji wystawy, winny być uwierzytelnione zgodnie z przepisami, obowiązującymi w danym kraju. Zgodność sposobu uwierzytelnienia podpisów z prawem danego kraju winna być na zaświadczeniu stwierdzona przez konsula polskiego.

Dokumenty, dotyczące prawa pierwszeństwa, tudzież uzyskania ulg w związku z wystawieniem wynalazku na wystawie publicznej za granicą, mogą być zredagowane — poza językiem polskim — w języku angielskim, francuskim lub niemieckim. Nie wymaga się również tłumaczenia na język polski dowodów, zredagowanych w innych językach, o ile dołączony jest do nich uwierzytelniony przekład na jeden z trzech wymienionych wyżej języków obcych;

g) w razie, jeżeli dowód pierwszeństwa opiewa nie na imię zgłaszającego, dokument, sporządzony w języku polskim, angielskim, francuskim lub niemieckim, stwierdzający tożsamość osoby zgłaszającej (fizycznej lub prawnej) z osobą, której przysługuje prawo pierwszeństwa, względnie dokument, stwierdzający, że zgłaszający ma prawo zgłosić dany wynalazek w Polsce, korzystając równocześnie z prawa pierwszeństwa. W drugim przypadku na dokumencie tym, o ile nie jest on dokumentem publicznym, podpis prawozbywcy winien być sądownie lub notarialnie uwierzytelniony, jeżeli dokument sporządzony jest w Polsce; gdy zaś dokument taki sporządzony jest za granicą, natenczas winien on odpowiadać przepisom, obowiązującym w danym kraju, względnie zawartym w odnośnych traktatach. W razach wątpliwych Urząd Patentowy Rz. P. może zażądać stwierdzenia przez konsula polskiego zgodności dokumentu z prawem danego kraju;

h) pełnomocnictwo, jeżeli zgłaszający wyznaczył pełnomocnika; pełnomocnictwo to winno zawierać upoważnienie co najmniej do odbioru wszelkich pism od władz i od osób interesowanych, w szczególności także do odbioru skarg, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384).

Podpis zgłaszającego na pełnomocnictwie winien odpowiadać przepisom, dotyczącym podpisu na podaniu (patrz § 2, ustęp ostatni). Poświadczenie podpisu na pełnomocnictwie nie jest wymagane.

Pełnomocnictwa podlegają opłacie stemplowej w wysokości zł. 3, wolne są natomiast od opłaty stemplowej pełnomocnictwa, udzielone przez pełnomocnika dalszemu pełnomocnikowi (substytucja).

Znaczki stemplowe na pełnomocnictwach mają być kasowane przez pełnomocnika.

§ 4. Opis powinien czynić zadość następującym wymaganiom:

a) powinien być sporządzony na białym, trwałym i nieprzeświecającym papierze, na którym można wyraźnie pisać piórem;

b) arkusz winien mieć przyjęty w Polsce format normalny A_4, tj. 210 mm szerokości i 297 mm wysokości.

Jeżeli opis składa się z większej ilości arkuszy, to należy połączyć je w zeszyt w ten sposób, aby czytanie zeszytu nie nastręczało trudności, tudzież aby możliwe było wyjmowanie poszczególnych arkuszy;

c) opis może być napisany ręcznie lub na maszynie, może być litografowany, drukowany itd. Pismo powinno być czytelne, atrament lub farba winny być ciemne i nie ulegać zmianie;

d) pisać można tylko po jednej stronie arkusza. Z lewej strony arkusza należy zostawiać margines szerokości 4 cm, na pierwszej zaś stronie opisu u góry wolne miejsce wielkości około 8 cm. Między wierszami należy zostawiać odstęp nie mniejszy niż 6 mm. Stronice opisu należy ponumerować;

e) w tekście opisu nie powinno być miejsc zamazanych lub poprawionych niewyraźnie;

f) opis nie może zawierać żadnych rysunków w tekście;

g) w nagłówku opisu należy wymienić imię i nazwisko lub nazwę zgłaszającego (względnie zgłaszających), miejscowość oraz kraj, w którym zamieszkuje lub posiada siedzibę;

[1]) Dokumenty, wymienione w p. d, e, f, ust. 1, g, mogą być złożone także później, w terminie przez Urząd Patentowy Rz. P. wyznaczonym.

jak również oznaczenie wynalazku (§ 2 c). Oba egzemplarze opisu powinny być podpisane przez zgłaszającego (zgłaszających) lub przez jego pełnomocnika;

h) opis powinien być na tyle jasny, dokładny i szczegółowy, żeby każdy znawca mógł według niego stosować wynalazek w przemyśle.

Zaleca się rozpoczynać opis od wskazania celu wynalazku, lub zadania, które wynalazek rozwiązuje. Jeżeli wynalazek dotyczy ulepszenia rzeczy znanej, należy wyraźnie podkreślić, co mianowicie jest rzeczą znaną, a co jest nowością, zgłaszaną do opatentowania. Dla wytłumaczenia istoty wynalazku należy w opisie objaśnić dołączone rysunki, powołując się na numery figur i umieszczone na figurach znaki, podać przykłady wykonania wynalazku, wyjaśnić sposób jego działania itd.

Na końcu opisu należy podać „zastrzeżenia patentowe", to znaczy wyszczególnić w jednym lub kilku punktach cechy znamienne wynalazku. W zastrzeżeniach patentowych winna być jasno i niewątpliwie sformułowana istota wynalazku, co do której zgłaszający rości sobie prawo wyłączności patentowej.

Jeżeli zgłaszający powołuje się na pierwszeństwo z dwóch lub więcej pierwotnych zgłoszeń zagranicznych, zastrzeżenia patentowe winny być zredagowane tak, aby każdemu z zastrzeżeń zgłoszonych w Polsce odpowiadało tylko jedno zgłoszenie pierwotne;

i) opis powinien być zredagowany zwięźle i poprawnym językiem. Należy unikać niepotrzebnych powtarzań i ograniczać się jedynie do tego, co jest niezbędne do objaśnienia wynalazku i uzasadnienia zastrzeżeń patentowych;

k) wagi i miary należy podawać według systemu metrycznego, temperatury według podziałki stustopniowej, jednostki elektrotechniczne, ciężary atomowe, znaki i wzory chemiczne według przepisów, przyjętych w stosunkach międzynarodowych.

§ 5. Rysunki powinny czynić zadość następującym wymaganiom:

a) jeden egzemplarz rysunków winien być wykonany na papierze białym, mocnym, gładkim i niebłyszczącym (na kartonie), drugi ma być ścisłym odtworzeniem pierwszego, wykonanym na trwałym papierze przeźroczystym lub kalce płóciennej;

b) arkusz winien mieć przyjęty w Polsce format normalny A_4, tj. 210×297 mm, a w wyjątkowych przypadkach format A_3, tj 297×420 mm. W razie potrzeby rysunki mogą być wykonane na większej ilości arkuszy wskazanego formatu. Arkusze należy ponumerować;

c) wszystkie figury jednego arkusza należy umieszczać w odległości co najmniej 2 cm od jego brzegów.

Między figurami należy zostawiać odstępy, jednak bez niepotrzebnej straty miejsca. Figury należy umieszczać w ten sposób, ażeby rysunek, jak również litery, cyfry i numery figur mogły być odczytywane przy pionowym położeniu tego boku arkusza, którego długość wynosi 297 mm.

Figury powinny mieć kolejną numerację przez wszystkie arkusze. Przyjęta jest następująca forma oznaczania figur: Fig. 1, Fig. 2 itd.

Na każdym arkuszu umieszcza się zewnątrz ramki kolejny numer arkusza, nazwisko lub nazwę zgłaszającego oraz podpis zgłaszającego lub jego pełnomocnika;

d) skalę rysunku wybiera się zależnie od stopnia zawiłości figur; w każdym razie rysunki powinny być wykonane w ten sposób, żeby na reprodukcji fotograficznej, wykonanej w zmniejszeniu liniowym do dwóch trzecich, można było bez trudu rozróżnić wszystkie szczegóły;

e) rysunki winny być wykonane we wszystkich swych częściach liniami zupełnie czarnymi i trwałymi i nadawać się do wyraźnego odtwarzania drogą fotograficzną. Cieniowanie, o ile jest niezbędne, należy wykonywać jedynie za pomocą kreskowania. Na egzemplarzu kartonowym nie dozwala się malować rysunków farbami i w ogóle stosować innych barw prócz zupełnie czarnej;

f) poszczególne części figur oznacza się prostymi, wyraźnymi i czytelnymi literami lub cyframi; wszystkie te znaki muszą się ściśle zgadzać ze znakami opisu. Części, powtarzające się na różnych figurach, winny mieć wszędzie ten sam znak. Dla części różnych nie wolno używać jednakowego znaku choćby te części mieściły się na różnych arkuszach. Należy unikać dodawania kresek, gwiazdek, krzyżyków itp. wskaźników do liter i cyfr, użytych jako znaki.

Rysunki nie powinny zawierać żadnego tekstu objaśniającego. W razie nieuniknionej potrzeby dozwala się umieszczenie na rysunku krótkiego napisu objaśniającego, w rodzaju „para", „woda" itp., w języku polskim. Na rysunku nie podaje się ani wymiarów ani skali;

g) na egzemplarzu kartonowym przekroje należy oznaczać za pomocą kreskowania ukośnego lub, przy niewielkich wymiarach powierzchni przekroju, za pomocą zalania czarnym tuszem, lecz w ten sposób, by rozpoznawanie znaków nie nastręczało trudności;

h) rysunki nie mogą być zwinięte, zgięte lub złamane, ani też posiadać zmarszczek, utrudniających reprodukcję fotograficzną.

CZĘŚĆ II.

Przepisy dotyczące zgłaszania wzorów użytkowych i zdobniczych do zarejestrowania.

§ 6. Zgłoszenie wzoru użytkowego lub zdobniczego, wnoszone do Urzędu Patentowego Rz. P., składać się winno ze sporządzonego zgodnie z § 7 podania, zawierającego wniosek o zarejestrowanie wzoru z zaznaczeniem, czy zgłoszenie dotyczy wzoru użytkowego, czy zdobniczego, tudzież z załączników, wymienionych w § 8.

Jeżeli zgłaszający chce korzystać z prawa pierwszeństwa, wynikającego ze zgłoszenia wzoru do rejestracji lub opatentowania w jednym z państw, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej [1]), natenczas podanie winno zawierać również wniosek o przyznanie tego prawa. Wniosek ten można zgłosić także podaniem dodatkowym, lecz nie później niż w trzy miesiące od wniesienia podania o zarejestrowanie wzoru.

Jeżeli zgłaszający pragnie korzystać z ulg przewidzianych w art. 90 ust. 3 i 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz 384), w związku z wystawieniem wzoru na wystawie publicznej w Polsce lub za granicą, wówczas podanie winno zawierać wniosek o przyznanie tych ulg.

Podanie i załączniki powinny być sporządzone w języku polskim; załączniki, które mogą być sporządzone również w innym języku, wymienione są w § 8 c, e, f.

Każdy wzór użytkowy należy zgłosić osobno; można jednak jednym zgłoszeniem objąć odmiany, nie odbiegające od istotnych znamion zgłaszanego wzoru.

Wzorów zdobniczych objąć można jednym zgłoszeniem najwyżej 10, ale tylko dla przedmiotów tego samego rodzaju.

Podanie o zarejestrowanie wzoru, jak również podania wnoszone w jego uzupełnieniu, tudzież załączniki powyższych podań, oprócz pełnomocnictwa, wolne są od opłaty stemplowej.

§ 7. W podaniu należy wymienić:

a) imię i nazwisko zgłaszającego, jeżeli jest nim osoba fizyczna; gdy zgłaszającym jest osoba prawna — jej nazwę. Jeżeli zgłaszających jest więcej niż jedna osoba fizyczna lub prawna, należy wymienić każdego z nich.

Nie powinno nastręczać żadnych trudności stwierdzenie, czy zgłaszającym jest osoba fizyczna, czy też prawna, tudzież odróżnienie imion od nazwisk; pożądane jest wymienienie zawodu zgłaszającego, o ile jest nim osoba fizyczna;

b) adres zupełny zgłaszającego (o wszelkiej zmianie adresu należy niezwłocznie zawiadomić Urząd Patentowy Rz. P.);

c) oznaczenie wzoru, określające zwięźle pod względem technicznym przedmiot zgłoszenia. Oznaczenie to nie powinno zawierać żadnych nazw fantazyjnych, nazwiska twórcy pomysłu i tym podobnych określeń, nie wyrażających bezpośrednio lub pośrednio w sposób dla każdego zrozumiały żadnego znamienia tej grupy przedmiotów, do której należy przedmiot zgłoszony jako wzór;

d) imię, nazwisko i adres zupełny pełnomocnika, jeżeli zgłaszający go wyznacza; zgłaszający, który mieszka lub ma siedzibę za granicą, jest obowiązany wyznaczyć pełnomocnika.

Pełnomocnikiem może być tylko adwokat lub rzecznik patentowy, zamieszkały na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;

e) jeżeli zgłaszających jest dwie lub więcej osób (fizycznych lub prawnych), a pełnomocnika nie wyznaczono, wówczas tę z tych osób, do której mają być przesyłane pisma Urzędu w sprawie danego zgłoszenia;

f) pierwotne zgłoszenie zagraniczne, które winno być oznaczone w sposób niewątpliwy, w szczególności przez podanie jego daty i kraju, w którym nastąpiło, względnie dalszych szczegółów, potrzebnych do rozpoznania tożsamości zgłoszenia — jeżeli postawiono wniosek o przyznanie prawa pierwszeństwa;

g) wystawę i kraj, w którym wzór wystawiono, tudzież datę wystawienia — jeżeli postawiono wniosek o przyznanie ulg, wymienionych w § 6 ust. 3;

h) datę uiszczenia w kasie Urzędu Patentowego Rz. P. lub na rachunek tegoż Urzędu w Pocztowej Kasie Oszczędności na konto czekowe nr I-3577 opłaty za zgłoszenie wzoru użytkowego, lub łączne zgłoszenie wzorów zdobniczych, do dziesięciu, w kwocie 150 zł oraz miejsce wpłaty. Przy zgłaszaniu wzorów zdobniczych, odnoszących się do kilku klas towarowych [1]), należy uiścić opłatę tylokrotnie, ile klas towarowych objętych jest zgłoszeniem;

i) załączniki składane przy podaniu.

Podanie winno być podpisane przez zgłaszającego (każdego ze zgłaszających, jeżeli ich jest kilku) lub przez wyznaczonego pełnomocnika.

Jeżeli zgłaszającym jest osoba prawna, podanie (o ile nie jest podpisane przez pełnomocnika) winno być zaopatrzone w prawidłowy podpis firmowy przez osoby, uprawnione do podpisywania w imieniu zgłaszającego.

---

1) patrz uwagę do § 1 ust. 2.

1) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 23.4. 1928 r. o ustanowieniu klas towarów w zastosowaniu do wzorów zdobniczych jest ogłoszone w Nr 50 **Dziennika Ustaw Rz. P.** z 1928 r. pod poz. 488 oraz w zeszycie niniejszym **Wiadomości Urzędu Patentowego** pod poz. 6. — **Red.**

§ 8. Do podania należy dołączyć [1]:

a) przy zgłaszaniu wzoru użytkowego — opis w dwóch identycznych egzemplarzach.

Przy zgłaszaniu wzorów zdobniczych opis z reguły nie jest potrzebny. Jeżeli jednak wzory oryginalne różnią się (co do barwy lub materiału) od załączonych do podania rysunków lub modeli, należy dołączyć opis, określający odnośną różnicę w sposób wyraźny i niewątpliwy; również jeżeli załączone do podania wzory, względnie ich rysunki lub modele, zaopatrzone są w jakiegokolwiek rodzaju oznaczenia (napisy, obrazki itp.), nie podlegające ochronie przez zarejestrowanie wzoru, wówczas należy zaznaczyć w krótkim opisie, iż te oznaczenia nie stanowią znamion zgłoszonych wzorów;

b) przy zgłaszaniu wzoru użytkowego — rysunki lub modele, względnie próbki, w dwóch egzemplarzach. Przedkładanie rysunków lub modeli jest zbędne tylko w przypadkach wyjątkowych, gdy opis wzoru użytkowego w zupełności wystarcza do jego jasnego uzmysłowienia.

Przy zgłaszaniu wzorów zdobniczych należy dołączyć po dwa egzemplarze samego wzoru lub też jego dokładnego odtworzenia (np. rysunku, fotografii);

c) jeżeli postawiono wniosek o przyznanie prawa pierwszeństwa ze zgłoszenia dokonanego za granicą, kopię pierwotnego zgłoszenia zagranicznego (opis, rysunki itd.), której zgodność z oryginałem stwierdziła — z podaniem daty i kraju, w którym zgłoszenie pierwotnie nastąpiło — właściwa władza zagraniczna. Zamiast kopii opisu i rysunku zgłoszenia zagranicznego można złożyć model, próbkę, egzemplarz samego wzoru lub dokładne jego odtworzenie (np. przez fotografię) wraz z zaswiadczeniem właściwej władzy zagranicznej, stwierdzającym zgodność wzoru zgłoszonego z wzorem złożonym za granicą;

d) jeżeli postawiono wniosek o przyznanie ulg w związku z wystawieniem wzoru na wystawie publicznej w Polsce, zaświadczenie dyrekcji tej wystawy, stwierdzające przedmiot i datę wystawienia;

e) jeżeli postawiono wniosek o przyznanie ulg w związku z wystawieniem wzoru na wystawie publicznej za granicą, zaświadczenie dyrekcji tej wystawy, stwierdzające osobę wystawcy, przedmiot oraz datę i miejsce wystawienia. Umieszczone na tym zaświadczeniu podpisy osób, uprawnionych do wydawania zaświadczeń w imieniu dyrekcji wystawy, winny być uwierzytelnione zgodnie z przepisami, obowiązującymi w danym kraju. Zgodność sposobu uwierzytelnienia podpisów z prawem danego kraju winna być na zaświadczeniu stwierdzona przez konsula polskiego.

Dokumenty, dotyczące prawa pierwszeństwa, tudzież uzyskania ulgi w związku z wystawieniem wzoru na wystawie publicznej za granicą, mogą być zredagowane — poza językiem polskim — w języku angielskim, francuskim lub niemieckim. Nie wymaga się również tłumaczenia na język polski dowodów, zredagowanych w innych językach, o ile dołączony jest do nich uwierzytelniony przekład na jeden z trzech wymienionych wyżej języków obcych;

f) w razie, jeżeli dowód pierwszeństwa opiewa nie na imię zgłaszającego, dokument sporządzony w języku polskim, angielskim, francuskim lub niemieckim, stwierdzający tożsamość osoby zgłaszającej (fizycznej lub prawnej) z osobą, której przysługuje prawo pierwszeństwa, względnie dokument stwierdzający, że zgłaszający ma prawo zgłosić dany wzór w Polsce, korzystając równocześnie z prawa pierwszeństwa. W drugim przypadku na dokumencie tym, o ile nie jest on dokumentem publicznym, podpis prawozbywcy winien być sądownie lub notarialnie uwierzytelniony, jeżeli dokument sporządzony jest w Polsce; gdy zaś dokument taki sporządzony jest za granicą, natenczas winien on odpowiadać przepisom, obowiązującym w danym kraju, względnie zawartym w odnośnych traktatach. W razach wątpliwych Urząd Patentowy Rz. P. może zażądać stwierdzenia przez konsula polskiego zgodności dokumentu z prawem danego kraju;

g) pełnomocnictwo, jeżeli zgłaszający wyznaczył pełnomocnika; pełnomocnictwo to winno zawierać upoważnienie co najmniej do odbioru wszelkich pism od władz i od osób interesowanych, w szczególności także do odbioru skarg, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384).

Podpis zgłaszającego na pełnomocnictwie winien odpowiadać przepisom, dotyczącym podpisu na podaniu (patrz § 7, ustęp ostatni).

Poświadczenie podpisu na pełnomocnictwie nie jest wymagane.

Pełnomocnictwa podlegają opłacie stemplowej w wysokości zł 3.—, wolne są natomiast od opłaty stemplowej pełnomocnictwa, udzielone przez pełnomocnika dalszemu pełnomocnikowi (substytucja).

Znaczki stemplowe na pełnomocnictwach mają być kasowane przez pełnomocnika.

§ 9. Opis powinien czynić zadość następującym wymaganiom:

a) powinien być sporządzony na białym, trwałym i nieprzeświecającym papierze, na którym można wyraźnie pisać piórem;

---

[1] Dokumenty, wymienione w p. c, d, e ust. 1, f mogą być złożone także później, w terminie przez Urząd Patentowy Rz. P. wyznaczonym.

b) arkusz winien mieć przyjęty w Polsce format normalny A_4, tj. 210 mm szerokości i 297 mm wysokości.

Jeżeli opis składa się z większej ilości arkuszy, to należy połączyć je w zeszyt tak, aby czytanie zeszytu nie nastręczało trudności, tudzież aby możliwe było wyjmowanie poszczególnych arkuszy.

c) opis może być napisany ręcznie lub na maszynie, może być litografowany, drukowany itd. Pismo powinno być czytelne, atrament lub farba powinny być ciemne i nie ulegać zmianie;

d) pisać można tylko po jednej stronie arkusza. Z lewej strony arkusza należy zostawić margines szerokości 4 cm. Między wierszami należy zostawiać odstęp nie mniejszy niż 6 mm. Stronice opisu należy ponumerować;

e) w tekście opisu nie powinno być miejsc zamazanych lub poprawionych niewyraźnie;

f) opis nie może zawierać żadnych rysunków w tekście;

g) w nagłówku opisu należy wymienić imię i nazwisko lub nazwę zgłaszającego (względnie zgłaszających), miejscowość oraz kraj, w którym zamieszkuje lub posiada siedzibę, jak również oznaczenie wzoru (§ 7 c). Oba egzemplarze opisu winny być podpisane przez zgłaszającego (zgłaszających) lub przez jego pełnomocnika;

h) opis powinien być na tyle jasny, dokładny i szczegółowy, aby każdy znawca mógł według niego (ewentualnie przy pomocy rysunku lub modelu) stosować wzór w przemyśle.

Zaleca się wyraźne wskazywanie, czym nowość postaci przedmiotu, stanowiącego zgłaszany wzór — o ile chodzi o wzory użytkowe— ma zdaniem zgłaszającego podnosić pożytek.

W opisie należy objaśnić dołączone rysunki lub modele, względnie próbki, powołując się (przy rysunkach) na numery figur i umieszczone na figurach znaki;

i) na końcu opisu należy podać „zastrzeżenia ochronne", to znaczy wyszczególnić w jednym lub kilku punktach znamiona istotne wzoru, które zgłaszający uważa za nowe. Zastrzeżenia te winny przedstawiać jasno i niewątpliwie sformułowaną istotę pomysłu, ujawnionego w zgłaszanym wzorze, co do którego zgłaszający rości sobie prawo wyłączności, i powinny być zgodne z pojęciem wzoru, a zatem wymieniane w nich znamiona mogą dotyczyć tylko: kształtu (konstrukcji), materiału, rysunku lub barwy przedmiotu, zgłoszonego do zarejestrowania jako wzór; nie mogą one natomiast dotyczyć: zalet, sposobu działania, użycia, wytwarzania itd.

Jeżeli zgłaszający powołuje się na pierwszeństwo z dwóch lub więcej pierwotnych zgłoszeń zagranicznych, zastrzeżenia ochronne winny być zredagowane tak, aby każdemu z zastrzeżeń zgłoszonych w Polsce odpowiadało tylko jedno zgłoszenie pierwotne.

Opis zastąpić można w całości lub w części powołaniem się na równocześnie przedłożone rysunki lub modele, względnie próbki; zastrzeżenia ochronne jednak — przy zgłaszaniu wzoru użytkowego — winny być zawsze załączone;

k) opis powinien być zredagowany zwięźle i poprawnym językiem. Należy unikać niepotrzebnych powtarzań i ograniczać się jedynie do tego, co jest potrzebne do objaśnienia pomysłu i uzasadnienia zastrzeżeń ochronnych;

l) miary i wagi należy podawać według systemu metrycznego, temperatury według podziałki stustopniowej, jednostki elektrotechniczne i inne według przepisów, przyjętych w stosunkach międzynarodowych.

§ 10. R y s u n k i p o w i n n y c z y n i ć z a d o ś ć n a s t ę p u j ą c y m w y m a g a n i o m:

a) jeden rysunek winien być ścisłym odtworzeniem drugiego; obydwa winny być wykonane na trwałym papierze lub kalce. Rysunki można zastąpić odbitkami świetlnymi lub fotografiami, naklejonymi trwale na arkusze papieru o niżej podanych wymiarach;

b) arkusz winien mieć przyjęty w Polsce format normalny A_4, tj. 210 X 297 mm, a w wyjątkowych przypadkach format A_3, tj. 297X420 mm. W razie potrzeby rysunki mogą być wykonane na większej ilości arkuszy wskazanego formatu. Arkusze należy ponumerować;

c) wszystkie figury jednego arkusza należy umieszczać w odległości co najmniej 2 cm od jego brzegów.

Między figurami należy zostawiać odstępy. jednak bez niepotrzebnej straty miejsca.

Figury należy umieszczać w ten sposób, ażeby rysunek, jak również litery, cyfry i numery figur mogły być odczytywane przy pionowym położeniu tego boku arkusza, którego długość wynosi 297 mm.

Figury powinny mieć kolejną numerację przez wszystkie arkusze.

Przyjęta jest następująca skrócona forma oznaczania figur: Fig. 1, Fig. 2 itd.

Na każdym arkuszu umieszcza się zewnątrz ramki kolejny numer arkusza, nazwisko lub nazwę zgłaszającego oraz podpis zgłaszającego lub jego pełnomocnika;

d) skalę rysunku wybiera się zależnie od stopnia zawiłości figur; w każdym razie rysunki winny być wykonane w ten sposób, aby można było rozróżnić na nich bez trudu wszystkie szczegóły;

e) rysunki winny być wykonane we wszystkich swych częściach liniami trwałymi i wyraźnymi; załączanie rysunków wykonanych ołówkiem nie jest dopuszczalne. Odbitki świetlne i fotografie winny być wyraźne, starannie utrwalone i nadające się do dalszego odtwarzania drogą fotograficzną;

f) poszczególne części figur oznacza się prostymi i czytelnymi literami lub cyframi; wszystkie te znaki muszą się ściśle zgadzać ze znakami opisu. Części powtarzające się na różnych figurach, winny mieć wszędzie ten sam znak. Dla części różnych nie wolno używać jednakowego znaku, choćby te części mieściły się na różnych arkuszach. Należy unikać dodawania kresek, gwiazdek, krzyżyków i innych wskaźników do liter i cyfr użytych jako znaki. Rysunki nie powinny zawierać żadnego tekstu objaśniającego, z wyjątkiem krótkich napisów w rodzaju: „para", „woda", „poziom" i podobnych w języku polskim. Na rysunku nie podaje się ani wymiarów, ani skali;

g) przekroje należy oznaczać kreskowaniem ukośnym lub przy niewielkich wymiarach powierzchni przekroju za pomocą zalania. Należy unikać malowania rysunków farbami.

§ 11. Modele, wzory oryginalne lub próbki winny być wykonane w sposób trwały i nie powinny ulegać zmianom z biegiem czasu; wielkość wzorów lub ich modeli nie powinna przekraczać 50 cm na długość, szerokość i wysokość.

CZĘŚĆ III.

Przepisy, dotyczące zgłaszania znaków towarowych do zarejestrowania.

§ 12. Zgłoszenie znaku towarowego, wnoszone do Urzędu Patentowego Rz. P., składać się winno z podania, zawierającego wniosek o zarejestrowanie znaku, a sporządzonego zgodnie z § 13, tudzież z załączników, wymienionych w § 14.

Jeżeli zgłaszający chce korzystać z prawa pierwszeństwa, wynikającego ze zgłoszenia znaku towarowego do zarejestrowania w jednym z państw, należących do międzynarodowego Związku ochrony własności przemysłowej [1]), lub też wynikającego — w myśl art. 182 ust. 2 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U.R.P. nr 39, poz. 384) — z umieszczenia znaku na towarze, wystawionym na wystawie publicznej w Polsce lub za granicą, natenczas podanie winno zawierać wniosek o przyznanie tego prawa.

Wniosek o przyznanie prawa pierwszeństwa na podstawie zgłoszenia zagranicznego można zgłosić także podaniem dodatkowym, lecz nie później niż w trzy miesiące od wniesienia podania o zarejestrowanie znaku towarowego.

Podanie i załączniki winny być sporządzone w języku polskim; załączniki, które mogą być sporządzone również w innym języku, wymienione są w § 14 b, c, d ust. 3 e.

1) Patrz uwagę do § 1 ust. 2.

Każdy znak towarowy należy zgłosić osobno, przy czym zastrzec można nieistotne odmiany, wyszczególniając na czym odmiany te mają polegać. Jeżeli znak towarowy składa się z kilku części, stanowiących jedną całość, które umieszczane są na towarze i opakowaniu razem, natenczas mogą one być przedmiotem jednego zgłoszenia; natomiast znak umieszczany na samym towarze i znak umieszczany na opakowaniu tegoż — o ile nie są identyczne — winny być zgłaszane oddzielnie.

Podanie o zarejestrowanie znaku towarowego, jak również podania wnoszone w jego uzupełnieniu, tudzież załączniki powyższych podań, oprócz pełnomocnictwa, wolne są od opłaty stemplowej.

§ 13. W podaniu należy wymienić:

a) nazwę przedsiębiorstwa (firmę) w brzmieniu ustalonym w rejestrze handlowym, względnie pełne imię i nazwisko właściciela przedsiębiorstwa, na rzecz którego znak ma być zarejestrowany; jeżeli zgłaszających jest więcej niż jedna osoba, należy wymienić każdego z nich.

Nie powinno nastręczać żadnych trudności stwierdzenie, czy zgłaszającym jest osoba fizyczna, czy też prawna, tudzież odróżnienie imion od nazwisk.

b) adres zupełny zgłaszającego (o wszelkiej zmianie adresu należy niezwłocznie zawiadamiać Urząd Patentowy Rz. P.); również należy podać siedzibę główną przedsiębiorstwa tudzież siedziby zakładów ubocznych (miejscowość, województwo, a przy zgłoszeniach zagranicznych państwo, stan);

c) rodzaj i zakres działania przedsiębiorstwa (np. fabryka maszyn rolniczych, rafineria cukru, wyrób i sprzedaż instrumentów muzycznych, laboratorium techno-chemiczne itp.) oraz czy jest przedsiębiorstwem przemysłowym, czy tylko handlowym. Określenia ogólnikowe, nie oznaczające zakresu działania przedsiębiorstwa lecz tylko jego rodzaj, nie są wystarczające.

W przypadku zgłoszenia znaku związkowego, tj. znaku związku przedsiębiorców, przedsiębiorstwa nie wymienia się, natomiast należy wymienić osoby, uprawnione do zastępowania związku (wszelkie zmiany w reprezentacji związku należy podawać do wiadomości Urzędu Patentowego Rz. P.);

d) rodzaj towarów (dokładny wykaz), dla których zgłaszany znak jest przeznaczony, a jakie wchodzą w wymieniony w podaniu zakres działania przedsiębiorstwa.

Wykaz towarów winien być tak szczegółowy, aby można było ustalić do jakich klas towarowych należy zaliczyć wymienione towary; nie może on zawierać oznaczeń ogólnikowych, jak np. „artykuły pierwszej potrzeby", „środki

chemiczne", tudzież oznaczeń takich, jak „i inne", i „i podobne", „itd.", „itp.".

Nazwy towarów muszą być określone zgodnie z prawidłową terminologią techniczną polską;

e) klasę lub klasy towarów [1]), dla jakich znak zostaje zgłoszony;

f) jaki znak ma być przedmiotem ochrony: słowny, czy też obrazowy; jeżeli zgłaszany znak jest słowny — podać jego brzmienie, jeżeli zaś obrazowy — określić, co przedstawia;

g) imię i nazwisko i adres zupełny pełnomocnika, jeżeli zgłaszający go wyznacza; zgłaszający, który mieszka lub ma siedzibę za granicą, jest obowiązany wyznaczyć pełnomocnika.

Pełnomocnikiem może być tylko adwokat lub rzecznik patentowy, zamieszkały na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej;

h) jeżeli zgłaszających jest dwie lub więcej osób, a pełnomocnika nie wyznaczono, wówczas tę z tych osób, do której mają być przesyłane pisma Urzędu w sprawie danego zgłoszenia;

i) w razie potrzeby sposób umieszczania znaku na towarze lub opakowaniu;

k) pierwotne zgłoszenie zagraniczne, które winno być oznaczone w sposób niewątpliwy, w szczególności przez podanie jego daty i kraju, w którym nastąpiło, lub też dalszych szczegółów, potrzebnych do rozpoznania tożsamości zgłoszenia, względnie wystawę i kraj, w którym wystawiono towar, zaopatrzony w zgłaszany znak, oraz datę wystawienia — jeżeli postawiono wniosek o przyznanie prawa pierwszeństwa;

l) datę uiszczenia w kasie Urzędu Patentowego Rz. P. lub na rachunek tegoż Urzędu w Pocztowej Kasie Oszczędności na konto czekowe nr I-3577 opłaty za zgłoszenie znaku towarowego w kwocie 100 zł oraz miejsce wpłaty. Przy zgłoszeniu znaku związkowego opłata ta wynosi 200 zł;

m) załączniki składane przy podaniu.

Podanie winno być podpisane przez zgłaszającego (każdego ze zgłaszających, jeżeli ich jest kilku), lub przez wyznaczonego pełnomocnika. Jeżeli zgłaszającym jest osoba prawna, podanie (o ile nie jest podpisane przez pełnomocnika) winno być zaopatrzone w prawidłowy podpis firmowy przez osoby, uprawnione do podpisywania w imieniu zgłaszającego.

[1]) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 kwietnia 1928 r. o ustanowieniu klas towarów w zastosowaniu do znaków towarowych jest ogłoszone w Nr 50 **Dziennika Ustaw Rz. P.** z 1928 r. pod pozycją 487 oraz w zeszycie niniejszym **Wiadomości Urzędu Patentowego** pod poz. 7. — **Red.**

§ 14. Do podania należy dołączyć [1]):

a) jeżeli zgłoszony znak jest obrazowy, conajmniej dziesięc identycznych (co do rozmiarów, treści napisów, kolorów itp.) rysunków (odbitek) tego znaku; wymienioną ilość rysunków należy dołączyć do podania i wtedy, gdy zgłoszony znak jest znakiem słownym, którego cechę znamienną stanowi szczególny charakter napisu. Rysunki (odbitki) winny być wykonane wyraźnie i dokładnie na trwałym papierze sposobem mechanicznym; odbitki wykonane na blasze, cynfolii, skórze, suknie, płótnie itp. nie mogą być załączone.

Pisownia znaków słownych winny czynić zadość zasadom językowym.

b) jeżeli znak towarowy ma być zarejestrowany dla przedsiębiorstwa, którego siedziba znajduje się tylko w państwie obcym, dowód, iż znak ten doznaje ochrony prawnej w tymże państwie obcym na rzecz zgłaszającego;

c) jeżeli postawiono wniosek o przyznanie prawa pierwszeństwa ze zgłoszenia dokonanego za granicą, kopię pierwotnego zgłoszenia zagranicznego (wraz z odbitką znaku), której zgodność z oryginałem stwierdziła — z podaniem daty i kraju, w którym zgłoszenie pierwotne nastąpiło — właściwa władza zagraniczna. Zamiast kopii zgłoszenia zagranicznego można złożyć zaświadczenie właściwej władzy zagranicznej, stwierdzające wraz ze znakiem datę zgłoszenia pierwotnego, osobę zgłaszającego, przedsiębiorstwo i rodzaj towarów.

Zaświadczenia wydawane przez Oddział międzynarodowej rejestracji znaków fabrycznych lub handlowych Biura Międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej w Bernie nie mogą być uwzględniane jako dowód w znaczeniu powyższym.

Jeżeli zgłaszający składa Urzędowi dowód rejestracji znaku, zawierający datę zgłoszenia, osobny odpis zgłoszenia pierwotnego lub wymienione wyżej zaświadczenie są zbyteczne;

d) jeżeli postawiono wniosek o przyznanie prawa pierwszeństwa z wystawienia towaru, zaopatrzonego w zgłaszany znak, na wystawie publicznej w Polsce lub za granicą, zaświadczenie dyrekcji tej wystawy, stwierdzające okoliczność, że dany znak umieszczony był na towarze, wystawionym na wystawie, osobę wystawcy, przedsiębiorstwo, rodzaj towaru oraz datę wystawienia.

Jeżeli wystawienie dokonane było za granicą, wówczas umieszczone na tym zaświadczeniu podpisy osób, uprawnionych do wydawania zaświadczeń w imieniu dyrekcji wystawy, winny być uwierzytelnione zgodnie z przepisa-

[1]) Dokumenty, wymienione w p. c, d ust. 1 i 2, e mogą być złożone także później, w terminie przez Urząd Patentowy Rz. P. wyznaczonym.

mi, obowiązującymi w danym kraju; zgodność sposobu uwierzytelnienia podpisów z prawem danego kraju winna być na zaświadczeniu stwierdzona przez konsula polskiego.

Dokumenty, dotyczące prawa pierwszeństwa ze zgłoszenia dokonanego za granicą oraz z wystawienia towaru, zaopatrzonego w zgłaszany znak, na wystawie publicznej za granicą, mogą być zredagowane — poza językiem polskim — w języku angielskim, francuskim lub niemieckim.

Nie wymaga się również tłumaczenia na język polski dowodów, zredagowanych w innych językach, o ile dołączony jest do nich uwierzytelniony przekład na jeden z trzech wymienionych wyżej języków obcych;

e) w razie, jeżeli dowód pierwszeństwa opiewa nie na imię zgłaszającego, dokument (sporządzony w języku polskim, angielskim, francuskim lub niemieckim), stwierdzający tożsamość osoby zgłaszającej (fizycznej lub prawnej) z osobą, której przysługuje prawo pierwszeństwa, względnie dokument, stwierdzający, iż przedsiębiorstwo, dla którego zgłaszany jest znak, wraz z prawem do tego znaku przeszło na zgłaszającego. W drugim przypadku, na dokumencie tym, o ile nie jest on dokumentem publicznym, podpis prawozbywcy — gdy dokument sporządzony jest w Polsce — winien być sądownie lub notarialnie uwierzytelniony; o ile dokument taki sporządzony został za granicą, natenczas winien on odpowiadać przepisom, obowiązującym w danym kraju, względnie zawartym w odnośnych traktatach. W razach wątpliwych Urząd Patentowy Rz. P. może zażądać stwierdzenia przez konsula polskiego zgodności dokumentu z prawem danego kraju;

f) pełnomocnictwo, jeżeli zgłaszający wyznaczył pełnomocnika; pełnomocnictwo to winno zawierać upoważnienie co najmniej do odbioru wszelkich pism od władz i od osób interesowanych, w szczególności także do odbioru skarg, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. nr 39, poz. 384).

Podpis zgłaszającego na pełnomocnictwie winien odpowiadać przepisom, dotyczącym podpisu na podaniu (patrz § 13, ustęp ostatni).

Poświadczenie podpisu na pełnomocnictwie nie jest wymagane.

Pełnomocnictwa podlegają opłacie stemplowej w wysokości zł 3, wolne są natomiast od opłaty stemplowej pełnomocnictwa, udzielone przez pełnomocnika dalszemu pełnomocnikowi (substytucja).

Znaczki stemplowe na pełnomocnictwach mają być kasowane przez pełnomocnika.

g) jeżeli w zgłaszanym znaku towarowym znajdują się obce nazwiska, herby lub wizerunki — pozwolenie dotyczących osób.

Jeżeli część znaku towarowego stanowią herby, flagi i inne godła Państwa Polskiego, związków komunalnych i innych korporacyj publicznych w Polsce oraz polskie znaki i stemple urzędowe, kontrolne i gwarancyjne, należy dołączyć do podania zezwolenie właściwej władzy lub instytucji.

Jeżeli część znaku towarowego stanowią herby, flagi i inne godła państw, należących do międzynarodowego Związku Ochrony Własności Przemysłowej, oraz znaki i stemple urzędowe, kontrolne i gwarancyjne tych państw, należy dołączyć do podania zezwolenie właściwej władzy zagranicznej.

Zezwolenie właściwych władz lub instytucyj, wymagane przepisami zamieszczonymi w ustępie 2 i 3 co do znaków i stempli urzędowych, kontrolnych i gwarancyjnych, nie jest potrzebne, jeżeli chodzi o towary zupełnie innego rodzaju, aniżeli towary, dla których z urzędu takie oznaczenia zaprowadzono;

h) jeżeli w zgłaszanym znaku towarowym znajdują się podobizny medali lub innych odznak honorowych albo oznaczenia dotyczące otrzymanych medali, odznak, dyplomów etc. — dowód uzyskania tychże;

i) jeżeli w znaku umieszczono oznaczenia „patentowany", „ochrona wzoru", „zatwierdzony przez Ministerstwo Zdrowia" (w odniesieniu do towarów farmaceutycznych i kosmetycznych) etc. — odpowiednie dowody;

j) przy zgłaszaniu znaku związkowego — statut związku (wszelkie zmiany w postanowieniach statutowych należy podawać do wiadomości Urzędu Patentowego Rz. P.).

§ 15. Klisza, niezbędna dla rejestracji znaku towarowego obrazowego albo słownego, którego cechą znamienną jest również szczególny charakter napisu, może być załączona do podania pierwotnego albo też później na skutek wezwania Urzędu Patentowego Rz. P.

Klisza winna nadawać się do odbicia w druku, być wykonana z cynku, miedzi lub innego odpowiedniego materiału z wyłączeniem drzewa, ołowiu i cyny; winna być umocowana na prostokątnym podkładzie z twardego drzewa. Wysokość kliszy wraz z podkładem nie może przekraczać 2,3 cm a powierzchnia 12×12 cm; poza tym klisza winna odpowiadać ściśle odbitkom znaku w tej postaci, w jakiej ma być on zarejestrowany. Oprócz kliszy należy dołączyć każdorazowo co najmniej po 10 odbitek drukarskich z tejże kliszy.

Klisze znaków, stanowiących opakowania (np. pudełko), o ile znaki te posiadają rysunki lub napisy na kilku bokach, winny dawać odbitkę, przedstawiającą opakowanie nie plastycznie, lecz wszystkie boki rozłożone w jednej płaszczyźnie.

9

WSKAZÓWKI

do sporządzania opisów oraz rysunków, dołączanych do podań o udzielenie patentów.

I.

Opis wynalazku, który należy składać w dwóch egzemplarzach, pisanych po jednej stronie kancelaryjnego arkusza, z zachowaniem co najmniej odstępu 6 mm pomiędzy wierszami oraz z pozostawieniem po lewej stronie arkusza marginesu około 4 cm szerokości, powinien zawierać trzy zasadnicze części:

1) nagłówek, 2) właściwy opis i 3) zastrzeżenia patentowe, określające istotę wynalazku, co do której wynalazca rości sobie prawa wyłączności patentowej.

W nagłówku, umieszczonym w odległości 8 cm od górnego brzegu arkusza, należy podać imię i nazwisko zgłaszającego wynalazek, bądź firmę zgłaszającą, w drugim zaś wierszu — miejscowość i państwo, w których zgłaszający zamieszkuje lub ma siedzibę.

Poniżej winno być umieszczone oznaczenie (nazwa) wynalazku, określające krótko i zwięźle przedmiot zgłoszenia (ustrój lub sposób). Oznaczenie to nie może zawierać nazw fantazyjnych, jak „Wulkan", „Zenit" itd., nie wyjaśniających przedmiotu wynalazku pod względem technicznym.

Przykład nagłówka:

Zygmunt Dryliński
(Kraków, Polska)
Kasa pancerna
Zgłoszono
Udzielono

Pod nagłówkiem, w odstępie mniej więcej 3 cm, należy umieścić zredagowany treściwie właściwy opis, sporządzony mniej więcej według następującego planu:

1. **Przeznaczenie** wynalazku; o ile wynalazek stanowi ulepszenie istniejących i znanych ustrojów lub sposobów, krótkie **znaznaczenie**, jakie wady tych ustrojów usuwa wynalazek.
2. Krótkie **streszczenie** w głównych zarysach istoty wynalazku.
3. **Objaśnienie znaczenia** poszczególnych figur rysunku (same figury nie mogą być umieszczane w tekście opisu, lecz jedynie na oddzielnych arkuszach, w sposób następujący: fig. 1 przedstawia (np. widok); fig. 2 — (np. przekrój poprzeczny) itd.
4. Szczegółowy **opis przykładów wykonania** wynalazku przedstawionych na rysunku.
5. **Wyjaśnienie** sposobu **działania**.

Opis winien być możliwie krótki z zachowaniem przepisów **składni**, zwięzły i **wolny** od zbytnich wywodów o zaletach wynalazku; winien on stanowić jednolitą całość, w której myśl przewodnia wynalazku byłaby przeprowadzona **konsekwentnie** i podana w sposób **przejrzysty**. Poszczególnych części właściwego opisu **zaopatrywać w nagłówki nie należy**. Przy wymienianiu konstrukcyjnych części ustrojów pokazanych na rysunkach **należy** wprowadzić **oznaczenia** cyframi lub małymi literami.

Po właściwym opisie pod tytułem „zastrzeżenia patentowe" wyszczególnia się w jednym lub kilku punktach w sposób **jasny** i **ścisły** cechy znamienne wynalazku.

Zastrzeżenia patentowe winny być ułożone w sposób następujący:

1. Każde zastrzeżenie winno być ujęte w **jednym** zdaniu.
2. Na wstępie zastrzeżenia pierwszego powtarza się pełne oznaczenie wynalazku, wymieniając w razie potrzeby pewne, znane już szczegóły konstrukcyjne, określające **bliżej** rodzaj ustroju lub sposobu, następnie umieszcza się zwrot: znamienny (a, e) tym, że......, po czym przytacza się **główne** cechy znamienne wynalazku, stanowiące jego istotną nowość; w ten sposób **zastrz. 1** winno ująć ogólnie **całokształt** istoty pomysłu.
3. Zastrzeżenie 2 i następne, po umieszczeniu na początku skróconego oznaczenia, nawiązuje się do poprzednich za pomocą zwrotu: według zastrz. 1, 2 itd., zależnie od potrzeby, **w sposób logiczny** rozwijając szczegółowo poszczególne punkty zastrzeżenia 1-go lub poprzednich.
4. W każdym zastrzeżeniu można w celu nadania większej **jasności** wprowadzić przy wymienianiu części konstrukcyjnych **oznaczenia** cyframi lub małymi literami, które odpowiadałyby oznaczeniom **na rysunku**, umieszczając je w nawiasach.

Uwaga: W zastrzeżeniach patentowych, których przedmiot stanowią urządzenia, maszyny, przyrządy itd., po słowach „znamienny tym, że" **należy wyszczególnić** części **składowe** tych urządzeń, po czym dopiero można podać celem wyjaśnienia współdziałanie ze sobą tych części lub czynności, wykonywane za pomocą tych części. W zastrzeżeniach zaś, których przedmiot stanowią sposoby wytwarzania jakichkolwiek przedmiotów, sposoby postępowania w procesach chemicznych itd., po słowach „znamienny tym, że" należy wyszczególnić **poszczególne czynności**, **składające** się na ten **sposób**, przy czym można wyszczególnić narządy, urządzenia lub innego rodzaju środki, z zastosowaniem których czynności powyższe są uskuteczniane; jeżeli jednak te narządy, urządzenia lub innego rodzaju środki same stanowią wynalazek, należy je opisać w odrębnym zastrzeżeniu lub zastrzeżeniach, dotyczących ich konstrukcji. **Zalet zastrzegać nie można.**

II.

Rysunki, które winny być **nie kolorowane**, mają stanowić **dokładna** ilustrację przedmiotu wynalazku i powinny być wykonane w dwóch egzemplarzach, po jednym na kartonie białym i na kalce płóciennej lub papierowej, rozmiaru arkusza 210 $\times$ 297 mm, a w wyjątkowych przypadkach 297 $\times$ 420 mm. Winny one być wyciągnięte czarnym tuszem bez półcieni i **bez umieszczania** na nich wymiarów i jakichkolwiek napisów wyjaśniających, oprócz oznaczenia kolejności figur (Fig. 1, Fig. 2 itd.) oraz oznaczeń poszczególnych części konstrukcyjnych ustroju za pomocą cyfr lub małych liter łacińskich; z każdego brzegu arkusza rysunku należy pozostawić wolną przestrzeń szerokości najmniej 2 centymetrów.

Uwaga: Powtarzające się na różnych figurach części konstrukcyjne ustrojów, przedstawionych na rysunkach, **winny mieć to samo oznaczenie; różne jednak części nie mogą być oznaczane jednym i tym samym znakiem**, chociażby mieściły się one na różnych figurach.

III.

Każdy egzemplarz opisów i rysunków winien być podpisany czytelnie pełnym imieniem i nazwiskiem zgłaszającego, bądź pełną nazwą firmy.

Przykłady układu zastrzeżeń patentowych.

I.

1. Ściana drewniana do budowy baraków i domów mieszkalnych, składająca się z zewnętrznego i wewnętrznego odeskowania, utworzonego z dwóch ułożonych na krzyż warstw desek, znamienna tym, że wewnątrz pustej przestrzeni odeskowania jest umieszczona warstwa tektury falistej.
2. Ściana według zastrz. 1, znamienna tym, że co najmniej jedna warstwa odeskowania, np. zewnętrzna, składa się z dwóch warstw desek, połączonych mocno ze sobą za pomocą warstwy asfaltu, nałożonego na gorąco.

II.

1. Wysokoprężny czterosuwowy silnik spalinowy z dodatkowym doprowadzeniem powietrza do cylindra roboczego w celu podniesienia mocy silnika, z którego

zostaje pobierana część spalin przy końcu suwu rozprężania i doprowadzana do turbiny spalinowej na gazy odlotowe, napędzającej sprężarkę powietrzną, a sprężone powietrze zostaje zużytkowane jako dodatkowe powietrze, wprowadzane do roboczego cylindra silnika, znamienny tym, że posiada wspólny do pobierania spalin i wprowadzania dodatkowego powietrza szereg szczelin (a^1), wykonanych w ściance cylindra roboczego (A), które zostają odsłonięte przez tłok roboczy (F) w jego kukorbowym martwym położeniu, a za pomocą suwaka (J) powyższe szczeliny łączone są na przemian z przewodem wylotowym (K) do spalin, albo z przewodem wlotowym (L) do dodatkowego powietrza.

2. Wysokoprężny czterosuwowy silnik spalinowy według zastrz. 1 znamienny tym, że poniżej głównego szeregu szczelin (a^1) wykonany jest w ściance cylindra roboczego drugi szereg szczelin (a^2), których wyloty znajdują się w pierścieniowym kanale (a^3), prowadzącym do przewodu wylotowego, przy odkorbowym zaś martwym położeniu tłoka (F) powyższe szczeliny (a^2) łączą się z głównym szeregiem szczelin (a^1) poprzez wgłębienie (f^1), wykonane na obwodzie tego tłoka.

III.

1. Kłódka pancerna, znamienna tym, że jej kadłub (1) posiada kształt imadła, którego szczęki dokładnie obejmują łączone przez siebie skoble, zakrywając całkowicie rygiel (11), przechodzący przez te ostatnie, i zabezpieczając go w ten sposób od uszkodzenia.

2. Kłódka pancerna według zastrz. 1, znamienna tym, że rygiel (11) posiada rozmieszczone w pewnej od siebie odległości dwie szyjki (12), w które wchodzą górne krawędzie nastawiającego zatrzymy (8) bębenka (4), gdy ten ostatni zostanie obrócony około swej osi o 90°.

IV.

1. Maszyna do wtapiania słupków w bańki żarówek lub naczyń podobnych, posiadająca ruchomy stół o przerywanym ruchu obrotowym oraz szereg nieruchomych palników gazowych, umocowanych wzdłuż obwodu stołu, znamienna tym, że jest zaopatrzona w wirujące głowice (4), umieszczone na stole (3), w których umocowywa się bańki (1) i słupki (2) podczas ich łączenia ze sobą, dzięki czemu bańki i słupki, wirujące w płomieniach palników, ogrzewają się równomiernie.

2. Maszyna według zastrz. 1, znamienna tym, że głowice (4) są zaopatrzone w zwierające się sprężyście szczęki ruchome (5), zaciskające szyjkę bańki (1).

3. Maszyna według zastrz. 2, znamienna tym, że końce szczęk ruchomych (5) posiadają kształt litery V.

V.

Siewnik do sztucznych nawozów, znamienny tym, że na dźwigni (6), osadzonej ruchomo na wale wysiewnym (2), znajduje się kółko zębate (5), zazębiające się z kółkiem zębatym (3), zamocowanym na osi (1) kół biegowych, oraz kółkiem zębatym (4), przy czym dźwignia (6) jest wodzona wzdłuż prowadnicy (7), przymocowanej do skrzyni wysiewnej.

VI.

Sposób wytwarzania amoniaku z gazu, zawierającego cyjanowodór, znamienny tym, że do mieszaniny zawierającej wodór doprowadza się tlen lub zawierający tlen gaz, np. powietrze, po czym dopiero mieszaninę tę przepuszcza się ponad katalizatorem w temperaturze podwyższonej, wskutek czego cyjanowodór przetwarza się w amoniak.

VII.

1. Sposób otrzymywania chlorku ołowiu z materiału, zawierającego związki ołowiu i siarki, znamienny tym, że ołów przeprowadza się w siarczan ołowiu, który w zamkniętym naczyniu przy temperaturze powyżej 100° C traktuje się roztworami, zawierającymi chlorki.

2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tym, że na materiał, zawierający siarczan ołowiu, działa się mniej więcej 25% roztworem chlorku sodu pod ciśnieniem 4—5 atm przy temperaturze 140—150° C, po czym po wyklarowaniu roztwór filtruje się.

10

RZECZNICY PATENTOWI.

Wpisy na listę.

Na podstawie art. 240 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 384), zmienionego dekretem z dn. 26 października 1945 r. (Dz. U. R P. Nr 50, poz. 289), zostali wpisani na urzędową listę rzeczników patentowych:

Inż. mech. Stefan Makowski — dnia 12 stycznia 1946 r., pod nr bież. 39, z siedzibą w Warszawie przy ul. Poznańskiej 16;

Mag. filoz. (chem.) Andrzej Au — dnia 19 lutego 1946 r., pod nr bież. 40, z siedzibą w Poznaniu przy ul. Szamotulskiej 34.

Tymczasowe zastępstwo.

Na podstawie art. 243 ust. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o ochronie wynalazków, wzorów i znaków towarowych (Dz. U R. P. Nr. 39, poz. 384) zostali ustanowieni:

Inż. Włodzimierz Römer, rzecznik patentowy w Warszawie, ul. Kielecka 26a, — tymczasowym zastępcą do dalszego prowadzenia spraw, powierzonych rzecznikowi patentowemu ś. p. Ignacemu Myszczyńskiemu;

Inż. Wacław Zakrzewski, rzecznik patentowy w Warszawie, Al. Jerozolimskie 95, — tymczasowym zastępcą do dalszego prowadzenia spraw, powierzonych rzecznikowi patentowemu ś. p. Mieczysławowi Skrzypkowskiemu.

Lista rzeczników patentowych.

1. Au Andrzej, mag. fil. (chem.), Poznań, ul. Szamotulska 34.
2. Głowacki Stefan, inż., Katowice, ul. Wodna 7 m. 5.
3. Makowski Stefan, inż., Warszawa, ul. Poznańska 16 m. 3.
4. Ponikło Adam, dr, Kraków, ul. Garncarska 19 m. 7.
5. Raczyński Czesław, inż., Chorzów, ul. Chrobrego 13.
6. Römer Włodzimierz, inż., Warszawa, ul. Kielecka 26a.
7. Skarżeński Leon, inż., Kraków, ul. Pierackiego 21.
8. Suchowiak Wacław, inż., Łódź, ul. Moniuszki 5 m. 12.
9. Tymowski Wacław, inż., Łódź, ul. Piotrkowska 123 m. 8.
10. Wyganowski Janusz, inż., Chorzów, ul. Bytomska 50.
11. Zakrzewski Wacław, inż., Warszawa, ul. Al. Jerozolimskie 95 m. 43.

PRENUMERATA wynosi: do końca 1946 r. zł 425.—, z przesyłką zł 450.—. Zeszyt pojedyńczy zł 50.—
CENA OGŁOSZEŃ: po tekście oraz na 2, 3 i 4 str. okładki zł 5 — od wiersza 1 mm szpalty redakcyjnej. KONTO czekowe w P. K. O. Nr I-3577.
WYDAWNICTWO URZĘDU PATENTOWEGO RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.
Redakcja i Administracja: Urząd Patentowy Rz. P., Warszawa, ul. Lwowska 15. Tel. 8-52-78.

Drukarnia Państwowa Nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3. Zam. nr 383.